

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plvtarchi Chaeronensis Moralia, Qvae Vsvrpantvr

Svnt Avtem Omnis elegantis doctrinæ Penvs : Id est, varij libri: morales,
historici, physici, mathematici, denique ad politioem litteraturam
pertinentes & humanitatem : omnes de Graeca in Latinam linguam
transscripti summo labore, cura, ac fide

Plutarchus

Francoforti ad Mœn, M.D.LXXXII

Annotationes interpretis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-289](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-289)

IN PLUTARCHI MORALIA, ANNOTATIONES interpretis.

IN LIB. DE LIBERIS EDVCANDIS.

VNC libellum contulicūm Francisci Fabricij vi-
ri doctissimi atq; diligentissimi optima editione.
quanto cum fructu, vel annotationes ostendent.

Obseruet Lector, priorē numero paginam, alte-
ro versum notari.

2. 7. Regunculos.] Pro βασιλίδας βασιλίδια legi, ratio-
nē Grammaticam Fabriciana editione cōprobante. Et quidem
apud Plutarchū in initio Ageſilai, vbi eadē historia Doricē refer-
tur, βασιλίδια legitur. Ego regunculos quā regulos malui
vertere, quia reguli vox aliud quā regē pumilionē significat.
Ibid. 35. Sanē beatus.] εὐδαίμων μὲ οὐδ' ἔχει θεοφιλὲς legit
Fabricius: sed nostra lectio nihil videtur deterior, quæ etiam
est in scripto codice Episcopiano nostro, & eodem recidit.

3. 8. Labore magno.] Fabricius legit τὸν, fidem codicis
manuscripti secutus, quā & noster codex scriptus compro-
bat lectionem, ad sensum nihil admodum interest: nisi quis me-
cum cogitet, τὸν ratione sui etymī non admodum facere ad
curuandum.

Ibid. 31. Cūm mores ipsi.] Fabricianus codex hec, vt &
alibi, castigatior. Ego tamen legi, legendumq; autumo: καὶ γὰρ τὸ
ἡθός, ἐθὸς ἢ τὸ πολὺ χεῖρον. quod monui propter eos, qui no-
stra cum Græcis comparabunt.

5. 3. Instituenda bonis.] Sic ab initio verti. Sed sciolus
propuericia (quod Horatius etiam vsurpauit,) puericia posue-
rat, versu corrupto. Versus hic in Phocylideis hodie non exstat,
vt & alius in libello de ratione audiendā adductus, aliq; alias.
Est autem vitiatus, & fortasse sic recte legitur:

Παιδ' ἔτ' ἐόντα χεῖρον δὴ καλὰ διδασκόμεν' ἔργα.

5. 27. Pedamenta] Sic verti τὰς χάρακας, non enim τὰς, sed τὰς legendum est. Quippe Eustatbius in primum Vlyssæ librum docet feminino genere vsurpandā vocem, cum pedamentum, id est palum significat, quo in solum defixo vitis nititur. & Iliad. Σ. citat prouerbialem versum,

Ἐξ ἡπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ἀμπελον.

Idemq; est apud Pollucem disertè præceptum. 1. 10. Fabricius quoq; τὰς legit in vetusto libro.

7. 37. Gorgia, nisi fallor.] Extat locus apud Platonem in Gorgia, sed querit Polus. Stilponis dictū Simplicius, aut certè simile eius, refert in Categoriis, ad opposita priuatiuè. ὁπισάμαν ἕδεις φέρεται.

9. 31. Medium tenere.] Hæc olim sic annotaueram. Si à voce μέσσω incipias, omnino esse videtur versus senarius. & metrum habet fortè trochaici pars octonarij. Hoc, vt putarem, fecit vox ἐμμελέσα, qua videbatur sita μελειώτερον, itaq; legit etiā Fabricius. Sed vbi scriptum codicem (fuit enim ad me aliquāto post quā hęc scripsissem missus) eum ergo vbi consului, ἐμμελέσε in eo exaratum vidi, ita quidem perspicuè, vt appareret correctoris manu librarij scripturam in extrema voce correctam: planeq; eam lectionem amplector.

11. 10. Colligere secundum.] Locus videtur Fabricio non iniuria mutilus. In scripto vltima litera correctoris sunt, ac lacunula triū vel quatuor verborū capax. Ego relinquere suum cuiq; diuinādi acumen, quā mea inculcare satius duxi. Locus Platonis qui mox citatur, est in sine septimi de republica.

12. 13. Vt & cū exsultant.] καὶ ψάδαν ποτὲ εὐφρανῶνται, ταῖς ὀπιπλήξουσιν ἐν αἰσχρῶν ποιείδου. Sic omnino verba hæc sunt distinguenda. Vbi, inquit, letitia sese efferent, increpationibus incutiendus ijs erit pudor. Fabricius aliam lectionem annotauit, quæ mihi tam bene atque hæc vix videtur cohesura καὶ ψάδαν σφοδρῶς ὀπιπλήξουσιν, ἐν αἰσχρῶν ποιείδου. Est & hæc in nostro scripto. Et legitur ποιικίλοισ superne anno-

annotato λως. Meam sententiam docti, puto, probabunt.

12. 24. Animo elanguescente deficiunt.] οἷς ἀπαυ-
δῶντες ἐκ πένθησι. male erat impressum ἐκ πένθησιν, itaq; sem-
per iudicavi legendum vt correxi, ad stipulante Fabricio ex Co-
dice veteri. ἐκ πένθειν vox est, quæ apud Platonem quoq; exci-
dere instituto, deficere, & elanguescere significat. Et D. Paulus
hoc sensu eam cap. 9. ad Rom. & 1. Cor. 13. vsurpauit, aliq; alias,
noster frequenter.

13. 36. Euripidem.] Stobæus sermon. 19. citat ex Euripidis
Protesilao.

14. 33. Imitari sectariq;] μιμῆσαι καὶ περικυβεῖν. Sanè
quid κυβεῖν sit, non ignoro: quid περὶ faciat sic satis video. quid
autem hec possit significare περικυβεῖν dicit qui nouit. Suf-
fridus vertit imitari atq; discernere. Fabricius noster, circum-
rodere. ego quid horum sit περικυβεῖν, aut quid huc quadret nō
video. suspicor legendum περικυβεῖν, vestigia sectari. In nar-
ratione de Antigono & Theocrito, inest mendum. vide β. συμ-
ποσιακῶν. cap. 1. & Macrobiū 7. Saturnal. 3.

16. 30. Magistrorum aliquando institutioni. Lego
hec παρ' ἀγωγῶν ἀνκυσία, sicut emendat Fabricius. legeba-
tur enim παραγωγῆς, quæ tamen ipsa quoq; vt cunq; lectio vi-
detur stare posse, vt παραγωγὴ sit dehortatio à vitio siue de-
ductio, quam tamen adulescentes auerferunt. In scripto legitur
παραγωγῶν, & super παρα est ὄρος rubrica annotatum. Vn-
de Fabriciana lectio inuari potest, quam secutus sum.

18. 7. Nuptas prostituant.] legebatur ἀεσθηόρδρα
quod retineri non incommode poterat quidā (inquit) adulterū,
scortum pro sua ipsius vxore (scilicet qui huc vsq; gratificatus
vellet videri, vt ei etiam suæ vxoris copiam faceret) deducit.
Sed Fabricius & noster scriptus habent ἀεσθηόρδρα: quod
amplexus sum. talis fuit abbas, qui suam vxorem Mæcena-
ti prostituit, vt noster in Erotico ostendit. in fine libri Eurydices
Epigrammate εἰσοῖσιν legit Fabricius: Ego cum scripto εἰσοῖσιν,
qui

qui à voce μῦθος versum inchoat, vt sententia sit, desiderium suum Musis fuisse bene cognitum.

IN LIBELLVM DE AVDIENDIS

Poetis.

QVia nuper hunc libellum & conuertimus in sermonem Latinū, & qua visum fuit, annotauimus: ad eam editio- nē in praesentia Lectorem remitto, inueniet & locorū quorundam explicationem, & citatorum ē Poeta indicationem, & emendationis nostrae rationem redditam.

20. 6. M. Sedate.] Luscinius, qui olim hunc libellum in Latinam traduxit linguam, Sedape habet. vt videatur Σήδωπε legisse. Verū ego Aldino codice vsum eum, neq; instructum magis quā me puto fuisse manu exaratis codicibus sed profecto in manuscripto nostro Σήδωπε luculenter legitur.

Ibid. 12. Serio dicta.] pro ἄϊδω quod in meis annotationibus ostenderam mihi dissilicere, λέγει scriptus liber perspicuē habet: idq; sequor.

Ibid. 33. Subiit in praesentia.] Hunc locum pridem non iniuria mutilum esse suspicatus fueram. Sic autem legendū est πρῶτον ἐπὶ ἡλθε, νῦν αἴετος σε γέγραμμένα πέμψαι διενόησω. καὶ λαβὼν ταῦτα διελθε, καὶ ἔ. c. integratio haec codici scripto nostro debetur. idem πῶτος rectē habet.

21. 35. Atq; admisceamus.] χαλαμίζομεν semper duxi legendū esse, non χαλαμίζομεν, in quod haec vox incuria librariorum erat deslexa. Codex scriptus veram retinuit lectionem.

23. 1. Lynce versipellior.] Ad marginem reperi notatum pro λυγρός legi σφιγγός, quod sanē est planius.

25. 36. Eteam imitari pulchrē.] Legendum est ex fide scripti & sententia dictante. ὃ γὰρ ὄτι ταῦτό καλόν τι, καὶ μιμηταὶ καλῶς.

34. 31. Succensebat enim.] Ζεὺς γὰρ οἱ νεμέσσει. ita versus requirit ratio Aristotelis etiam (quod in prioribus annotationibus memoria mihi non suggererat) hunc versum citat lib.

r betor.

ibetor. ad Theod. secundo. ubi tamen $\nu\epsilon\mu\epsilon\sigma\ \nu\omicron\sigma\epsilon$ legitur. Sed & infra versus de Phœnice citantur, quorum etiam in libro de discrimine amici & adulatoris meminist. qui hodie defunt post Iliad. 1, 457.

41. 5. Quouis verbo percellitur.] In Græco $\omicron\iota\lambda\epsilon\iota\ \tau\epsilon\text{-}\tau\omicron\iota\eta\delta\omega$. Annot. mi me legere $\epsilon\pi\omicron\iota\eta\delta\omega$. In libello (vt hoc addam) $\tau\epsilon\epsilon\iota\ \tau\omicron\ \alpha\chi\omicron\upsilon\epsilon\iota\tau$, dictum hoc ad Heraclitum autorem refertur, & pro $\tau\epsilon\text{-}\tau\omicron\iota\eta\delta\omega$ legitur non minus absurde, $\tau\epsilon\text{-}\tau\omicron\iota\delta\epsilon\upsilon\epsilon\text{-}\delta\omega$. Ego in mea sententia persisto, quod vsu vocabul. eam video confirmari. Sic enim Plutar. bus infra de virtute muliebri, de Eryxone cōcubium Laarcho. sed simulatè offerente. $\kappa\omega\ \omicron\iota\upsilon\ \tau\alpha\upsilon\text{-}\tau\alpha\ \tau\epsilon\omicron\sigma\ \eta\delta\omicron\iota\ \kappa\omega\ \tau\omicron\ \Delta\alpha\delta\epsilon\ \rho\chi\omicron\ \kappa\omega\ \tau\alpha\upsilon\lambda\alpha\ \tau\alpha\sigma\iota\upsilon\ \alpha\upsilon\alpha\pi\omicron\eta\delta\epsilon\iota\varsigma\ \tau\epsilon\omicron\sigma\ \tau\omega\ \epsilon\iota\lambda\omicron\phi\omicron\sigma\omicron\upsilon\ \tau\omega$. possem etiam asserre plura, nisi & rem satis manifestam cogitarem, & alibi etiam aliquid annotassent huc pertinens. Hac allato codice manuscripto delere nolui: inueni tamen in eo super illam mendosam vocem à correctore adscriptum $\epsilon\pi\omicron\iota\eta\delta\omega$. & $\tau\epsilon\omicron\sigma\ \tau\eta\kappa\epsilon\iota\ \mu\omicron\iota$ scriptum, quod monueram mihi probari, non p̄h.

49. 10. Hac illac transigi.] $\mu\epsilon\tau\omicron\iota\kappa\iota\zeta\mu\epsilon\upsilon\ \&$ in hac ego lectione desidero, nihil tamen cūm codicem scriptū conferrem, in eo ad marginem obseruari appositam aliam scripturam $\mu\alpha\text{-}\iota\omicron\lambda\alpha\zeta\mu\epsilon\upsilon\ \&$, quod annotatu dignum duxi.

53. 17. Qui nascitur.] Hos versus aliter verit Tullius sub finem primæ Tusculanæ, & ex Euripidea Cresshonte docet sumptos. Exstant & apud Stobæum sermone eod. Porro annotationes in libellum de Homero exstant scōrsim excusa, vt nihil attineat eas huc interpolare. Itaq, satis erit quedam delibasse: dum illas locupletiores & castigatiores damus.

56. 4. Non carens grauitate.] $\alpha\sigma\epsilon\mu\epsilon\upsilon\varsigma$ legitur in omnibus impresis. quod nemo crederet verum esse. scriptus habet $\alpha\sigma\epsilon\mu\upsilon\varsigma$. lego itaq, $\alpha\sigma\epsilon\mu\upsilon\varsigma$.

58. 36. Quod non semper.] Sic semper putauit legendum, $\epsilon\pi\ \&\ \alpha\epsilon\iota$. itaq, expressam est in scripto.

IN LIB. DE RATIONE AUDIENDI.

130. 31. Simul & optimam.] τὸ χρεστότατον. id quod inferre Plutarchus, satis ostendit deesse aliquid: ut si scriptum fuisset τὸ χρεστότατον τε καὶ βλαβερότατον, aut aliquid tale. In conuivio septem sapientum non longè ab initio hoc ipsum narratur, τὸ πονηρότατον ἐξελόντα καὶ χρεστότατον ἀποπέμψαι. Memoria proditum est Aesopum idem de lingua iudicium tulisse. nam & cū optimas & cum pessimas carnes iussus ab hero emeret, linguas emisit: Post scripta hac inueni in scripto codice ὁμῶς καὶ φανλότατον. Et ἐκπέμψαι, non ἀποπέμψαι.

131. 8. Naturam componat.] καταρθεῖν τῶν φύσιν. Verbum hoc quin sit mendosum, minime dubito. Luscinus interpret: totum habitum immutet. nescio sanè quos codices, aut potius quas coniecturas secutus. Sed quàm tutum mihi fuerit eum sequi, iudicabunt Græcorum cum Latinis conferendorum periti. Credo καταρθεῖν scriptum fuisse ab auctore. nisi (inquit meo iudicio) purgetur anima ipsius. translatione minime incommoda. post inueni scriptum habere καταρθὸν quod indico. quòd ex v fieri potuit solertia librarij oi. vox quidem ea satis quadrat.

134. 22. Quavis oratione percelli.] Vox à sensu & insituito alienissima hic erat παιδεύεσθαι. suprà ostendi, cur ita, uti ego verti, sit legendum, ἐπισηθεῖν.

135. 33. Mel meditantés flauum.] ξανθὸν μέλι μινδόμενα. Carmen est Simonidis. quod nescio an casu potius quàm industria etiam metricè extulit Luscinus. flauum mel conficientes. esse autem Simonidis carmen. didici ex Plutarchi libello de sentiendo profectu ad virtutē. Ceterum in scripto annotatum est προδρανοῖσιν in hac ipsa periodo ἐπισηθεῖν. & paulo post προδρασιναῖ, δραματικὰ legi. quæ profectò sunt meliora & magis huc quadrantia vocabula. ideo ea in vertendo sum amplexus. aliquanto post ἀντίδολον ποιεῖν, malim legere ποιῆν.

137. 19. De infiniti sectione.] Περὶ τῆς τῶν ἀείνων τομῆς.

Injuncte

Ingiunt (ait interpres) vel optimo cuiq; orationis membro
questionem hanc, &c. Hoc an sit ἀείρων τομὴ, aut cur ita vi-
sum interpreti, non assequor. ipse non verear legere, τῶν ἀεί-
ρων τομῆς, ut ἀείρων sit τὸ ἀέρον. nam facultas continui de-
inceps diuidendi nunquam re ipsa completur. quod ex Aristo-
tele notum est. γ. φυσικῶν. & 8. primæ Philosophiæ. Itaq; ἀεί-
ρων τομὴ erit continui infinita sectio. Quid quod scriptum de-
prehendi habere ἀείρων De Vlysse autē locus est Odys. ε. 222.
Sed Melanthij sunt verba, non procorum. ἐμπυον autem non
est proprium nomen, sed cum qui purē in pectore nato peri-
clitetur designat. & idem refertur proximē sequente libello,
prope finem. Paulo post ἑπιπράξην pro ἐπιτάξην sensus docuit le-
gere. sed ita habet etiam scriptus.

137. 36. Nutus, & vultu.] καὶ νᾶμα hoc quid sit. lego νᾶ-
μα. ad stipulatur scriptus, in quo etiam πένεται & δίκουσι
rectius legitur, quam in impressis mutilo sensu participia ne-
scio an pro ἀποείας non sit ponendum ἀπειείας. sed tolerabilis
mouere nolui.

139. 37. Inter echinopodas velut.] ὡς ἀν' ἐχινόποδας.
Apud Athenæum extat libro tertio, δεῖπνοσοφιστῶν versus in-
teger:

Ὡς ἀν' ἐχινόποδας, ἢ ἀνὰ τρηχέων ὀνάνιν.

Ἡρόδωτα poeta, quicūq; is fuit, libuit prima producta ponere.
qui patrocinio ipsius Aristotelis vti potest, ita scribentis libro sa-
pientia 5. cap. 4. φύσις δὲ λέγειται ἕνα μὲν πρόπον ἢ τῶν φυσικῶ-
νων γένεσις. οἷον εἴπῃ ἐπιπράξην λέγοι τὸ ὕ. Habes ergo & u longum;
pentametrum. Atq; ita hoc distichon etiam refertur in libello
de fraterno amore, & in symposiacis. lib. 1. quest. 4. hic in scri-
pto erat ὀδδν absque ira, sed in margine ὀνάνιν illitum. Infra
in libello de fraterno amore in textu est ὀνάνιν, vitiosa lectio
in margine. Sed & sequens periodus est manca, quanquam
satis interim perspicua. fortassis apud παραχρῆν deest δόνειλο,
aut

Plato e-
médatur.

aut aliquid tale. scriptū σχοι in margine ut fiat παρόχοι. Ido-
cus Platonis est quinto de rep. pagina penultim. ubi pro μελι-
χλόρης male legitur μελαγχλόρης. In libello de amici & adu-
latoris discrimine (41. b) μελιχρες legitur. Mox pro αὐτὸς legi
αὐτῶ, scriptum secutus, & rationem indidem ἀπαγγελίαν pro
ἐπαγγελίαν amplexus sum, cum pagina huius priorae parte ἀ-
παγγελία pro elocutione esset etiam posita.

140. 28. Sessio autem non insoles.] Καθ' ἑδρα ἀτιφ.
Scriptus annotat in margine ἀθρυπ. , quod significat molli-
ciei expertem sessionem, & magis videtur concinnum.

143. 6. Initiatum.] Καλυρμένους legi, ex scripto. καλειρ-
μένους enim non perinde quadrat & πῶς τὰς μαθήσεις men-
dosum est. πρῶται scriptus habet perspicue. Legi etiam φοβη-
θέντα τὰς ἀρχὰς articulo ex scripto reposito, & singulari ob
περιώμενον posito.

143. 30. Philosophia excidit.] Εὐπεσόβια δι' ἀνανδρίαν.
Lego ἐκπεσόβια. qui deterritus laboribus prius philosophia ex-
cidit studio conatū, eius assequende quam vllum dignum to-
leratarum arummarū tulerit fructum. idem mendum notavi-
mus in πείδων ἀγωγῆ. Sed hic etiā scriptus nobis suffragatur.

145. 18. Recte audire.] In Græco est, ἀρχὴ τῆ καλῶς βιω-
σαι τὸ καλῶς ἀκούσαι νομίζοντες. & scio sensu nō inepto ita le-
gi posse. nempe initium recte viuendi esse, ut male si audias. id
est reprehendere merito tuo, id aquo animo seras. Sed ego id
huc quadrare non puto. Et καλῶς ἀκούσαι scripsisse Plutarchū
iudico, ut qui libelli summam vsung, in sine repeteret. Initium
recte viuendi vult (opinor) esse, ut recte ac nostra cum vilitate
audiamus eos. qui ad vitam formandā nos doctrina instituant.
καλῶς ἀκούειν fol. 33. vlt. hoc. ipso libello ita dicitur, vt est apud
Latinos male audire. sed aliud profectō est male audire, quā
iustas reprehensiones aquo animo ferre. Quid multis? Hic quoq;
meam sententiam scriptus liber contra vllam obscuritatem con-
firmat. vnde & ἔν inferi potest post εἰ δεῖ.

IN LIBELLVM DE DISCRIMI-
ne adulatoris & amici.

Initio. Philopappus amantem aui significat. Sed esse cognomentum ex eo liquet, quod infra seorsum repetitur. Itemq; in cap. vltimo libri primi Symposiacor. Platonis locus est quinto de Legibus, & quod de veritate citatur paulo antecedit, in prima eius libri pagina.

147. 11. Vt Euenus.] Sic & pagina vltima Platonica-
rum questionum. In salubribus preceptis Prodicus adscribitur, sed talia occurrunt multa.

Ibid. 37. Verba eorum referunt.] Sic interpretor verba ἀνομιέως ὅς τις εἶπε. Vt ille Terentianus, Quidquid dicunt, laudo, &c. notus est enim locus. Mox versu 36. Vmbra meritur cœnæ.] Sic & Erasmus. Locus est obscurus vt cunque. sed probabile est parasitos vt in tēpore ad prandia occurrerent, dimetiendis vmbra eorum horas & articulos exquisiuisse: quomodo nunc horologia obseruantur.

148. 34. Difficulus deprehenditur.] Sanè impressi habent δυσχώρας ἔστι. Sed neutiquam pretereunda est alia lectio, annotata in scripti libri margine, δυσφώρας. qua mihi concinnior etiam atque recepta videtur.

152. 5. Non impetus.] Impetuum melius legeretur, & minus etiam ambiguit.

154. 26. Aut polium.] Versus est Nicandri Theriacis. 64.

155. 20. Cùm rex Charilaus.] Χαείλλου. χαείλου forte, vt in Lycurgo. vide qua ibi annotaui. Sic infra etiam ἀπὸ φθέρων. 139. In Laconicis 161. legitur χαείλαν, quarto casu.

157. 11. Suilla cute crassa.] φορβίαν παχέαν. quid sit φορβία, nolo hic disputare. satis & hinc & ex libello de cohibenda ira liquet, capistrum esse quo vterentur qui fistula canerent. Marfya inuentum ibi ex poeta quodam dicitur. φορβίαν Eusta-

ihus & alij ferè scribunt. Sed quadret sanè. Scriptus non hoc sed ποσειδωνο habet, quæ vox cutem suis significat, cui Σάνω haurit Iudicent docti an non optime in hebetem ac rudem competat: & vitram malint lectionem sequi. in margine habetur φορβέαν, quæ vox est etiam paulò antiè. & profectò quidvis potius quàm insulam significat, quam huc interpret iniefferat. quid autem sit de Cyprio illo, & ἐπιθάμεν, mihi sanè non est euidens. Idem liber βίαντι habet in margine quidem, in textu μίπρωφω. Amplius.

Ibid. 39. Mediocre[m] in ciuitate.] Τὰ μέσα φάγουσι τῶν πόλεων, hoc secutus sum, quanquam πολεμίον scriptus noster haberet. Notus est versiculus & arrogantiam & ignauitiam, ac tam summa cum odio, quàm infima cum abiectiōne coniuncta vituperans. Πάντα μέσοις ἄεττα, μέτρω δέλω ἐν πόλει εἶναι.

158. 14. Quòd si quis.] Ἀν δὴ τις lego, ex sententia.

Ibid. 34. Propones.] ἐπιτάτλοντα legi, ac ita est in scripto nostro, perspicuè verum. nam ἐπιτάτλον τὰς vitiosum est, ipsiq; Erasmo impo suerat. Quod postea de Megalyzo refert, vt & in libello de Animi tranquillitate, Plinius 35.10. ad ipsum Alexandrum Magnum refert.

161. 25. Atrociaq; supplicia exercentem.] τὴν πονηρίαν ἔχοντα. De priore annotauimus ad Dionem Plutarchi aliquid. Posterius mihi suspectum est mendii. in scripto est τελοῦντα. Erasmus vertit, Vectigalibus oneranti populum.

163. 17. Ne Biantis quidem.] Alij alijs, noster sub initium coniunxit septem sapientum Thaleti tribuit.

164. 12. Tamen in minoribus.] Habent nostri λοιπὰ λαβλῶ. Scriptus μικρὰ, quod magis placuit.

165. 40. Non probos.] τῆ σὴ πονηρὸς. Sic legitur etiam apud Stobæum λέγω ἰδ. adducentem hæc ex Erechibeo Euripida. pro τῆ σὴ legi σιγῆ, est in margine libri manuscripti annotatum, quod nescire harum rerum diligentes nolui. nam quod

quod ibidem pro ἀφοσιούν) monemur alibi legi ἐξελάνθη, non mouet me, & probabile est esse γλώσσημα.

166. 37. Publici contra ius non scriptum delicti.] ἀπαγγελίας. sic & scriptus cum apostropho ad praepositionem. Vox mihi est ignota, & pro simplici ἀγγελία accipio: de qua vide Harpocratonem, Suidam ac Pollucem cap. 1. lib. 8.

167. 36. Aut si non persuadeat.] ἀν' ἢ μὴ παύθη, lego. παύθη scribitur: sed mendosè. Erasmus vertit: Si non patietur ille. Verùm Græci sic non loquuntur. Sed meam correctionem à iudicio profectam, scriptus liber inspectus certam reddidit. Idem (vt obiter studiosos iuuen.) senarium peruertit, cuius sententia est. Verum amicum socium se sanis amici consilijs atque institutis præbere, non vitiosis item.

168. 1. Vt enim aliquando conscij.] In Græco impressum est, ἐδὲ γὰρ τῷ σωφιδένω. Scriptus habet, ἐδὲ γὰρ τὸ. Ego sensum sectatus sum, & legi, ἐδὲ γὰρ πρὸς τῷ σω.

169. 11. Excitante.] * κρυφίῳ δὲ λόγῳ. Locus mihi videtur esse mutilatus.

170. 33. Parum ingenium est.] ὄσπερ ἀπελεύθερον. hanc lectionem secutus Erasmus, nescio quem libertinum comicum excogitauit. in scripto est ὑπελεύθερον, & superne notatum ἀπελεύθερον, quod in verrendo secutus sum. Notum est quomodo vetus comædia Libertatem dignos publicè notandi in licentiam maledicentiæ detorserit. de qua re hîc commentari non vacat. Vide Horatium in epistola ad Augustum, & de arte Poetica ad Pisones, atque alibi, ne alios huc citem. Quid Erasmus sedutus sit quod κήρας incrustationem tectoriã vertit, aut quid legerit, non sum sollicitus. Græca enim plana sunt.

173. 2. Malè etiam Antiphon.] Oratorem intellige Atheniensem, cuius vitam Plutarchus scribens, hanc historians recitat.

Ibid. 30. Funem molestarum soluit curarum.] λόντι τὸ τῶν δυσφόρων χοινίων κ' μετεμῶν. Dubium non erat mihi,

quin legendum esset $\alpha\omicron\upsilon\upsilon\iota\omega\upsilon\ \mu\upsilon\epsilon\mu\upsilon\omega\upsilon\upsilon$, & sic postea in scripto reperi. Est autem vinum amara curarum eluere efficax, Flacco 4. Od. 12. Sed utrum Lydius Deus $\lambda\upsilon\delta\iota\theta$, an potius $\lambda\upsilon\sigma\iota\theta$ scriberendum sit, ut est apud alios, & infra in septem sapientum conuiuio, nescio. certè etymo verba videntur quadrare, & codex ad stipulatur. Pausanias in Bœoticis aliam adfert causam, cur Bacchus Lydius dicatur, quam omitto. Scriptus codex meæ lectioni cum subscriberet, eam tenui, vitiosa omissa. Idem hic quidem $\lambda\iota\delta\iota\theta$ habet.

175. 27. Platonis ad Dionem.] Exstat hoc in quarta Platonis epistola.

178. 14. Corrigere Speusippum.] $\tau\theta\ \beta\iota\theta\ \tau\omicron\upsilon\upsilon\ \Sigma\omega\epsilon\iota\sigma\iota\omega\pi\omicron\upsilon\upsilon$. Sic emendandum erat è scripto. In Homericò $\upsilon\delta\prime\ \epsilon\upsilon\delta\epsilon\varsigma$ reposui ex ipso autore, multo quàm $\upsilon\delta\epsilon\upsilon\delta\epsilon\varsigma$ sit $\epsilon\mu\phi\alpha\pi\kappa\acute{\omega}\tau\epsilon\rho\omicron\upsilon$. Iliad. 9. 234. Scriptus quoque rectè habet. Erasmus locum peruertit. De Phœnicis consilio, vide que annotaui ad lib. de Audiendis poetis.

179. 32. Vlysses in Scyriis.] $\text{Καὶ ὁ ἐν τοῖς Σκυρίοις Ὀδυσσεὺς}$. Erasmus vix scio quid secutus, vertit, In tragœdia, cui titulus Domini, legit nimirum $\kappa\upsilon\epsilon\iota\omicron\iota\varsigma$, litera Σ . neglecta. Ceterum ita notum est delituisse Scyri inter regias puellas Achillem detrectatione belli Iliaci, ut mirer id Erasmo in mētem venire vel primo intuitu huius loci non potuisse, si quidem ipsius codex habuit $\kappa\upsilon\epsilon\iota\omicron\iota\varsigma$, presertim cum in libello de Audiendis poetis etiam hi ipsi versus ponantur, in Scyro desidentis Achillis nominatim facta mentione. Vbi tamen pro $\kappa\upsilon\lambda\epsilon\upsilon\chi\acute{\omega}\nu\omicron\upsilon$ legitur $\alpha\pi\omicron\sigma\theta\epsilon\upsilon\upsilon\varsigma$: Ut ex tēpore citandis dictis fiducia memoria aliquando docti in syllabis errant. $\alpha\pi\omicron\sigma\theta\epsilon\upsilon\upsilon\varsigma$ quidem est $\epsilon\mu\phi\alpha\lambda\iota\kappa\acute{\omega}\tau\epsilon\rho\omicron\upsilon$, & ut puto genuinum eius loci. Qui autem hic Scyrj citantur à Plutarcho, tragœdia Euripidis, memini eam alicubi apud Stobœum citari $\Sigma\kappa\upsilon\rho\omicron\upsilon\varsigma$. Idè Erasmus supra Charjjs nomen proprium secerat, cum sit $\chi\alpha\epsilon\iota\varsigma$ vox adiectiua notissima. Sed & $\mu\upsilon\eta\mu\omicron\nu\iota\kappa\omicron\upsilon\upsilon\ \acute{\alpha}\mu\acute{\alpha}\rho\tau\eta\mu\alpha$ hic nota. Non enim Agamemno,

memmo, sed Minerua Diomedis Tydeum patrem exprobrat ver-
su qui hic citatur. Ex Illia. l. 800. Sed Agamemmo in eadem eum
sententiam increpat in ἐπιτολήσι, Iliad. d. 372. 399. mox in
sententia Thucydidis pro ἐπιμεγίστους legi ἐπιμεγίστους, ra-
tione perspicua. Ad stipulatur Scriptus.

182: 4. In puniendis autem delictis.] ἐπιθεῖς κολλή-
σσι. Hoc vocabulum Græcum non est. κολλήσσι tamen legere
malui, quàm κολύβησι, quod videtur incidisse Erasino, qui co-
hibendis peccatis verit. certè prior pars, in qua τὸ ἀεδῆτεδαι
est, κολύβησι habet. hic reprehensio requiritur, non tamen dissi-
mulabo, κολύβησι me postmodo in scripto reperisse, sicut &
id, quod coniectura ductus posueram sub libri finem κατήνυ-
σεν ab verbo αἰονῶ. nam κατήνυσεν nihil credo significat, in
hac quidem lingua.

IN LIBELLVM, QVOMODO QVIS se ad virtutem proficere sentiat.

P Rincipium videbatur non integrū, & Luscinius pro ἐπι-
δελία legisse ἢ μεδελίαν, alio etiam priore ἢ posito. Certè
nominatiuus nullus, neque nomen aderat, qui cum σώσει cohe-
reret: & interrogatiuè prima perodus legēda videbatur, Quid
ita? quia nebulas nobis offuderat corrector, à particula Οἱ li-
brum auspicatus, cum & in Aldimo, & in scripto (virunque au-
tem eodem accepi tempore.) his rectè legatur. Obiter monen-
dū duxi, ἐπεὶ τὸ ἐπι, de qua hec agitur, à Tullio progressionem
ad virtutem appellari. Sic enim ad Varronem in Academicis
scribit: In qua quod inchoatum est, neque perfectum, progressio
quedam ad virtutem appellatur. Medio ergo loco inter bonita-
tem nature est & virtutem, ut apud nostrum rectè dicitur 2.
Sympos. 3. Ipsum verbum ἐπιδελίαν verbo procedere exprime-
re voluisse idem Cicero videtur lib. 3. de Fimibus: Qui processit
aliquantulum ad virtutis aditum, nibilo minus in miseria est,
quam ille qui nihil processit. à Sto. corum sententia.

183. 16. Non enim aliquis sapiens.] Menda huius loci sententiam obscurauerant. Legendum est, ἢ γὰρ ἐν ἀραγεῖς, & c. μεταβάλοι αἱ. Qua lectio scripti codicis praesidio munitur, & quam res ipsa confirmat. Nam disputatio est contra Stoicos, medium inter perfectam stultitiam & absolutam sapientiam nullam relinquentes, sic satis confusa.

184. 1. Applicandus.] ᾠδὴς εἰς ἄδμῳ Octonarius Trochaicus, nisi si ᾠδὴς εἰς ἄδμῳ senarij iambici finis est, reliqua integer Senarius, quod non puto. Prouerbum est scitissima sententiae.

184. 2+. Qui è profundo attolluntur.] ὁ ᾠδὴς ἐν ἰσοθῶν. Luscinius: Haud aliter atque si liquoris aliquid decedat è dolio. Videtur legisse πῆθον, nescio quos secutus codices, aut quas rationes (tamen si quam miserè is hunc librum venterit, non est cuiquam volenti iudicare obscurum) certè nostrum malo, habet q̄ ita etiam scriptus. Qui subito ex profundo attolluntur, vt sit in fluctibus marinis, ij morā motus supputare non possunt, & quod ἀραφερομένους pro ἀραφερομένους legimus, idem approbat. Idem ἐπινοῶντες, nos optatum accepimus. & paulo antè ad ἐπινοῶντες annotat legi ᾠδὴς ἐν ἰσοθῶν. Locus est valde concisus. In Oraculo Cirraeorum πολεμῆν pro πολεμῆν ex scripto, & in comparatione calami. ἐκλεῖν ex eodem recepti quod deerat. & γίγεται pro γέλει idem. Videtur autem alludere ad poeticum aliquod dictum.

188. 29. Sophocles aiebat.] Hunc locum facillè nunc emendo, cum quidè vellem etiam in pluribus idem à me fieri vel per occupationes, vel tam iustis de causis posse. Sic ergo legi volo: Sophocles aiebat, se primum animi ludij, gratia grandiloquentiam Aeschylj imitatum: deinde eius in apparatu condensationem atq; artificij industriam: tertio demum nunc loco ad id dictionis genus se transfuisse, quod ad formandos mores aptissimum, eiq; de causa esset optimum. pro πῆθον autem legi πῆθον iam pridem, itaque etiam habet scriptus.

189. 23. Tacet iectus.] ὁ πῆθον ληθῶς. suprà de aud. poet. è

ληθῶς

πληγῆς, ictus. alibi autem docui in Plutarcho perieris esse media quæ passivè, & cōtra passiva quæ activè significent, ἀεδοπηχὸς, σέσσωπε cum πλεπληγῆς cōveniunt. itaq; nihil muto, cum hic ipse locus eum canonem confirmet. & idem docent cum alij Græci Grammatici, tum Eustathius, Iliad. γ. 497.

102. 8. Lingua iam torpet.] Sapphicum versum emendavi ex Oda ipsa, ut extat apud Dionysium πειρὶ ὑπερ.

194. 3. Aquarum proventum.] Scripsi haud dubiè aquarum, ἀφῶν. Sed forte librarius quid rei apud esse ignorans, q. pro p. mihi excidisse putavit. Hoc annoto, ut æquanimitatis & aduersum me, & erga librarios adhibenda lectorem diligentem commonefaciam. in fine libelli Periodus erat manca, & legendum οἰόμεθα putabam, quod inde in scripti margine inuentum, secutus teneo. Polycleti dictum hoc etiam lib. 2. c. 3. Symposiacion refertur.

IN LIB. DE CAPIENDA EX

inimicis vtilitate.

Initio libri ἀρεῆς mihi valde suspectum est. Nā & vox est poetica. Et si administranda repub. abstinuit Pulcher, cur dicit eum publice prodesse in isto vita statu, cur versanti in rep. ait de inimicis commentandum? Itaque in versione illud ἀρεῆς secutus non sum. Πύλαρχε Græco more scriptus habet.

200. 36. Vtilitatis.] εὐχρηστίας, sic omnino scriptus. nam εὐχρηστία hoc quidem loco est canis in balneo.

202. 29. Proprium ei.] ἰδιον αὐτῷ cur non legas, id quod sententia loci dicitur, potius quàm ἐαυτῷ? non enim profectò matricidium Adrasto, sed Alcmaoni imputatur Eriphyles cedæ matris. res notissima legentibus poetæ & eorum interpretes, idemq; est in libro de Audiendis poetis. κρῆσων porro scribi debere pro Crasso, notissimū. vrrabiq; ad stipulatur scriptus liber: in quo etiam est ἕν ἐδάκρυτος. cum ἕν deesset, isq; defectus totum locū vitaret, nisi fortassis marito in vxoris funere flere

vitio dari potuit. Tum $\omega\sigma\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\iota$ ibidem est, $\omega\sigma\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\iota$ sermo
 Grecus respuit hoc loco. $\omega\sigma\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\iota$ contra aptissimum est. v-
 tuntur & alij, & ipse Homerus Iliad. 6. 251. $\chi\alpha\iota\ \sigma\phi\iota\upsilon\ \delta\upsilon\ \epsilon\iota\delta\epsilon\alpha\ \tau\epsilon\ \omega\sigma\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\iota\varsigma$.

203. 3. Sed non minus utilitatis.] $\epsilon\kappa\ \epsilon\lambda\acute{\alpha}\tau\lambda\omega\ \delta\iota\ \epsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\iota$. le-
 git $\epsilon\kappa\ \epsilon\lambda\acute{\alpha}\tau\lambda\omega\ \delta\iota\ \epsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\iota$ Erasimus, vt mihi quoque non primo sic
 legendum videatur, & sic est in scripto rubrica supernè anno-
 tatum: vbi & $\chi\alpha\iota\ \omega\iota\omega\ \pi\acute{\alpha}\rho\alpha\ \chi\alpha\iota\ \omega\iota\omega\ \alpha\lambda\lambda\iota\tau\acute{\iota}\mu$ similiter super $\chi\alpha\iota\ \omega\iota\omega\ \alpha\lambda\lambda\iota\tau\acute{\iota}\mu$
 Paulò post quod Antistheni dictum adscribitur, ad finem
 libelli de adulatore. & in libello $\omega\pi\epsilon\iota\ \omega\sigma\kappa\omega\ \pi\acute{\alpha}\tau\epsilon\varsigma$ adscribitur Dio
 geni, Cynico & ipsi.

Ibid. 15. Iasonem Theffalum.] $\delta\epsilon\omega\sigma\alpha\lambda\delta\upsilon\ \text{Προμηθεΐα}$
 Prometheus hunc à Plutarcho dici vix credo. cum & alij, &
 Cicero 3. de Natura deorum Iasonem vocent Pheraum.

204. 14. Erudiere.] lege, Ademptis erudiuerunt.

205. 19. Quam in amicitiiis.] $\text{Μᾶλλον ἢ ἐν ταῖς, ἢ de}$
 meo inserui. Quis enim non videt defuisse? certè maioris est a-
 nimi inimico, quàm amico benefacere.

IN LIB. DE MVLTITVDINE amicorum.

Pincipium libelli sumptum est è Platonis dialogo, qui no-
 men habet à Menone illo ipso. Quod de amici vmbra sub ini-
 tium è Menandro dicitur, plenius in libello de fratrum amore
 citatur. Empedoclea & quæ poeta citantur de Ophelta, non
 eram nescius, metrica esse. Sed hæc prosa oratione malui vti.

209. 24. Pythiam.] $\phi\upsilon\tau\acute{\iota}\alpha\varsigma$. Pythias hic vocatur à Cicerone
 (summo codicum consensu.) lib. de Officijs tertio. quo loco isto-
 rum amicitia vsus exponitur. tamen in impressis, & in scri-
 pto etiam $\phi\upsilon\tau\acute{\iota}\alpha\varsigma$ est, quod nolui dissimulare. Caterum Lusci-
 nius superius $\upsilon\ \psi\iota\ \pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\iota\varsigma\ \tau\epsilon\ \rho\acute{\omicron}\phi\iota\mu\omega\iota\upsilon$ verterat puellam, perineptè
 vt plurima alia cum ex poeta aliquo hæc Plutarchus citet de O-
 phelta. cuius rei etiam infra $\omega\pi\alpha\ \rho\epsilon\mu\theta\eta\tau$. mentio fit. & capite
 primo quarti Symposiacòn, ij de versiculi citatur, et si mutilati.

quan-

quanquam ἀρχήσων ibi non est, sed ἀπλοῦς, quod (nisi fallor) melius multo quadrat. Fabula nota est ex Statij Thebaide, & Nemeorum Pindari argumentis, alijsq; scriptoribus. Iam ἀφ' ἐσίας ἀρχέσθαι, non est à Vesta Deorum matre, vt rellidit Luscinus, incipere: sed rem iam inde à principio et initio repetere. Et Plutarchus passim sic vtitur prouerbio, vt in libro de communibus noticijs aduersus Stoices. οἱ ἢ ἀπὲρ ἀφ' ἐσίας ἀρχάμενοι τὰ ἡγεσώτα κινεῖν, &c. Et de malignitate Herodoti. ἀπὲρ ἀφ' ἐσίας ἀρχάμενοι Ἰὺς Ἰνάχου θυγατρὸς. Sed hac persequi nō est huius opera.

210. 22. Tuum nec.] Commodius sic vertissem:

Partem in tui veniatq; haud inuitus mali.

Prorsus enim mihi videntur duo esse senarij iambici αὐτὸν τε si legas, prior etiam constabit. certè prosa oratio non sic patitur collocari verba. Ominino autem qua procedunt, deprauata sunt, & pro hoc initio Ποῖα ἢ πρῶτον ἐὰ δ, ε, ε, ε, χ, ρ, δ. annotata est alia apud manuscriptum codicem lectio omnibus modis concinnior, Σχεπτόν ἢ πρῶτον ἐὰ, &c. Δοκιμάσαι ἐρέτας, &c. Sed pro εἰσάσων ἀπάσῃ τύχῃ (quod nullum efficit sensum.) ego coniecturam secutus εἰς ἀγῶν ἀπάσῃς τύχῃς legi: idq; probatum iri doctis confido, εἰς ἀγῶν etiam in scripto reperi postea temporis. sed supra datinos istos, genitiui erant annotari, vt lectio diuersa, eaq; haud obscure planior, ἀνεξέταςως est in scripto, & mallem παρεισθύντων, ἐέιν quid sit nescio. fortè ἐεῖν, aut etiā ἀπαεῖν (Klebraut) ita enim nos eam herbam dicimus, quod adherescere vestibus pratereuntium soleat: notam omnibus vulgo. Sed nihil possum pronunciare, librīs destitutus. ex scripto etiam est πολῶδ & παπαλαβόντας, deest autem Δει vel γῆ. Hac annotavi, vt eò explicatior esset nostra cum Graecis componendī ratio.

212. 25. Mortalium mediocres.] Versus sunt apud Euripidem in Hippolyto, quos alio genere carminis verti, permissa omnibus interpretibus vsus licentia.

213. 15. Plauti Nero.] Τὸς Πλάυτι Νέρον. Occisum à Nerone Plutum quendam in Nerone Xiphilinus è Dione commemorat: vt fortassis etiã in eius necessarios sauierit. sed arbitror pitiose Plutum pro Plauto legi. de Plauti interitu per Neronis tyrannidem vide Tacitum libro 14. ferè extremo. Hanc coniecturam scriptus liber corroborat: habet enim Πλάυτι perspicue. quod duabus de causis ingenue significo. cum quod non piget me fateri vnde aditus sum, cum quod Xiphilino simul & Plutarcho nobiliq; historia subuenitur. Vbi & in hoc libello & in alijs & quo pacto deficiuerim à recepta lectione? facile erudit i, si Latina nostra cum Græcis conferre non grauabuntur, & agnoscent & iudicabunt.

IN LIB. DE FORTVNA.

1 Nitio. Non sapientia.] Εὐβουλία. Impressum erat εὐδουλία. mendo euidenti, quod vel paulo post εὐβουλία nominata arguat. Eoq; scriptus caret. Senarius est, ob cuius approbatione & usurpationem male audiuit Theophrastus. Apud Ciceronem legitur Latino versu redditus, quem nos posuimus.

215. 7. Iustitia presentem.] Lego. Locus distinctione praua erat in Græco obscuratus, neq; verear contendere sic legendum, δὲταί παρόσης. μάλλον ἢ τὴν εὐβουλίαν, & c. quauquam scriptus idem habet quod impressi.

216. 8. Munera rependens.] ἀντίδορα. in comparatione animalium legitur ἀντίδρα, quod non itidem probo.

216. 13. Dorsum horret.] ἐξυβελῆς. Versus vitiatas. In scripti margine alia lectio erat adscripta. Sed dum codex glutinaretur, præcisa fuit, vt legi tota nō possit. verbum quidem ἀκρυδαυ ante ἐπιπεφείρασι exstat. forte igitur legendum,

ἐξυβελῆς, νότοισι δὲ ἀκρυδῶ ἐπιπεφείρασι.

Vt ἐξυβελῆς ad echinum referatur. aut ἐξυβελῆς, vt ad ἀκρυδαυ.

216. 19. Vires exiguae.] Vius sum mea libertate. vitiose ἰδῆ versus citantur in libro de terrestrium animalium cum aquatilibus

tilibus comparatione, & vno loco ad alterum collato videntur
quedam posse corrigi.

IN LIBELLVM DE VIR-
tute & vicio.

219. 3. Non foris est.] Ἐξωθεν εἶναι. Lego ἔξωθεν εἶναι.
καλλιγραφία mendum adscribendū. Scriptus εἶναι habet perspi-
cūē. Ald' n'us notam, qua idem significat. Idem de Anchisa supra
ῥόν & annotatum, rubrica habet σῶμα, quod magis sanē qua-
drat. Reliqui senarij exstant integri πρὸς εὐδουρίας, & versus de
igne Homeri est apud Herodotum in eius vita.

219. 26. Absq; face exurit.] Ἐπει ἄτερ διαλύ. Hexameter
est Hesiodus. Luscinius: occultis viribus, vt videatur ἀνὰ le-
γισσ. Aldus & noster habent διαλύ. Sed in medio est Hesiodum
poema. ἔργων. 703. In libello πρὸς φιλοπλοτίας legitur, καὶ ἐν ὁ-
μῶ γήραι δῖκεν.

IN CONSOLATIONEM
ad Apollonium.

221. 24. Oratio saucij.] Ψυχῆς γοῶσις. apud Aeschylum le-
gitur (sunt enim è Prometheo vincto qui exstat.) ὄργησι. sed so-
lent scriptores citare aliquando dicta aliorum leuiter ad propo-
situm inflexa. In conuertendo meos posui, non Tullyj versus, qui
reperiuntur in tertia Tusculana, vnde nullo, si liber, negocia
petes.

223. 20. Et improbè egisset.] ἀποπὸν τε πεποιήκει. lego
versus gratia πεποιήκει. Sed & postremi duo non sunt prorsus
integri, cum quidem senarios esse liqueat. Lego autem priorem
Ἀγαθὰ τὰ νῦν ὃ μέτεϊ ἐστὶ σοι κακὰ. Posterior sic videtur posse
emendari:

ὡς ἀνὰ μέσον πε, καὶ τὸ λοιπὸν διηφείρε.
Vt particula ἀνὰ significet subaudito verbo substantiuo. Iam es
in medio vtriusq; fortuna adhuc, neq; nimis secūdis, neq; nimis
aduersis vteris rebus. Sed si cui secus videtur, non impedio quin
sequatur quod volet, aut quod meliores libri suppetit abūt. mox

ἀφρονον pro ἀνέφρονον etiam scriptus habet. quorū hoc sententia aduersatur, illud rectè legitur.

224. 16. Vel minima nos.] Hic versus facile castigabitur ex Stobæo, apud quem exstat orationis CIII. initio. qui mox sequuntur, ibidem adducuntur integri ex Oeneo Euripidis.

225. 35. Quod quadrigæ.] Τετρίππων νεύκηνες. Insolens, si non vitiosa locutio, lego τετρίππων νεύκηνες, cuius lectionis testimonia sunt permulta Pindari Odarum inscriptiones, & litterarum inculcatio inepta vsitatio fuit, quàm expedit, librarijs. Fuerat etiam in scripto idem factum, quod littera testatur.

227. 21. Qui censuit si in vnū.] τῷ διομένῳ δὲν σωεισενέγκου μὲν. Senarios de lacrymis paulo supra Comici ita legi, vt ratio ipsa legendos facile quemuis eruditum erat monitura. Heic verò si quis putat me delectari mutationib. receptæ lectionis, inq. ea re gloriolam aucupari, mihi ostendat velim, quo modo hæc sententia cohereat. Ausim affirmare Plutarchū (siquidem non prorsus ab hac qualicunq. scriptura velimus recedere: quod ego sanè faciendum minimè puto.) eum ergo ausim contendere hæc sic scripsisse, vti subijciam. τῷ διομένῳ, εἰ σωεισενέγκαιμεν εἰς, &c. Hæc mihi emendatio videtur se omnibus eruditis & probis (quid enim est, cur alios curem?) probatura: tamen etiam in scripto idem quod in impressis reperi, vbi pro ἡσῶ καὶ μείζω δυσυχόντων, legitur ἴσα καὶ μείζω χρεωσέντων. & in margine est δυσυχόντων. Porro sententia hæc Socratis multorum scriptis est nobilitata, & est ita scitè apud Herodotum in Polymnia expressa, vt non possim me continere, quin ipsa etiam verba huc ponam; cum nostri verbis optimè conuenientia. Εἰ πάντες ἀνδρες ποὶ τὰ δίκαια καὶ εἰς μέσον συνεικάμεν, ἀλλὰ ἕα δαυ βελομένοι τοῖσι πλεησίσιον ἔσιν. πάντες ἀνὲς τὰ τῶν πέλας καὶ, ἀσπασίως ἔλασοι αὐτέων ἀποφεροίαντο ὁπίσω τὰ ἐσενέχοντο. Versiculum autem τίς δ' ἐστὶ δὲλ. τὸ δανεῖν ἀφροντὶς ὄν, qui ita nullo sensu legebatur, restituo

fituo post δὲ αὐτῶν adiecta interrogationis nota, id quod ratio postulabat. Est enim subiectio seu διαλογισμός, atque ita alibi me legere puto recordari.

229. 2. Versus Simonidis distinxi.] Non quod ita scribendos omnino contenderem, sed ne ignoraretur esse versus, idque alibi etiam saepe feci. Pindari locum ex ipso autore emendare licet, exstat enim Oda tertia Pythiorum. Locus Euripidis est in Alceste. καὶ ἐστὶν αὐτῶν, hodie legimus καὶ ἐστὶ δυντῶν. & pro ὅποι βίσηται, ὅι περὶ ἔσεται. Apud Stobaeum oratione C X V I I. legitur, εὐβίσηται.

230. 6. Nam parua mortis.] Τὸν ὕπνον. Memini me alicubi legere hoc dictum Menandro tribui, & senarium Iambicum integrum referri. ὕπνος τὰ μικρὰ, &c. Quod autem mox sequitur περὶ μνήσις, doctorum iudicium facio, an non certissima coniectura ductus, legerim περὶ μνήσις. ad enim vocabuli facillime in περὶ μνήσις ob literarum ὕ & ν similitudinem potuit depravari à librario non satis attento. Nimirum autem id voluit Menander Plutarcho interprete, quotidiano somno nos quasi initiari letho, & ad eius vim cognoscendam imbui. hoc potest certe περὶ μνήσις: περὶ μνήσις vox est à sensu huius loci alienissima. Sed haec verba τὸ γὰρ δεδωλῶσαι, &c. statim subiecta, mendosa haud dubie sunt, cum repugnent loci huius sententia. nisi interrogatiue legatur πῶς εὐδαιμων, &c. In scripto nihil auxiliij. Et qui saepe eum codicem correxit, ibi de suo (vt solent) senarium margini illeuit, quo testatur locum esse mutilum. τίς ἀν τὸ λείπον εὐχταρτήσεται μοι. Platonis locus extat in Phaedro, unde haec est repetita tota disputatio. Post ἄλλο περιέχει τὸ σῶμα legebatur, pro quo legi ἄλλο παρῆχει, ἢ τὸ σῶμα. sententia hanc exigente mutationem, qua cum scripta lectione profus conuenit. Platonis ex apologia locum ex autore emenda. In fabula Cleobis pro ἡμίονων est ὄρεων, vox idem significans poetis. Vide & Stobaeum oratione C X I X. de his exemplis.

32. 5. Elyfio patri.] Τὸ τελευτῆς, τὸ pro ἡ reponere, secutus consue-

consuetudinem loquendi. patria enim Elysius iste fuit Terentius,
 & ἡλύσιον constanter habet scriptus, per v. Cic. i. Tuscul. prope
 finem conuertit hos versus, ostenditq̄, esse apud Crantorem, à
 quo Plutarchum in hoc libro mutuatam multa satis apparet.
 Erat autem vitiosum hoc loco, τὸν ἔν ἡλύσιον: legendumq̄, τὸ ἔν
 ἡλύσιον, siquidem (de quo non dubito) genuinum est τὸ αὐτε-
 δεῖν, cuius constructio dandi casum postulat, vel his ipsis, quæ
 sequuntur verbis testibus, scriptus supra τὸν annotatum habet
 eis. Τῶτον δ' εἶναι, ἢ τῶτο. Scriptus recte. αὐτὸς αὐτὸν αὐτὸν τῶ-
 τῶν, omnino Plutarchus scripsit αὐτὸν τῶν τῶν, de casu sibi:
 ἢ τῶν. Scriptus etiam τῶν habet, & φέρε pro φέρε, quod
 prefero, et si ω supernè corrector adnotauit. Iam oraculi versus
 primus vt restitui sue possit integritati, non satis video: præs-
 tim cum Cicero in vertèdis carminibus eam sibi libertatem in-
 dulserit, vt non trepidè à verbis recederet, sensum vt cunque ex-
 pressisse cōtentus. pro ἡρεῖ sane lege ἡρεῖ, ab ἐρεῖ. idq̄, probat
 scriptus, sed vox quedam excidit. Cogitabam cum Tullij ver-
 sione comparans scriptum fuisse:

ἢ αὐτὸ εἶσιν ἢ πῶσι ἡλύσι φέρες αὐτεδῶν.

Sed quid affirmem: tertio αὐτὸν adijcio Tullium secutus, qui
 vertit:

Sic fuit vt ilius siniri ipsiq̄, tibiq̄,

233. 29. His neque defungi.] οἱ δ' ἐδαυον. Iidem versus ex-
 stant initio Pelopida. Legendum videtur οἱ δ' αὐον, ἢ τὸ ζῶν, & in
 Comici versibus de immatura morte προῦπι ὄτῃ scribo, & ad
 ἡρεῖ, κεν adiecti αὐ versus causa.

236. 10. Philosophorum priscorum.] In consolatione ad
 uxorem, tribuit hanc sententiam a Esopo, à quo autore prose-
 ctam vsurpare philosophus iste, vt alij multa. potuit.

237. 4. Nam qui hæc.] Hi quoque versus mendo non pror-
 sus carent. Primus τὰῦτα inserto inter δὲ & πῶσι, recte vide-
 tur posse perfici, cum Tullius habeat hæc. Secundum, sententia,
 maxime Ciceroniana, docere legendum videtur, eis φεροντὸς

τὰς συμφορὰς. aut certe τὰς φοβητέας εἰς συμφορὰς. νεαρὸν
 mediam habet breuē. idē vltimū lego μὴ μοι τι νεαρὸν ἀεσπε-
 σὸν. nisi manū μὴ μοι γα. Aethi poetæ mentio est etiam apud A-
 thenaum. & Cycnum eius citat Hephæstio.

237. 39. Nutrix ego vestra.] In Ionis versibus, ἡμῶν ἔχ' τὰ
 ἡμῶν, est haud dubiè vitiosum. In scripto reperi ἐξ ἡλθὸν ἡμῶ-
 νῆται ἔχ' τὰς ἡμῶν τροφὸς, nostramq; in margine lectionem.
 Vnde videtur fortasse legendum ἐξ ἡλθὸν, ἡμῶν ἢ δὲ τῶν ἡμῶν
 τροφὸς: vt sint verba vetule nutricis, qua & matrem & e-
 ius prolem educârīt. Posteriolem esse senarium iambicum li-
 quet.

238. 29. Fortunas laudaremus.] Impressus habet ine-
 pte, & nullo sensu ἐκ μαχελίζομεν: cūm & aliq̄ ad sint hic para-
 tatici potentiales, vi particula αὐ itā significantes. Scriptus
 recte.

242. 1. Res procutamus.] ὅταν ἢ χηζῶσ' ad metrum re-
 spiciens facile videbis versus huius emendationem. Sed tamen
 cogitabam fortasse ἀνταφωρῶντα legendum. alioquin erit ἀπὸ
 ἀφωρῶντα.

245. 18. Dilatorem.] procrastinatorem, qui rei gerenda
 diem subinde producit. Est autem prouerbiū ex Hesiodico ver-
 su sumptum, Operum 411. Αἰὲ δ' ἀμβολιστρὸς ἀνὴρ ἀτρεῖς
 πάλαι.

245. 37. Animi tranquillitate.] εὐδῖνος ἢ εὐχέιτο. ἐξ ἧς,
 & c. Lego. εὐδῖνος ἢ εὐχέλο, ἐξ ἧς.

247. 28. Hæc vita.] ὁ βίος ἢ. Euripidis versus lacer. credo
 autem scribendum ὄνομα ἔχει, πόνος & πῆρ ἄν, aut aliquid tale.
 Videtur enim constare, id dici, vitam nomine suauis af-
 fectam, sed re ipsa miseriam esse. Sed & φασὶν paulo ante aliē-
 num est, & superius ἐπιτελευχέμεν in margine, in textu ἐπι-
 τελευχέμεν scriptus habet.

248. 9. Qui hic referuntur Pindari versus. & confu-
 si sunt & mendosi.] Distinxi pro libito. Leguntur & in
 fine

fine libelli πειρὶ τῆ λαδὲ βιώσας. pro σκιεράν lego σκιερόν. pro ἰσ
 ποίς ἰσπικίς aut ἰσπείς. pro τέραςφοναι. praefens τέραςπειλαι.
 pro ἔρατῶν. ἔρατῶν. In posteriore lego, ὀλβία δὲ ἀπάντεος ἀί-
 σα. λυσίπων & τελευτῶν. Id est. felici fato omnibus obtingit vi-
 ta finis laboribus solutis. Item ζῶν ἢ λείπεται αἰῶν & εἰδωλον.
 τῶτο (vel τὸ vt legitur apud nostrum in comparatione Thesei
 cum Romulo) ἢ μόνον. Ita mens vocabitur imago siue simula-
 crum aternitatis, immortalis quippe, & diuinitus accepta. lego
 etiam χαλεπῶντε per in somnium homines mouentur de iudi-
 cio, quod fiet de vtriusq; generis rebus & actionibus.

249. 2. Socratis ad Calliclῆ.] Λεχθέντα, τὸν Ἀθωνῶν.
 legendum sic est, λεχθέντα πρὸς καλλικλέα τὸν Ἀθωνῶν. Lo-
 cus exstat in Platoni Gorgia extremo. inde facile quae heic ali-
 ter legantur, apparebit, vt ἄν τι τοῖς sit medendum.

IN PRÆCEPTA DE TVEN-
 davalitudine.

251. 27. Publicitus pecuniæ aliquid.] θεωεῖκόν τι νέμε-
 ται τοῖς σωεῖσι ἴσσι. Sic est legendum. Caterum quid sint theo-
 ritica, liquet ex Demosthene, & eius interprete alijsq; scriptori-
 bus. Scriptus liber habet σωμῶσιν. Mox pro ἀνελόντες restitue
 ἀνελόντας. Sic enim vsitatum est Græcos loqui. Sic Demosthe-
 nes: ἢ μὲν οἶμαι γε δεῖν τῶν ἰδίων ἀσφάλειαν σκοπεῖν ὑπο-
 εἶλασθαι. Pindarus: καὶ πάνθ' ἔρποντ' ἀμυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν.
 Tullius: Viuere scientiam adhibentem earum rerum, &c. Et:
 Decet augentem linguam Latinam nominare (sc. τῶν πρὸς ἠθῶν
 φιλοσοφίαν.) moralem. Sed sat is exemplorum in re illustri. ne-
 que verò multis post verbis. ita ipse loquitur Plutarchus, ἔξω ἢ
 εἰσέροντα: & persæpe aliàs etiam in hoc ipso libello identidem.
 & infrà eadem est correctione vtendum, vbi λέγοντ' & in λέ-
 γοντα. mutari debet.

252. 23. Nullum culinæ nidorem.] Magni facio, vt de-
 beo, aut potius plurimi, maximum illum Erasimum, itaq; veni
 in suspicionem, ne is aliud fortè è bono codice legisset, quam hic
 extat

extat ἀνοσον χὲ ἀκνισον. Nam profecto ἀνοσον nō est elixum, sed cui obsonium nullum addatur cibus. quales fuere mēsa Diogenis, & aliorū, maxime Laconum. ἀκνισον est inspidum, sed quod nidorem culina non refert: qualia sunt etiam plerag, medicamēta. Certē cur nostram lectionem improbem, quae sensum etiam Erasmiāna versione subtiliorem perhibet, causam nō habeo; addoq, nunc, eam ad apices vsq, in manuscripto esse.

253. 14. Mediocritatem.] αὐτὸν ὅτι τῶν μετρίων lego. αὐτὸν erat scriptum. emendatio liquidior, quam quae annotationē iudicari debeat meruisse, vt & illud παρασκευασέον αὐτὸς ὄμι. Vbi ἐς vicinō mendo veritati erat scriptum. Scriptus hoc prorsus non habet, pro αὐτῶν αὐτὸν.

253. 36. Præstat inimicum.] πρὸς ὁ ἀπερχθ̄ scribendum. animaduerti potest Erasmus quoque secutus idem quod nos, tamen si sensum posterioris senarij nō satis quibusdam possit videri expressisse. Habentur rectius scripti in libello πρὸς Δυσσωνίας. Sunt autem ex Euripidis Medea.

255. 34. Cæterum tantum abest.] Adde, post ὁ μόνον particulam δὲ, qua omīssa & disunctione non obseruata, duae in vnam confundebantur periodi, & ex duabus siebat vitiosè vnicaratiocinatio, quatuor terminis constans. Cratetis dictum nō est integrum. Similis sententia versus eius leguntur apud Laertium, ne ἢ quidem non vitiati, hīc quidem videntur esse, partes versusum, μὴ πρὸ φακῆς λοπάδι αὐξῶν, Αἰὲ εἰς εἰσίν ἀμυβάλῃς. fuit enim παραδίων studiosus, vt alibi notatur: & in libello de audiendis poetis exempla adducuntur.

257. 8. A Prodicō.] Dictum hoc Eueno tribuitur in libello de adulatoris & amici discrimine. ἀσπάλειον autem Homero lucri epitheton est Odyss. 9. 164. Sed hic respicitur ad Odyss. 9. 110. Quod autem est ἀποδημίας paulo post, ἐπιδημίας scripsisse puto Plutarchum. Notum est etiam in morbos grassantes vulgo incidere multos ob intemperantiam, quos alij euitant sobrietate.

258. 6. Cùm Adæ cocos.] Scribendum τῆς Ἀδᾶς. Legebatur ἰδᾶδᾶς, nimirum quia indoctus librarius ignorabat Adæ Carie regina historiā: quam vel ex apophthegmatis Plutarchi, & libro quod suauiter viui secundum Epicuri decreta non possit, notam esse oportebat. Sed & Erasimum hæc lectio decepti in scripto postmodò genuinam reperi lectionem: quo etiam r. frangente tamen tenuissem quod pridem obseruātam.

259. 18. Turpiter inopiam.] Αἰχλώμεν. Senariū suspicatus sum esse, itaq; τὴν explerem. Qui pauper sit neq; fari suam miseriam sustinet, eò pauperior est, paulo post lego ἡδὲ ἢ πείθουκεν ἐστὶ ἡδὲ, sed mendo aperto, quod Erasimus quog; sensit. Paulo post τοῖς μὲν καθεστῶσι legendum omnino sic, non μὴ. Si sensum velis elicere.

261. 17. Magnopere.] Χρησιμὸν ἢ πᾶν multo legeretur melius, quàm πάλιν. & πᾶν est in scripto. Sed pro λέωσι in omnino malleμ μείωσι.

266. 40. De cornuta, quam.] Τὴν κρείττοντα. legebatur & hic, & in symposiacis ii. & contra Stoicos de communibus sententijs κρείττοντα. Indus & Cornutus sunt sophismatum nomina, de quibus alibi. Ceterum pro Phœnicis, scribe Palma: nam huius fructus partem etiam Plinius cerebrū vocat, ἐγκέφαλον prater alios Strabo lib. 15.

267. 14. Confestim crudo.] μὴ εὐδύς ἀμῆ. μὴ hoc posterius abundat, & καὶ ante περὶ πᾶσι, quorum hoc etiam à scripto abest, & paucis interiectis versibus μήτε σοφιστικοῖς, ἀγῶσι legebatur σοφιστικόν. Potius σοφιστικοῖς, vt postea in scripto reperi. & ταῖς δὲ ἰσοεικαῖς. lego τὰς δὲ ἐν ταῖς ἰσορ. Post pro ἀμφοτέρως ἀνδικίως, repono ἀμφοτέρων, vna littera antè deprauationem passa, & Homericum μενοεικὲς est Iliad. i. 227. & alibi. diuersitas lectionis erat in scripto annotata.

269. 29. Quæ duo maxima.] μέγιστα pro μάγιστα securus sum, inuentum in scripti margine, γνώμω perperam fuit inculcatum:

culcatum: & καλῶς in margine erat in textu γνόμῳ μεμε-
 λητην: as scribo ex sensu. lo. o genitui. Mox φωνίων.] Scri-
 ptus habet ἐφ' ὀνόμων & deest verbum.

271. 19. Adipisci.] Legi ἐκ ἐκ λαχέιν. Scriptum fuerat λα-
 δέ v. sed sententia mendum detexit. profecto post sic legerem,
 ἢ τῷ χάσειν, ἢ πωδάσειν τὰς ἄλλας τῆς ψυχῆς ἐξαμαυρί-
 τες ἐπιθυμίας.

IN NVPTIALIA PRÆCEPTA.

273. 32. Demulcens.] κατάδοσα. Sic scriptus in margine
 quasi in: antatione quadam demulcens. in textu καταδέσσα,
 deuinciers.

275. 29. Etenim quæ ad amorem.] Lego καὶ τὰς μὲν.
 καὶ deest & scriptus pro eo habet, δέ, pl. nē contrario sensu &
 falso. Non enim vult Plutarchus à marito uxorem debere pa-
 lam & coram testibus argui atque castigari: sed persistit in
 comparatione. Si amato. i. e. debent esse occulta. certe quæ a-
 morem ledunt, nō debent in conspectu aliorum fieri. Ita-
 que interrogationis puncto id suis post ἀναπειθαιμένη indi-
 candum.

278. 22. Qui Iunoni.] Scriptum erat ὄρα & χολῶν,
 Iniuria operum typographicarum, pro Ἡρα & χολῶν quas
 hic libuit sui officij admonere. nō tamen non d. eff. nō mihi
 & coniectura & argumenta quibus veram lectionem explica-
 rem. quia tamen al. unum & scriptum codicem non-tum inspe-
 xeram. crepula emendare. eorum vt erg. veram lectionē per-
 spu uē habet & liquet leui momento admodum magnas senten-
 tia Illustri offusas tenebras. Paulo post δεσπεία καὶ ἀκίλας &:
 in scripto super ultimo verbo annotatum est. legi etiam ἐτολ-
 μ. quod multo mal. m.

279. 11. Æquo animo id ferre.] Legi ἐὺ γνώμονε v. dē. e-
 rat ἀγνώμονε v. Imò autem decet nōhil minus: sed æquo animo
 ferre, & ignoscere vitio natura. Itaq. aut ἐκ ἀγνώμονε v. scri-
 bendum, aut ἐὺ γνώμονε v. hoc est in scripto.

284. 14. Theagenis.] Τῆς θεαγένους, non θεογένους. Infrā de mulierum virtutibus. Sed & scriptus rectè. Porro Sapphica corrige. Ex Sympos. 3. 1. qua integra, sed non digesta in versus inuenies apud Stobaeum λόγῳ δ'. Mihi placuit, quia verba erant Sapphus, eo interpretari carminis genere, quod ab ea nomen habet.

IN CONVIVIUM SEPTEM
sapientum.

ἀλλ' ὑδὲ φεύγει.] Hæc verba mutila sunt. legerim, ἀλλὰ καὶ ὅπ' ὑδὲ φεύγει τὸ φίλον εἶναι βασιλέων καὶ δάσπερ ὑμῖν. Sensus quidem liquet. de pyramidis ex umbra dimensione rem ad quartam propositionem sexti Euclidis illustrem reddidimus.

286. 15. Pro miraculo sim.] θαυμάσαι μὲν ἀν' ἑφθ. Ἐφθ legendum est, non ἑφω. sunt enim Thaletis hæc adhuc, non Nicoclis verba. dictum de tyranno & adulate Bianti tribuitur, & reprehenditur quodammodo in lib. de Discrimine amici & adulatoris.

287. 3. Quia difficilius est.] παρὰ σκευὴν, ὃ χαλεπώτερον ὃ illud nihil huc facit, quod si ὄσ' aut ὅπ', aut ὅσφ' legas, cohærebit optimè. Ceterum αἰωλοκρασίαν, verbum Græcum non est, itaq; reponere ἑωλοκρασίαν, quæ vox & à Suida explicatur, & ab Eustathio in Odyss. β. ad versum 397. itaq; vsurpatur etiam à Luciano λαπίθαις, καὶ ὑδὲ ὁ Διόνικος ὁρθῶς ἐποίησε αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὰ τῶν ἑωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων. Vide præterea quæ Varinus habet in suo Lexico. est & ἑωλο- & σέφανος apud nostrum in Pyrrho, in Metonis chria. Hic liber in scripto nostro codice desiderabatur: quo factum est vt quedam etiam non tangeremus, quæ vitio carere non possumus tamen credere: & de quibus nostram sententiam versio nostra prodit.

288. 3. Cleobulinam.] Lego Κλεοβουλίνω, non κλεοβουλύω. Sic & suprā legitur rectè in fine γαμικῶν: & apud Diogenem Laertium in Cleobulo, & apud Suidam. & Ἐυλωίνον dicitur

citur apud Homerum Marpissa Eueni filia eadem patronymica forma ut & Ἀδρῆσιβν Adraști filia Aegialea. Ilia. e. 412. & alia. Vide Eustath. Iliad. 1. 553. Sanè apud Plutarchum in Theseo diminutiuum ab Hecale ponitur ἐχελήνη. Sed haud scio an nibi pro ἰῶτα sit positum. non enim in diminuendo proprio nomine patronymica forma videtur incommoda. & talis diminutionis, quæ in λων fiat, exemplum aliud ego quidem nullum obseruavi. Mox ὡπερ ἀστραγάλοις. scriptum fuerat perridiculè ἀστρολόγοις. & tamen multis mendarum millibus expurgasse se libros iactant, qui mendum tantum atque tale prættereunt.

Mox versu 9. Ut pater ciuibus humanius.] Scriptum erat παρῆχει, καὶ δημοτικώτερον εἶχεν. distinctionem cur mutârim, satis liquet. sed εἶχεν cum hoc loco stare non possit, cogit aui εἶεν fuisse à Plutarcho scriptum, in cuius locum, εἶχεν homo aliquis imperitus, & qui de astragalis astrologos haud trepidè formaret, supposuisset. Quod miror Turnebum non sensisse. sensit quidem Naogeorgus. Hi enim duo, quod sciam, ante nos venterunt hunc iucundissima & utilissima lectionis librum.

288. 29. Contumeliam.] καταβαλεῖν: omnino nihil videbatur significare καταβαλεῖν, quod huc quadraret. itaque legi pro eo καταβαλεῖν.

291. 3. Ne vites quidem.] Vide Aristotelem libro priore posteriorum analyticorum, cap. 18.

292. 26. Vniuersi viritim.] Σωεισενεγκεῖν ἀπαντας ἀνδραχῆς. legebatur ἀνδραχῆς, quia puto Homeri locum, ad quem alluditur, librarius nunquam cognouerat. Est autè Odys. v. initio: Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδραχῆς. Id est: Pro se quisque virum tripodem hunc donet, & lebetem. Suprà in epistola Amasidis legi ἀποπέμπε pro ἀποπέμπε, quod & Turnebus fecit. Septimo post versu, vbi πλάττοντες scribendum censui, legebatur perspicuo mendo πλάττον τοῖς. cum, si quis notas supra & contra quarum hæc es, illa ois designat,

signat, cognitās habeat, constet in Aldino l bro mendum nullum esse.

297. 26. Felix vrbs.] ἀνθρώπων dictum est constructionis causa, aliās ἀνθρ legitur post ὅτι ὁμοίων ἀκρίτας] Illud ὅτι ὁμοίων est vitiosum forte νόμων scriptum fuit. Totus locus est obscurus. Quid enim est ἀρχαῖον σπουδαῖον ἢ n. hil enim puto ad Lat. oniam, forte ἀρχαῖον frustra.

293. 26. Cleodemus.] Suprà 358 23. etiam hoc nomen posui. cum esset in Græco Κλείδου. itaq; ibi diserè quidā medicus nominatur, quem hic Cleodemum legi putat interpret: cui suffragor cerè proxima pagina apparet, Cleodemum fuisse medicum neq; vlla præterea vllius Cleodori mentio huius etiam infra repetitur.

295. 37. Letches.] Λέχης. Poeta hoc nomen est qui parvam Iliadem scripsit, cuius aliquot versus citantur à Zezæ in Lycophronem ibi. itaq; miror quo pacto Misenius nescio quis in Turnebiana versione locum eius occuparit non puto autem eū fuisse aequalem Hesiodi & Homeri. itaq; pro πρῶτα λόμεν legi πρῶτα λον. Et pro ἑταίρας, ἑτερας. Ad hunc lo. um porò vide caput secundum quinti συμποσιακῶν. iam Ἄνδρ' εἶδον πνεῖ χαλκῶν legendum est pro ἀνδρα & πνεῖ χαλκῶν. Vili, inquit, virum, qui igni es viro agglutinaret, nimirum cucurbitulam medicā, qua sanguis incisa cute tenuiter elicitur. Sic citat etiam Aristoteles 3 lib. Rhetoricorum, ca. 2. versu proximo aut ἐφ' ἧς est legendum ὅφ' ἐ, aut ἐφ' ἧς quod malum.

297. 36. Fovea fornicaria.] ὅτις ἔν μυσμ. huius locus. Si ἔν pro ἔν legatur, constabit. ἀείρον ὡπρὸ δοκῆν lego pro δοκῆν, & male interpunctum locum facile versio nostra corriget.

298. 31. Quis alius sic bib.] Legi. ἢ τὸ μὲν δὲ λῶα. scriptum erat τὸ περπεραμ, & superiore versu περπερμένον, ac paulo post ἡτῆδην, pro περπερμένον & ἡτῆδην.

299. 29. Eo excitant.] ἐγείρει τὸ τῶ. nimirum χρατῆς. scriptum

scriptum erat τῷ τῷ, quod quo referas, aut quo cum constru-
as, nihil exstat. Hesiodi locus est in fine ἔργων. & versus Ho-
merici, Agamemnonū ad Idoniceum Iliad. a. 261. Sed pro-
fectò quod sequitur πειεὶ τῷ εἰ δεινον πινειν, ego non assequor
vbi extet apud Homerum. Nam quod ad πειεὶ πῶσις attinet,
res est nota, neque inter homines tantum Ulysses (vi vnico vtiat
exemplo Iliad. 1.224.

Πλησάμεν ὁ ἴνοιο Δέπας δέιδεκτ' Ἀχιλλῆα.)

Sed & inter Diuos Iuno Iliad. o. 88. Θέμισι καλλιπαρήφ Δέκτα
δέπας. & Simonides etiam norat, quid esset

Ψυχὰν βασιλῆεν ἀνδρὶ φίλῳ πρῶποσιν.

Vi est apud Athenaeum libro tertio δειπνοσοφιστῶν videre. Qui
de hoc more multa habet libro primo. Iam illud ὄπασες Αἴας με-
είδας μεταδιδόντος ἀπὸ non intelligo; & totus locus non co-
heret. Vbi Ajax portiones dididerit nescio, nisi fortè oblatis sibi
tergί διλυκῆς. Iliad. η. 321. pro τὰς τε πρῶσις, forte τὰς
γὲ legendum. & μεταδιδέντ' ἀντῷ. Non multo post pro
πλαγῆς, repono πλακτῆς. alluditur ad Homeri versus Odyss.
μ. 61. Notum est autem velex hoc ipso loco, ambrosiam cibum,
nectar potum esse Deorum.

300. 39. Alimum Græci vocant.] Lego κελεύει τῆς
δὲ ἀλίμου. scriptum exstat κελεύειν. de alimo est etiam in
libro de oraculis cessantibus, & apud Platonem γ. πολιτικῶν.
sed in Hesiodi Opera leges qua annotauit Proclus ad versum
de asphodelo. Vbi eiusdem cum hoc libro argumenti scriptum
Hermippi citatur. & versus Zexa de alimo ponuntur non indi-
gni lectu: ex quibus in eam incidi suspicionem, Turcas aliquid
tale hodieq. vsurpare. Mox Ἄρδαλον εἰ. scriptum fuit ἢ εἰ.
nullo sensu. & εἰεῖν ὁ lego pro εἰεῖ. ante ἐν πρῶσις deesse ἔκ
puto. ἔκ εἰ τῷ ἢ σ'] malim ἢ σὺ τῷ. & pro μετὰλλων lego μετ'
ἀλλων, καὶ omisso.

302. 4. Siquidem rectè creditū est.] Legi εἰ τὸ μέγισον
εἰ δοκεῖ. perturbata. n. erat scriptura, ἢ εἰ τὸ μέγισον εὐδοκεῖ.

Sed illud ἀναρῶσι αἰρομένους integrum non est, quo enim refert ὅσαν οἴκη διάλυσις ἐστὶ. nimirum τροφῆς ἀνάρσεις. εἴτε διαγωγῆ] lego εἴγε. Τὸ γεωργίας αὐτῆ.] Videtur deesse ad minimum ἔπεται, aut quippiam tale: & Διαλυομένους ἢ αὐτῆς scriptum fuisse puto, φυτόλιμιον autem esse Neptunum, ἢ φοιτάλιμιον, vel ex Suida liquet. Sed Pausanias κορινθιακοῖς rem satis explicat.

302. 37. Reiveneræ.] ἀφροδισίων δεκτὰ. δεκτὰ hoc est mendosum. Sensus erat, rem secus habere de re veneræ: eam enim non palàm vsurpari, vt cibos, sed occultè, & noctu, vt fortasse legendū sit δὲ νύκτα. mox pro πρεσβύτερον, legi πρεσβύτατον. de re ipsa philosophari non est tempestivum.

303. 16. Deinde intestini.] εἴτ' αὐτὰ. nimirum τὰ σπλάγχνα. quæ vox excidit, aut alia non multum dissimilis sensus.

Ibid. 33. Sensum appetitumve.] αἰδησιν ἐδὲ ὄρεξιν. animaduertit vt ergo, interpret sensum non constare, si legatur, vt nos reperimus, ἀ καὶ μὲν ἄδενός, αἰδησιν ἢ ὄρεξιν. Ego δὲ in ἐδὲ mutato, locum integro. Hoc quoque vitiosum, quod ver su tertio subsequitur, δὲ πρὸς τὴν ψυχῆς, & non tamen perinde facile correctu: pro δὲ legerem ἢ, & adycerem ἐαντῶν, si de meo deberem exsarcire locum. ἐκ ἐδεωρέμεν cur legerim, satis liquet. De Hecatomphorj's præter Pausaniam vide Fulgentium de prisco sermone in voce Nefrendes, & quæ Iunius ibi doctissimè annotauit, sed & alia sunt δυσίατα, quantumuis sensu non prorsus subterfugiente, vt ἴνα μὴ δὲ δεδιότες. quid refertur ad ἴνα? nimirum excidit subiunctiuum verbum.

307. 40. * Hæc enim oratio.] τὸ τῷ ἢ τῷ λόγῳ. Cui nam? locus perspicuè inutilis. nã quod ἐφλω pro ἐφην rectè legerim, responsio satis docet. paulo infra, ὅπ μισικῆ.] abundat ὅπ, & conturbat sententiam. & post μέμνηται lego μέμνημαι. constructio ea est, quæ videtur præferre aliquid deprauati. Certè Pittaci apparet esse narrationem, confirmantis quod Solon propo-

proposuerat. Quomodo autem mater Sminthei virgo fuerit, alij expediāt: aut quomodo σμινθεὺς femininum sit. ego pro matre sororem posui.

309. 27. Cùm enim fluctus ingens.] κίμαλας καὶ ἠλιεάτω καὶ videtur abundare omnino, aut pro γὰρ esse obtrusum. Sed alioqui locus mutilus esse, & obscurum videri potest, qua de insula dicat: nisi quòd Enali mentio, vt apparet. Lesbum innui ostendit. quod autem legitur, καὶ τῶτον εἰ καλεῖμεν, ego quidem non assequor. Naogeorgus putat εἰ nomen impositum saxo fuisse: annotauit ἄλξ librum de εἰ apud Delphos esse à Plutarcho scriptum: quod huc quomodo quadret, non video. Sed & mutila est proxima periodus qua sequitur. Paulo post legi, Ἰουχῆς ἰδὲ ὄργανον. pro γὰρ est, vt solent nota, quas abbreviaturas vocant. subinde incurijs librarijs imponere.

310. 29. A fide interponenda.] πολλοὺς δὲ πεισοὺς. omnino sensus requirit ἀπεισοὺς, non πεισοὺς. nam qui abstinent sponsonibus & vadimonijs, increduli sunt, & diffidentes omnibus.

IN LIBELLVM DE SV- perstitione.

311. 23. Cùm verò animi perturbatio.] τῆ δὲ καὶ πάθος πείσεις, μοχθηρότερον. nimirum hæc est sententia. Falsum, de dijs presertim, iudicium rem esse perniciosam: sin animi praua accedat affectio, etiam maiorem in modum augeri malum. Scio Iones & Poetas prepositiuo articulo vti pro relatiuo: sed quia hoc genus dicendi autor secutus non est, lego ἢ καὶ πάθος πείσεις, μοχθηρότατον. Hæc ego cùm annotassem, librum scriptum non videram. Is ἢ perspicuè habet (supernè τῆ annotato.) & μοχθηρότατον. ἰδὲ ἄλλω λαράτῃσαν. (fortè παράτῃσαν. εἶναι σάμα.) credo περὶ excidisse. Supra ἀγνόημα annotatum est in scripto ἐννόημα.

311. 37. O misera virtus.] Senarij Herculis à Bruto moriente vsurpati. Dio libro 47. Sic autem legendi sunt integrè:

εἰ τλήμων ἀρετῆ. Λόγος ἄρ' ἤδ' ἐργὼ δέ σε Ως ἔργον ἠσχοῦ
 οὐδ' ἄρ' ἐδάλευε τύχη ὑπολείψεις, πρὸ ὑπολύψεις est evidens
 mendum. οἰόμενον μὲν.] *Sic ratio & scriptus perspicue.*

313. 5. *Visa monitrosa.*] τέραιστα φαρμακῶν quid sit? itaque legiam olim φάσμαλα, quod postmodo etiam rep. ri in scripto. Paulo post ὑπερέξαπατῶσιν.] *Hæc lectio in scripti margine est: & sanè tolerari utcunque potest. Sed in contextu haud dubie vera est ὑπάρξ ἐξαπατῶσιν. nam ὑπάρξ & ὄναρ, cui σκιά respondet, inter se opponuntur ὁμηρικῶς, non sine elegantia, ut alibi monuimus. Odyss. τ. 546. Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὑπάρξ ἐσθλόν.*

313. 38. *Id ipsum quod non patiendo.]* καὶ θεῶ τὸ μὴ παθεῖν. *Hæc verba nullam (puto) gignunt sententiam. Suspiciari possum, corrigere non possum. ac ne audeo quidem. quid tamen suspicer, exponam vel eò, ut acutorum iudicia excitem. ὄντως ἢ χαροδαίμων διψιδαιμονία καὶ ὁ τῶ μὴ παθεῖν ἐπιπέφυγν, ἀφύλακτον τῶ προσδοκᾶν αὐτῆ πεποιτικε. In scripto autè longè diuersa est lectio. οὐτως ἢ (o male habet) χαροδαίμων διψιδαιμονία τῆ πεπειτῆ πρὸς ἅπαν τὸ διγνὸν δοκοῦν εὐλαθεία λαμβάνει ἐαυτῶ ὑποβάλλου(α παντοίοις διγνοῖς. Annotata etiam in margine est nostra, & ad scriptum, τέτων ἐδὲν, nihil horum. Ego arbitror non ineruditum aliquem, quod nostram corruptam sententiam videret, loci sententiā ibi voluisse suis verbis exprimere. probè tamen monuisse, neque nostram integram esse lectionem, neque sua verba pro Plutarchianis se venditare. Nostra correctio certè à mendosis vestigijs proximè abest. Et paulo post, ἀλλὰ τὸ τὸν ψυχῆς.] sic in margine scripti. Sed verior est lectio in textura: ἀλλ' ὡς τὸν, & c.*

315. 9. *Ut rursus in ordinem.]* περὶ ἄλλων παρῆναι. pro παρῆναι in textu scripti est χαρισᾶν. illud in margine. Post καὶ τὸ ἀμίμνον.] *Sic in ora scripti: in textu ἀμίμνον. Ex eodem & ἐμμενείας reponendum pro μετὰ βίας. Sunt & alia in margine alicubi, sed palàm inepta lectiones, quas omitto. Eas ferè*

annoto quas interpretans secutus sum infra ἄρχενοις ἰδ' ἀροσι.]
 malum κῆρι quod n̄ scri pro superpositum est & πεφουζόταε
 propter vocem θεός, que in scripto om̄issa & a correctore suprā
 notata est. Mox ἀρσιτος φέρε] ἔχ' ἰσπαρτε] scriptus in margi-
 ne παθῶ] significantius. Statim ἀλλ' εἰ κῆρι μὴρ. ex scri pro
 legi. Mox τὸν νόον ἀ] scripti textu abest, pro varia lectione no-
 tatum in margine.

315. 10. Pindarus.] Ode prima Pythiorum.

316. 24. In solitas.] ἔχ' ἀτόπως. malo ἔχ' τὸ πῶν, quod est in
 scripti textu. hoc in margine ut in versione ostendi. & πεφου-
 ζαμένον, in textu πεφουζαμένον paulo post.

317. 23. Vlutassent, & circa.] ὄφυσσόμενον & ἀγρόςσεως,
 legendū pro ὄφυσσόμενον. et ἀγρόςσεως, que sunt vitiosa scriptus
 habet ὄφυσσόμενον, ἀγρόςσεως. est autem Agrostis herba species
 quam plerique gramen Brasili accipiunt pro Mesclivis repo-
 ne λαβέδαιμονίως ex h̄ storia que a Pausania in Messeniæ co-
 piose distribitur. Post lineæ pau. is ἐν κερφῶ ποδῶν. ego quid
 sibi velit τὸ ποδῶν non intell gere me fateor. interpres. In belli
 opportunitate: nescio quid secutus quid si pro ποδῶν legas πε-
 εἰδῶν. ego quidem non dubitavi hanc coniecturam in verten-
 do sequi Qui sequuntur versus incertum cuius sint & quomo-
 do distinguendi pro γυρῶν scriptus γίρῶν. & in margine πε-
 τρῶν. & sanè Gyras petras ἀία is Oilei exitio nobilitatas noui-
 mus vel ex Homero Odyss d. 500. Sed hæc d̄ sputare de us nihil
 attinet. In vertēdo usus sum ea libertate, quam in simil re con-
 cedendam omnibus arbitror. Paulo infra μῦθός] legi, cum esset
 μῦθός] ali. na vox. Sed scriptus euidenter nobis fauet. & suprā
 quodā loco πεφουζο] vitiosè obrepisse pro πεφουζο] monui.

319. 16. De Diana sentiunt.] αἰ τε ἔχ' ἰδ' ἀρχόνας. Versus
 sunt de Diana, ex aliquo, ut videtur (non enim su. currit me-
 moria) tragœdia choro. Sed ita mutilati, ut nisi reperiantur a-
 libi emendari vlls posse cōiecturis vix videātur. itaq; omnino o-
 mittere malui. Scriptus αἰ τε μὴν ἀ] πεφουζο] et πεφουζαμένον.

Paulo

Paulo infra κάρτα θύοιες vitiosum est. ἀποθανεῖν γδ.] Scri-
ptus, quod malo, ἀπισεῖν. εἰ ἢ ὄσπερ.] Scriptus, καὶ τοῖγε ὄσπερ
ὄτ, ὑπὸ τὸν λιθ. ὑπὸ αἰρ. ἔτως καὶ οὕτω τὸν φόβον ὡς ἔχῃ τλον ὑπ
αὐτῷ πιστεύομεν ὅτι ἀγαπήσειν ἂν καὶ ἀγαπήσει. pro quo im-
pressus rectius μακαρίσσει: n sine ex scripto pro περὶ φέρουτες re-
pono ἀπεισιπέπως, Quomodo Carthaginenses Saturno infan-
tibus litarint, meminerunt & alij, & Diodorus libro XX. Bi-
bliotheca. Gelo victis ἡς pacem aliter dare noluit, nisi ritum
istum abrogarent: noster in apophth. & sera numinis vindicta.

IN APOPHTHEGMATIS.

IN praefatione. Sanè aliud à nobis.] καὶ τοι καὶ βίος. hac ver-
ba sunt mutila. nā vt nihil de re ipsa dicam (cuius enim tan-
dem hoc libro vita describitur?) mox ἐκεῖ ponitur. vt intelli-
gas autorem ad vitas seu παράλληλα sua respicere. fortasse le-
gendum, καὶ τοι καὶ βίος ἔχει τὸ ἡμέτερον σύνταγμα, &c. Ego ne-
que praefationem hanc, neque opus ipsum magni esse Plutarchi
credere possum. vt tamen omnia quā planissime intelligeren-
tur, ad id me in vertendo accommodavi.

323. 24. Tunicas gestare sinuofas.] καλοπλοῦς. nimi-
rum quales ob laxitatem mollibus conueniunt. legebatur κόλ-
πῳ τὸς ineptè, cūm quidem etiam Aldus rectè excuderit.

324. 31. Parysatis.] Παρύσατις. Hoc nomen fuisse ei mu-
lieri, de qua hic verba fiunt, notissimum est ex omnibus histo-
ricis. Itaque illud παρῶσατις expunge. hic quoque Aldinus
rectè. τὸν βασιλεῖα autem omnino legendum est, non βασιλέα.
Regius qui hunc librum conuertit in sermonem Latinum, ha-
bet. qui regem allocuturus esset. atque id omnino voluit Plutarchus
dicere. alioqui nullum sensum, nullum acumen habet, si
praecipit regi liberè locuturo, vt mollibus vteretur verbis. Sed
nimirum cum rege locuturus ista opus habet citatione. addidi
ergo olim πρὸς ante βασιλέα, quod excidisse apparebat. Sed
cūm manuscriptum codicem inspexissem, βασιλεῖα reperi, quod
haud

haud dubiè genuinum est. Paulo antè ἀπεργάσασθαι legi, cum legeretur aoristo primo ineptè. Paulo post ἔκρινθαι, non κρινθαι. ratio, quam scriptus confirmat. nisi κρινθαι in malis.

324. 33. Gener.] γαμῆρος. vox ambigua, ut alibi ostendimus. Historiam invenies apud Diodorum Siculum, lib. 15. fol. Græco 464.

325. 31. Maiore cum voluptate.] ἴδιον pro ἰδιον sensus requirebat, estq; in scripto. Caterùm interpres nō Ἀτέαν hunc Scyrham, sed Ἀντέαν Anteam legit. & apud Suidam sanè est Ἀντέας ὄνομα κύειον. Verba autem hæc eius. Illis verò respondentibus minimè. Et quo, inquit, modo contra me bellum movere potest? in Græcis nostris quod ijs respondeat habent nihil. Enimverò apud Plutarchum in libro, quo ostendit secundum Epicuri doctrinam ne suaviter quidem viui posse, Scyrha hic diserit Ἀτέας, ut & hoc loco dicitur: tibicen verò non Ismenias, sed Amenias fol. 314. atque hoc videtur esse rectius. tamen Ismenias rursum legitur in oratione de Alexandri fortuna posteriore. Idathyr sis apud Strabonem initio XV. Idanthyr sis scribitur. apud nostrum in repugnantijs Stoicis ἰδανθυσος. neque mirum si barbara vocabula huic varietati sunt obnoxia, cum in Ebraicis exprimendis tantam videamus scriptorum & idiomatum ac librorum diuersitatem.

327 17. Astum.] τὴν μέθοδον. quid enim sit μέθοδος, quod inueniam scriptum? μέθοδος pro calliditate vsurpauit. quo modo μεθοδεία diaboli in epistola Pauli ad Ephes. 4. & 6. tametsi in partem deteriorem. Scriptus quoque μέθοδος habet.

329. 7. Atheniensium laudabat fortunas.] Μαχαίρων ἔλεγον lege, non μαχαίρων: quod, tametsi est etiam in scripto, constare non potest. sed & μικρὸν τί μοι κακὸν legendum. Sed quid fuerit pro quo μεταξύ irrepit non est in promptu. μεταξύ non quadrat. μεγάλῳ τῆνι, δόξῃ, δυνάμει, aut aliud tale fuisse sententia ostendit. Paulo post alter duorū fratrum κρατερός dicatur in scripto constanter. Ego longè præfero

fero ἐκάρειν. & iocus aliàs fuerit valde insulsus. Ipse autem nomina Latina feci, ut ab omnibus arguta posset intelligi.

31. 30. Quod nunc dormit.] ἦν εν εἰ κειδεδε, si fuerat omissum, quod in scripto repertum, cum ante ex coniectura supplevissem. 334. 10. In Alexantri dictis, ubi de Antigene & Telephida, ἡ ἐστὶν ἀδελφὴν ἡμῶν non ἔστι scriptus recte. In Antigoni est ἡ ἐστὶν ἀδελφὴν, in scripto male ἡ ἐστὶν ἀδελφὴν. 336. 14. Regius ius verit, quod non probo. Intelligo cunctum culinarium, cuius Kochs & Charisius. Paulo post τὰ δέλετοισιν.] Ibidem. 32. Scriptus τὰ δέλετοισιν, ut omnino senarius videatur, quem & expressi sic autem. Et legendus:

Inscripta sunt haec codicillis, quos tenes?

Ibidem. 31. Antagora.] Ἀνταγόρα. Sic scriptus, mox ἄλλο ἰδὸν vocabuli alio casu positum. Aldus Ἀνταγόρα, noster Ἀνταγόρα, ne quis hesitet, scripto fidat. & est alibi etiam huius Antagora mentio: & planè hoc ipsum sic reponitur libro IV. ca. IV. symposiarum.

337. 35. A Dromicheta.] Δρομικήτα. erat Δρομικήτα, sic ἔχει scriptus: quanquam diversè barbara vocabula scribi paulo ante monui. Idem tamen auctor, homo gravis ne in his quidem à seips. discrepare oleret. Δρομικήτα autem huius est in Demetrio. Septem lineas interiectis inuenies Ἀντιόχῳ ὁ τέταρτος, quod etiam scriptus habet, cum tamen persuasum habeam esse ineptum: neque (puto) vlla in historia Antiochitertij mentio. & cogitabam pro τέταρτος reponendum τριτὸς. fortassis tamen ad Antiochorum successionem refertur, aut potius Antigonus pro Antiochus scribendum facta paulo ante secundi mentione. id quod sicutus sum in vertendo. 338. 9.

338. 36. Polysperchon.] Πολυσπέρχων. lego Πολυσπέρχων, ut alibi ostendi scriptus habet ἡλικίαν. Paulo post ἡλικίαν ὄλον non ὄλον notus est iocus, & rectè habet scriptus.

341. 27. Sulcem profundum.] βαθύαν ἄλωνα, non ἄλωνα

ἄλλα. Sic & apud Aeschylum legitur ἐπὶ α. ἐπὶ δὲ β. & eius interpretem. & in Aristida nostri, & apud Platonem quodam de Repub. libro, & Eustath in Iliad. v. ad versum 707. vocem exponit. ab eaq; vocabulum ἄλλα deducit. Itaque non probo αὐλάα, quod alijs videbatur reponendum. 358. 28. In Alcibiadis deinde dictis ubi est ἀπορυγῶν sensus concinnitatem secutus. legi ἀπορυγῶν. scriptus pro nobis facit. 359. 1. Idem in Iphicrate τραυματίας habet pro τραυματίαν. & ipse notas harum syllabarum permutatas puto.

344. 8. Planè, inquit.] καὶ εἶπεν. pro vā inuenerant καὶ, quod vnus literula corruptela locū turpārat. Scriptus & Aldus vā habent. Post de Leosthene 344. 31. εἰς τὸν πόλεμον. fortè scripserat εἰς τὸν λαμιακὸν πόλεμον. Ex historia.

346. 34. Teleclus.] Τήλεκλ. infra apoth. Laconicis legitur Τήλεκρ. Apud Pausaniam in Laconicis rex Agidrum familia Τήλεκλ. legitur, sicq; hic est in scripto. Mox in dicto Theopompi legebatur etiam in Aldino. ἢ αἰ γωακῶν. Si rectè legitur, Theopompus contemnebat eum, qui in muro praesidium & fiduciam locaret, & mulieres vocabat tales viros. notum aded est cur Sparta muris caruerit. Interpretes idem, vt nos, ἢ εἰ γωακῶν legisse videtur: vertig; minimè, si mulierum est obscuro sensu. Si ita legas (& scriptus ita habet.) hoc voluit Theopompus, ne mulieres quidem certas de sua salute esse, muris tantum, non armis, & fortitudine virorum fretas. contra viris fortibus nihil opus esse muris. Infra in Laconicis Agesilai simile dictum refertur. Quod autem in Brasida dicto legi πεδούσος, id & sententia poposcit, & sic infra in Laconicis habetur, atque aded Aldus etiam hic rectè.

349. 2. Ne vllum sibi fictile.] Πλασαν. erat πλάσαν quod nihil hic quidem puto significare. Nostra vox est & in Laconicis, & alibi. Porro paulo antè ἰδειός legendum pro ἰργειός, ex Laconicis liquet, & vita Agesilai. quanquam

Ἐπιείκως ibi legitur. Ceterū nisi legas, ἢ δ' οἱ πάντες ἀνδείαν-
τες. ἢ ἀπὸ κοινοῦ vt repetatur, μνημείον ἔστω, aliquid necesse est
excidisse, quod ego non puto. at si, quomodo dixi, legas, Laconi-
ca erit & arguta breuitas: sic ἔστι in Laconicis.

349. 30. Eudamidas.] Εὐδαμίδης. Nescio quis ἐκδοσίμων
huc εὐδαμονίδαν posuerat, qui tamen in scripto quoque legi-
tur. vel ex Laconicis apophthegmatis constare potest, quid sit
verum. Antiochi autem nomen in Lacone mihi suspectum est.

353. 26. Læuino.] Λαείνω. Hic Labienus aliquis fuerat
suppositus, λαείνω scriptū, quo modo ne Labienus quidem nisi
peruersè scribitur. quod miror non dedisse ansam cogitandi de
emendatione interpreti. In vita Pyrrhi, Αλείνω perinde falso,
quanquā aliquoties legitur. nam de Valerio Læuino esse sermo-
nem, ex historia abundè cōstat. Ceterum infra etiā in fine Ca-
tonis maioris dictorū λαλιώος legitur vitiosè pro Αλείνω. Al-
binus & Albus Postumiorū inueniuntur cognomina: & in vitis
locus rectè habet, hīc etiā in scripto falsus. Suprà in vltimo
dicto Epaminonde ἰολλίδαν scriptus ἰολλίδαν: & in Curyi pri-
mo, πόλις vbi est, πολλὴ, quod magis quadrat omnino.

355. 19. Urbem Batheian.] Πόλις Βαθείαν. munitā fossis
profundis urbem. interpres perridicula. Apud Valer. lib. 3. Cap.
de fiducia sui legitur oppidum Badiam Hispaniæ. Ceterum mo-
nere lubet quæ Scipioni tribuuntur, promiscuè de utroq; dicta
esse hīc cōfusa: quod non est magni Plutarchi; & tamen sic rem
habere ex historijs liquet. 356. 14. Iam quid est illud paulo post
Παλλίλιος & Κοίλιος? Duos fuisse Petillios liquet cum ex alijs, tū
abuntissimè ex duodequadragesimo Linij libro. Quinti pre-
nomen hīc exstat, alterius nondum inueni, siue A. siue M. siue
quiduis fuerit: ipsum nomen Petillij potest horrorem incutere
bene de rep. merentibus, vbi malis hominibus, & factionibus vi-
dent tantum licere. mox pro Quintio est Κοίλιος & condonanda
Græcis incuria, in tanta Latinorū librariorum sēcordia. In eo-
dem τῶτων ἐκείνων οἱ ἔλληες, historia habet Achaos. Ceterum
quod

quod de C. Domitio ponitur, cōstat ex Appiani Syriaco, Ἐνάιος
esse legendum, & καὶ ante τῶν ἡγεμονικῶν deest, nisi forte mē-
dosus est locus.

358. 5. Eiusdem d. e. peritiā.] ἔλεγε τῆς αὐτῆς ἐμπειρίας.
deerat αὐτῆς, quod ex sensu & vita Aemilij restitui, mallemq,
φοβερῶταλον.

358. 34. Flagitiis adfentiri.] καὶ αὐτῶν. interpres vertit
lapidibus esse obruendos. Sed mihi iampridem est hoc vocabuli
suspectū, tamen si in scripto quoq, exstet, & nescio an καὶ αὐτῶν
potius sit legendum: ut intelligantur tacito consensu flagitia
probare, & facinorosis quasi nutu subscribere, qui quae possunt
flagitia non coercent. Sanè Romanum non fuit lapidibus obru-
ere, multo minus Catonianum. Iam ubi est καὶ αὐτῶν μὲν ἀνεῖν λό-
γος καὶ ἀδὲς, quanquam id sententiā videtur hanc præbere, ora-
tione & scriptis præstari ne pulcrorum facinorum excidat fa-
ma & memoria, in scripto tamē est pro λογ. καὶ. scriptū ἀεὶ-
ξοσι καὶ αὐτῶν, quod in vertendo sum secutus.

360. 32. Mare inter castra ipsius & arcem.] Μὴ σὸ πῶ
διὰ μέσων. locus murilis. refertur hoc apud Valerium loco iam
citato, paulo quidem aliter. In scripto libro μὴ σὸν inducta vi-
suntur. Mox de C. Laelio, Πόμπειον: legendum Πομπήιον, &
intelligendū de Q. Pompeio Nepote, qui consul fuit anno V. C.
613. cum Cn. Seruilio Cœpione, anno ante Laelij consulatum.
Vide fastos Sigonij. reliqua emendabis facile, si Grammati-
cam calles.

361. 29. Ut multorum hominum.] ἀνθρώπων πολλῶν-
τε. non caret menda hic locus. allusum autem est haud dubiè ad
Homericum versum Vlyss. 9. 488. Ἀνθρώπων ὄχλου καὶ ἐμο-
πίλω ἐφορῶντες. Ceterum τρίτον illud ambigū est. Si tertium
intelligas, sensus est, post duos triumphos & consulatus: & sic
est apud Valerium. Si τρίτον intelligas cum duobus. (Sic enim
loqui solent Græci) intellige Metellum & Mummiū, quos ei
adfuisse in obeunda ista legatione, historia loquitur.

364. 10. Popedio Siloni.] *lege Ποπεδίου Σίλωνος. Ineptissime erat scriptum Ποπιεύς. res nota. Eiusmodi erant λυτά & κίβεικός, pro Lutatius & Cimbrico, & Ἀπίωνα pro Ἀπίωνα: post in Lucullo reposui Καπιώνος, pro Σκιπίωνος, notissima historia fretus. Et in Pompeio Γάλλιον pro Στέλλιον reddidi, ex alijs historicis & Plutarcho. Scriptus habet τέλλιον. Sthenis autem hic Sthenius, Stheno in civilibus praeceptis dicitur. Ego vitam secutus sum. Dictum, quo respondit Catoni, etiam in scripto erat mutilum.*

367. 32. Audito Vatinius.] *βάειον δὲ. legendum ἐατίκιον δὲ. ex vita Ciceronis ab autore nostro scripta, unde & ἀπολόδο inferi, & alia pleraque corrigi à diligente lectore possunt.*

367. 37. Popillum Cottam.] *Κόσον Ποπίλλιον. in Cicerone est Πόπιλον Κόνας. interpres habet Cottam. De Vocum filiiabz dubium non est quin ἀμορφωτάων sit legendum. Post pro δυσνοεῖν vide ne sit legendum εὐνοεῖν, ut pro benevolentia in eum solliciti ac cogitabundi fuisse intelligantur. nam δυσνοεῖν nescio an sit argutum sensum daturum. Sed tamen cogitavi, δυσνοεῖν fortasse hec esse dissentire, ut sensus sit, Cesare lato & hilari ob successus & spem, diuersum sensisse eius amicos, qui tristiores essent.*

371. 18. De Eurychis.] *Legi τῶν ἢ Εὐρυκλέος. ita interpres legit Eurychis. Sicq; habet scriptus, non ἐκρυκλέος.*

IN LACONICIS.

372. 35. Oraculum Dodonæum.] *Κατὰ Δωδώνην. Suprà in apophthegmatis principum est ἐν Ὀλυμπίᾳ. Sed sanè ὁπερ ἔστιν nescio quid sibi velit. Paulo post ἀξιησέ μὲν ὄς. pro καὶ legi ὄς. nota compendiorum affines s & S mendo ansam praeberunt. Porro autem, pro ἀποπειράμενον, ἀποπειράειν, aut potius παραπειράειν. & pro ἀπολύομενον (nisi καὶ omitti malis) ἀπολύειν legendum iudico. In scripto hic nihil praesidij.*

374. 14. Vteretur.] Asterisco annotato significavi locum esse mutilum. Interpres. ut solus eadem veste quatuor anni temporibus semper vteretur. quid legerit nescio. in scripto est μὲν, non μόνος. Sed & illud εἰπερ λίγων ἐστὶ περιόδον, non Plutarchi opinor. sed librarij culpa.

375. 40. Totenim.] τοσούτων γόεις. Ita omnino legendum esse ratio dicitur, & sic habet scriptus, ἢ τοσούτων. pro ἑξαπώτας omnino legē. ἢ ducō Σπαρτιάτας. Populi] δῆμοι. si quis de populo Atheniense simpliciter accipiat, cuius partes erant δῆμοι, ἢ improbauero. Ego ad superiora respexi, ἐλλυών & ἐλλυικῶ. In tropæo de Pharsalijs τότε μόνον, scriptus rectius τότε μόνον, & τῷ Ναυδουίῳ. Sed & infra ubi de Epistola regis pace facta ad Agesilaum mentio, σολῆς pro ὀπισθολῆς initio, postea ut impressus habet. Ego nihil mutō.

379. 31. Molestum esse lociis.] δυσχερῶνά τε. Is abūdat. vel πῖ est legendum, & legendum πολλὰς ἀκολοθεῖν. In facto post pugnam Leucltricam pro αἰτίας lego ἀπῆμιας, pro Νεκλαεῖς lego ex historia Νεκλαεῖς.

382. 7. Abderitarum.] Ἐκ τῶν Ἀΐδῆρων. legebatur ἀδῆρων. ut contra alibi καλαεῖαν, pro Calauria est reperire, ac similia. Mox idem Perim hijs tribuitur. Hūc autem ego librum magni illius Plutarchi nō puto esse, ac fortassis ne minoris quidem est. sed ab aliquo erudito literarum ordine collectus ex Plutarchi & aliorū scriptis. Vide exēpli gratia Scipiones & Archidamos. Alibi docui τὰ Ἀΐδῆρα Græcè dici, Latine Abderā. Paulo post δυσχερῆ mutandū est in δυσχερῆ, quod non sententia modo monstrat sed & scriptus perspicue habet. 383. 20. In Alcamene τῆλέκλῳ lego, ex Pausania. In Alexandrida δέοντα μὴ lego μὲν ex scripto, & particula δὲ opposita. Mox pro Ἀλεξανδείδας legendum est Ἀναξανδείδας. liquet ex Laconicis Pausania. In Archidamo δέχῃ ἀγαθὸς: scriptus δὲ ante ἀγαθὸς habet. quod probō ut coqui sit cum musico comparatio. & mox post δῖον ἠδῶ, adde ex scripto ποιήσιν.

386. 17. An hostem proelio.] ἐνμαχόμενοι nihil valet. ἐμαχόμενοι lego, itaq; etiam habet scriptus. In Astyratida Anti patro nihil est loci, sed Antigono.

387. 8. Omnia pro viribus recte.] ἀρα δηλώμα. Quacumq; belli nocumenta aut repellam aut moriar, sic interpres. nescio quid secutus, ego quid sit δηλώμα, ignoro. fortassis δηλώμα legendum, ut sit sententia: Pro viribus omnia quae ad bellum gerendum pertinent, faciam. pro ἀργυροίδι, repone nomen matris Brasida Ἀργυροίδι. quod & infra extat & alibi.

388. 15. Ecrepres.] Ἐκρεπῆς. legebatur Ἐμνησῆς etiam in scripto. Sed ego locum ex Agide Plutarchi correxi.

393. 32. Laboras.] Λάβω τὸ. lego λαβώτας, ut est apud Pausaniam. μισθῶν restitue pro μισθῶν. Sic & scriptus. antè in Cleomene priore pro καὶ περὶ κακὰ, lege καὶ περὶ κακὰ. scriptus, ratio. Mox, cum propioris portæ.] Quid sit ἠέρηυτέρω πύλῃ, non facile dixerim. Simile est apud Tullium de Divinatione.

394. 35. Iam enim aut moriendum.] ἤδη γὰρ ἠκμαῖς. locus inutilis. Sententia videtur: Nunc ita prope ad barbaros accessimus, ut eo simus loco, quo moriendum est. forte ἠκμαῖς ὡς τὸς, &c. In scripto postmodò ἠκμαῖς reperi: & cogit aui probabile esse, ita fuisse scriptum. ἤδη γὰρ ἠκμαῖς (aut ἠλάνειν interficere) τὸς βαρβάρους. Sed pleraque in hoc libro satis sunt prava.

395. 36. Gula iritamentis.] ἀκύνθας καὶ λιχυρίας πινῶς. Spinis etiam interpres habet, & scriptus itidem ἀκύνθας. Verum ego nondum didici, quibus carduis libenter vescerentur, quibusve spinis canes. χείρα etiam ex libello de liberorum educatione est nota. Infra de Alcandro Lycurgū feriente pro εἰπέσειν lego ἀπέσειν. Scriptus, ratio. Post de Leotychida ἠρώτησις. Constructio requirit ἐρωτησῶν. Sed permulta sunt talia, quae consulto omisi: hoc ipsum supra quoq; relatū est dictū utcumq;

ut cunq; aliter ob appendicem. Sicut & alia identidem inculcantur, ut Antalcida de Agesilao & statuto Lycurgi, id docti facere non solent.

398. 20. Coelibes honore.] ἐστέρως, deest τὸς ἀγάμους, aut aliquid tale. Sententia est nota. & extat Lycurgi vita. Similis defectus est post paucis lineis. αἰὲς τὸν ἡσιουῶτα. σ. τὴν αἰτίαν. haec indicasse de plurimis pauca satis est. Geradate de adulteris dictum hic est mutilatum: integrum refert ipse in Lycurgo Plutarchus: & credibile est pro ταυτὸν hic legendum esse, ταυτὸν ἐστίν, &c. sicut ibi.

399. 32. Altero amplius quaerat.] ἀτερεῖ & διατέρεῖ ἐρεσί-
ves. legitur in vita Lycurgi ἐρατέμευον. Interpres hoc, quem tra-
ctamus in libro, vertit quaerat: ingeniose. nam & ἐρεσίειν in-
terrogare siue querere significat: & si κρατῆμεν legas ex con-
iectura, quod possidere significat: certe querere ad possiden-
dum est via.

400. 1. Utilis haec ratio.] ἀλλὰ καὶ χρησίμων. scilicet τὸ
οείδεσθαι. & ἢ ἢ ἢ δεσθαι repono pro aoristo ἢ ἢ ἢ δεσθαι. etiā con-
tra scripti lectionem.

400. 28. Cum defecissent Corinthii.] ἀφελώτων. lege-
batur ἐφελώτων, per ineptiē. res ex alijs etiam locis nota est, ne-
que fefellit interpretem, si tamen ita vitiosum libro credē-
dum est, à scripto abest tota haec periodus.

401. 8. Eurytionidarum & Agidarnm.] restitui vera
profulsis vocabula, ex ipso Plutarcho & alijs. Ut & in Lacra-
tida feci.

403. 10. Quia, inquit, illis.] ἀγενὴ βασιλεύειν. Inter-
pres: Quia illi magis duces esse, quā regnare vole-
bant. Ut aut aliud legisse eum, aut unā mecum hunc locum
suspectum habuisse videatur. Hoc credo eum voluisse dicere,
primos reges coactos necessitate regnū tenuisse, sed & reliquos
ob virtutem ei praesse: ἔδεικνῶς in scripto deest. male, ut arbi-
tror. Cur autem Messenij Spartanorum habeantur fratres, ex

historicis & Pausania cognosci potest ut cur pro ἀδελφοῖς Delphos retulerit interpres in Polydori dictis, non videam. Scriptus quoq; ἀδελφοῖς habet.

404. 6. Sous fertur.] δειξαι. Σῶον λέγειαι. De hoc loco annotati quondam ad Lycurgum Plutarchi quæ cum sint vitiatæ nonnihil, hic emendata referam. Σοικιδος sustuli, & Φοικιδος restitui. neq; me fallebat, ordinem literarum fuisse ab huius libri scriptore obseruatū: sed fieri potuit ut homo (sicut non me temerè iudicare arbitror) non accuratissimus, literam φ literæ συσείχῳ (τῷ σ nimirum) subiungeret, alioquin historia illorum locorum & temporum qui apud Plutarchū, Xenophōtem aliosve legit, sæbidam nullam, Phæbidam etiā nobilem agnosceret. Porro Σῶον Regius non (ut ibi scriptum est) omisit, sed ad δειξαι adiunxit, sumptum pro appellatio, vertit q;: qui virum fortem saluum monstrare possit. cum post δειξαι incipere noua debeat periodus, & Σῶον ex loco isto Plutarchi, ne longius abeam, sit proprium viri nomen. Vitia hæc omnia scripto cum impressū sunt communia.

406. 37. Pacis componendæ gratia.] διαλύειν. quod si legeres, διαλύειν mori significaret: alieno, nisi falor, vsu. scriptus rectius habet ἐμελλον: qui pacificare volebant.

407. 32. Pro eo atq; descenderis.] ὁποῖοι καθίσεις. legendum καθίσεις descenderis: quod futurum in communi lingua negant tamē vsurari Grammatici. lego autē non ἀποκλείοντι, sed ἀποκοναίοντι. & est sententia (κατάγε τῶν ἐμῶν) hæc: Lacones eunt venatum contra leones, adeo sunt magnanimi: lepores si Sparta veniant, capiuntur. in scripto est λέγοντες, ἢ λέοντες. Post de mordente quod dicitur, ipsum quoq; satis perplexū alibi Alcibiadi ad, cribitur. τυρὸν ἢ τεῖν ἐλαίου. interpres addidit, & acetum, καὶ ὄξος. & Λάμπω per ἢ legit.

409. 27. Blandè mulcendos.] χαλεπεῖν. Id vocabuli quid sit, nescio. Regius vertit excitare. alius: contumelia imbuere & sulti-

fulticia. quid secuti, ipsi viderint. Certè posterior & in Tyrtaum & in Spartanos, adeoq; Pausaniam Cleombroti F. cuius iudiciū hoc ipso libro expressum debuit recordari, sua fuit contumeliosus versione. In Cleomene Plutarchi legitur ἀλλὰ ἐν ἰβὶ qua annotavi pridè, legere potes. sed hoc addo nunc, Plutarchum initio libelli πότερὰ ζῶων φρονιμώτερα, verbo καλλωπεῖν usum fuisse, quod est ornare, elegantes reddere, & ἀκακῶν ἐν propius quidem abest. vide ibi.

411. 3. Fertur Dionysius.] τοῖς νεανίσκοις. ex Lycurgo Plutarchi & sententia reposui pro τὸς νεανίσκους. Quod de iure atro & Dionysio hīc traditur, aliter narrat Tullius quinta Tusculana.

412. 13. Temperantiores.] καὶ ἐγκρατέστερος. legebatur ἀκρατέστερος, contrarium huius loci sententia. scriptus rectè. Sed & sequentia videntur distorta, pro ᾧ βεῶμα, reponerem τῷ βεῶμα. Sed deinceps non sunt integra. Certè pro πολυλόπος legendum est πολυλόφος. & paulo post pro γεννικῶς lego γενναῖος. scriptus malè γεννικῶς. pro ἐμβατέροι lego ἐμβατήθειοι ex Lycurgo nostri.

413. 36. Votis hoc annectebat.] ταῖς ἐυχαῖς, legebatur ἀχαῖς, quod vocis significat nihil. interpres legit vt ego. Sicq; & scriptus habet. votum est nequaquam superuacaneum. & sustuli, δι' ante παρομιᾶς, quod sensum vitabat. Sententia est eadem in Persis Aeschylī:

Ἀλλ' ὅταν πσεύδη τις αὐτὸς, χ' ὡς θεὸς ξυμπίπτειται.

Ἀπιδί μὲν σαῖων.] sic citat etiam Strabo lib. 10. Saij Thracēs fuerunt. quod inter vertendum non venerat mihi in mentem. Itaq; primum verbum sic lege, vt in Strabone verti:

Nunc aliquis Saiūm nostra sese aspide iactat.

Sed posterioris hexametri 4. pedes exciderunt. Post Ἀλιγμένει ᾧ θεῶσ. ante θεῶσ. insere καὶ quod habet scriptus. In Gorgone μαλακῶς χολῆ, lego καὶ χολῆ. καὶ etiam a scripto abest. solū legit interpres, quod non valde probō.

416. 32. Eurotas ceruis.] ἔδιδά μισος. Scriptus ē. quod alijs dijudicandum relinquo. κατὰ μισος conieci legendum, reperto κατὰ μισος. & scriptus coniecturam meam euidenter probat. & infra legebatur κατέχεται, quod id ipsum mox rectius erat excusum. νῦν autem in ὄν mutarem: abest omnino à scripto. deinde pro κατέγγελλον malim κατέγγελλον cum scripto. & φάινω sensu postulante paulo post pro φαίνω scribendam. Mox ἐπὶ τοῖς ἔξοις, lege cum scripto ἐπὶ τῆς ἔξοις. prope finem κατέδελε ἀντὸν.] Scriptus κατέδελε, & superne κατέδελε.

IN LIBELLVM DE MVLI-
rum virtutibus.

419. 4. Initio statim ὠκλέα. ad hanc extat Plutarchi liber de Iside & Osiride, quem Plutarcho nostro Eusebius in præparatione Evangelica nominatim arrogat. In scripto apparet fuisse κλέα. sed ab emendatore factum κλέατος, quod minime probō. Nam femine in scriptum librum cum alia ostendunt, tū in ipsa præfatione σὲ βιβλίοις ἑνὸς ἑκάστου, &c. Euripidis locus est in choro Herculis furentis. 419. 30. Mox ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῶν, τὰ Σαπφ. pro ἐπὶ τῶν lege ἀντὶ τῶν. ratio, scriptus.

420. 2. Si ad vim istarum.] Legitur κλειωτέτων καινότητων καὶ δύν. Latinus interpres hanc omisit particulā. atq; adeo credo id eum fecisse, quod ipse quoq; vt credam esse genuinam, abs me nondū possum impetrare. Sed & βέλεια βέλεια vix concoquo, ac ne vix quidem. In Troadibus.

420. 28. Qualemcunque sedem.] Vulgo habetur, ἐν τῇ πάσῃ. lego γὰρ pro τῇ, id in scripto supra notatum reperi, lege etiam ex eodem πλάνης καὶ ναυπλίας. Ita enim sententia est plana, quam habet nostra versio. Mox patriamq; esse faciendam.] Est hec παλαιοῦ δὲ. scribe δὲ. In Chijs initio lege ἐπιφάνειαν. notum.

425. 1. Nouam condiderunt.] ὡς κει legi. scriptum erat ὡς κει. Sed & pluralis numerus requiritur, & non de ha-

bitan.

bitando, sed condendo vr̄bē loquitur, quod est οὐκ ἔχειν, ἢ οὐκ εἶναι.
Scriptus habet ὁ κρισαν, & κρύσσων. alioqui Cryssa neutro ge-
nere dici vt pleraq; alia Caria & Lycia loca notum est. In Tyr-
rhenis initio Βραυεονόθειν restitui, ac deinde Βραύεον. cū e-
excidisset. nam Βραύεον celebris est apud scriptores pagus, seu
δήμη. Attica. Sic & scriptus.

425. 31. Et fratre eius.] καὶ ἀδελφόν. nihil ausus sum mu-
tare. Interpres καὶ omisit post ἀδελφόν, hocq; intellexit appella-
tione. sane infra quest. Grac. XXI. Πόλιν τὸν ἀδελφόν legitur.
& mentio fit fratris, cum quo sortitionem Polis inierit. malim
κραταΐδαν. quam κραταΐδαν, quod scriptus suggerit. Si καὶ an-
te κραταΐδαν omittas, planus videbitur locus.

426. 40. Quali igneum.] καὶ πυρώδεις. Aldus & nos πα-
ρώδεις. hoc vocabuli quid sit, non habeo dicere. Interpres habet
horrendos sonitus atq; incendia. nescio quid secutus, nisi quod
ἀνάκλειον, que est radioram solis reflexio, non facit apte reddi-
dit. ἀνθήλι. autem per θ non τ scribitur, cum recte scribitur,
quam ille vocem omisit. Ceterum in spectio scripti libri me dubi-
tatione soluit. is enim πυρώδεις expresse habet. Supra autem
qui χίμαρψ. legitur, χίμαρον legendum contenderim, vt ad
Chimeram (cuius fabula heic exponitur.) accommodari pos-
sit. non ignotum est, quid χίμαρ. & χίμαρσα significant.
ΣΑΛΜΑΤΙΔΕΣ, Saguntinae sunt interpreti, & Σαλμα-
πὴν Saguntum forte, quia urbem Hispania hoc nomine non a-
gnouit. Ego nihil volui mutare, nisi quod N. literam inserui.
Nam Saguntum aliter appellant Graci historici. Ibidem est Βά-
ρον. & in scripto Βάνων. Hannonem interpres habet vo-
cem Punicā. ἐρμηνεύς pro appellatio accipio. Sed res non est
magni momenti. In Cianis.

428. 28. Domos adibant.] βαδίζουσι, in scripto βαδίζουσι,
et si est alterū supra notatum: & profecto βαδίζουτες malim.
idq; exigit (puto) sententia. inuicēq; malim illorumq; pro ἀ-
λλήλων scilicet αὐτῶν id quoq; sensu dictante, vt & ἐνι pro ἐνί,

Et pro ἀλαξίας legendum ἐν ταξίας, liquebat etiam sine scripto.
In Phocidib. sine, ἀν τοῖς ἀγχι. αὐ τοῖς ratio Et scriptus.

435.22. Impetrauit salutem.] legi ἐξήρθαλο. scribatur
ἐξήρθαλο. perperam, quo mendo tamen deceptus interpres sen-
tentiam peruertit. Scriptus Et Aldinus veram lectionem habet.
Historia exstat etiam in eroticis Parthenij. Porro ante in Pieria
in Nelei nomine n pro ei repono, ex historicis Et scripto, qui etiā
in fine habent οὗτος ἐρξ ν τὸς ἀνδρας αὐτῶν, recte. Ceterum in
μολιβδός Et hic Et alibi reliquis, cū alias scribatur per u. Cau-
sam videbis apud Enstath. in Iliad. λ. 237. Et alibi. Post ante ἀπο-
λαύσω excidisse μὴ vel ἢ. nō est obscurū. In fine Aretaphila pro
παρβαλλ. est in scripto περὶ βαλλ. 441.29. In Chiomara an-
α hac verba ἐπεὶ δὲ μηδεὶ δάτης, omissa est inscriptio historia
hæc γύναιον Περγαμίδων: qua in scripto demum est ante ver-
ba, γύναιον δὲ In Timoclea. 443.1. Adhibitis partim mi-
nis.] ὡς ἀπολῶν. legendum ὡς ἀπειλῶν. Sic Et interpres legit,
Et in scripto est. legendum quoq, ἐφεσώσῃς, non ὑφεσ. In Eryxo-
ne pro δαίμων Et vide vt legas εὐδαίμων Et. Sic enim sub fine re-
cte. deinde περὶ τῆ Αμάσιδ Et. lege παρὰ, vt Et scriptus habet.
Locus est ambiguus.

446.9. Vt vidit accedentem.] ὡς εἶδεν ἐπιόντα. erat ἀπι-
όντα, sed Et in scripto ἐπιόντα est a correctore factū. Sed deest
hic nomen Et mentio eius Cumana mulieris, quæ Aristodemū
solum Cumanorum virum dixit, cuiusq, mentio etiā Et in con-
clusionem historia fit. Post pro ἐπὶ τὸν Αἰσίδα. legi pro χ, quan-
quam scriptum deinde receptam lectionem habere sensi.

446.25. Pythis vxor.] Πύθης γυνή. Inscriptionem hanc o-
ptimo iure adieci, vt reliquarū similis esset. Scriptus pro titulo
habet Πυθόπολις, pro παρῆνα τῆς στρατῆρος legebatur male
τῆ στρατῆ. non poterat enim senem curare absens in militia pa-
trem filius. Scriptus παρῆνα τῆς στρατῆρος, recte.

IN COMPARATIONE AQVÆ
& ignis.

448.27. Absq; igni multa fuerunt.] ὁ Δατος δὲ ὑδὲ ὁδὸς.
 etiam si ἀνευ ἀπὸ κοινῶν repetas : tamen non satis hac coherent.
 Fortasse hoc vult dicere. fuisse aliquādo hominē absq; igni, absq;
 aqua nunquam. Id si ponamus, πολλὰ in ποτὲ mutandum es-
 set. Videtur ἀεργύμασμα alicuius potius esse eruditi hominis,
 quā scriptū Plutarc. illius magni. In fine μερίδι τῆ ἀπὸ φύσ.
 ante ἢ requirō ἢ. Scriptus post μεθὸ δὲ habet insertum δειτα.
 451.1. Quæ maxime feruntur.] καὶ τὰ μάλιστα. καὶ loco περὶ
 reposui errorem notarum affinitas peperit. περὶ etiam scriptus
 habet. Supra vbi est οἶνον καὶ καρπὸν scriptus (quod magis pro-
 bo) καὶ ἀκαρπὸν habet & pro πνεῦμα μὲ πνεῦμα δὲ. Sunt & a-
 lia, sed leuicula, neq; volui μύρον ἢ φακῆ, quod aiunt, adhibe-
 re, id notatu dignum est. 451.13. ἀκμὰς εἶπες ὀπρὸς τοῖν τῶν ξυ-
 γῶν legendum, non ξηρῶν, quod mendum in scripto etiam est. ἰδὲ
 illud ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, distinguendum erat à præcedētib. noua
 enim proponere intendit argumēta.

452.21. Tenebris obrinēnibus.] ὅτι σκότος Suspectum er-
 roris. Coniugio forte legendum, ὅτι καὶ εἶπες. Ita quidem liquida
 esset sententia, alioqui quid est tenebras vigilare? Loquitur de
 industria humana, ad quam vigilia etiam facit, nocti partē sui,
 vt Aristo dicebat, vestigialis suffurās, quod sine ignis beneficio fie-
 ri nō possēt, tenebris industriā vigilie impediētib. Profecto vitā
 vigilia est, inquit Plinius. In scripto annotatū vidi pro ἐργασίαν
 legi ἐργασίαν. In fine pro ἔξαμμα est ἔξαμμα in scripto,
 quod docti me non frustra annotare facile intelligunt.

IN QUESTIONES SEV CA-
 pitulorum descriptionem.

Hunc librum Plutarchus in Camillo & Romulo citat sub
 nomine ἀπὸν & ἀπὸν Ρωμαίων. Vulgo problematū
 titulo citatur. Adieci margini numeros, qui faciliora inuentu
 & notatu singula facerent.

453.24. Pluribus ædiles.] Σὺν τοῖς ἀγορευμένοις πλείονας.
 Hic locus est corruptus, credo hanc esse sententiam : Prætores
 tribus

tribus vfos facibus, pluribus adiles. *Χρωμένων* legendum, non *χρώμενον*, liquet Et *μειζόμενον* pro *μειζόμενον*.

454. 24. Sed cōscenſo tecto in domum demittunt.] *τῷ κεράμῳ προσελάοντες εἶσω χερδιᾶσιν ἀπὸς.* Quid si legas, sed ū conscenſo tecto sese inde in domum demittunt? Hac quidē lectio cum Varroniana fabula melius cohererebit, & vnica leuis in asperum spiritū mutatione consicietur, vt *αὐτὸς* legas pro *ἀπὸς*. 455. 9. Hysteropotmi.] *ὕσερο πόμυες.* interpres *ὕσερο πόμυες* legit, itaq; legendum credo, ignarus liber'ne ei, an vero iudicium hanc lectionē suggesterit. vox enim ea significat eos, qui crediti iam fati suo defuncti, denuo ei seruire opus habent. in proxima questione.

455. 24. Multisq; locis adſcribitur.] *πολλὰ γενέσθαι* non probo forte *πολλαχῶ*. res est nota.

456. 15. Futilissimum putarent.] *Lego φαυλότατον ἠγέμενοι.* legebatur ἠγέμενον, sed male. Verba antecedenſia satis obscura sunt. neque piget interim ſententiā de iis meam aperire. *ὁ πνευρόθισταν* inquit. Suspecta vitij & illiberalitatis erant Romanis donationes coniugum, nimirum quod non ab animo liberali profecta, sed adulatione coniugis extorta essent: quomodo etiā donationes mortis causa factas, ad vxoris petitionē, irritas esse voluit Solon. non minus quam vi extortas. quia nimirum non minus praeue fit, quod illecebris voluptatis obtinetur, quam quod vi. corrector bene reddita à Lucensi, inscite notauit.

456. 32. Confidentis viri.] *πισέουσι* & *δρά*. *ὅτι* legebatur notis ob similitudinem confusis. Sed linea sequente *ἔτι παρατηρήσει σπᾶ δ' ἄσιν* male coherent. *lego ἐνέδρα. χὶ παραλήψεις: σπᾶ δ' ἄσιν, &c.* Non me fugit, doctissimos homines è Tibulli 1. 3. huc respicientes, dissentire. versus sunt:

Tunc veniam subito, nec quisquam nunciet ante:

Sed videar caelo missus adesse tibi.

Ego quod sentis, plane dico. Deliam non fuisse vxorem Tibulli constat. itaq; nihil ad rem haec consuetudo. Alibi plura.

458.20. Sp. Carbilium.] *sue malis Caruilum.* Καρβίλιος, non καρβίλιος. Sic Latini & ipse Plutarchus in extremo Romuli ac Nume proxima questione.

458.27. Nullos posuit.] ὄρεος ἐν ἔθνει. In codex noster non habebat, neq; interpres neque Aldinus liber, nam in scripto nostro hic liber desideratur, sed & sententia id flagitat, & confirmat historia. In problemate XVI ἀλατὸν ἔστι scribo, in duodeuigesimo ἀφθίνος & ἀλάρην pro ἀφθίνων & εὐτάρην repono: & in decimonono, pro κατεσθίνσαν, κατεσθίνσαν, in pronota causa est.

460.10. Tunc enim in ipsa quoq; natura.] *Sententiam* puto *ne* veram extulisse, nam in Græco hæc verba γίνετα γὰρ αὐτοῖς, &c. manca sunt.

460.25. Murtia Venus.] Μερτίαν Ἀφροδίτῳ. Plinius libro 15. cap. 29. *Quin* & *ara* vetus fuit *Veneri* Myrtæ, quam nunc *Murtiam* vocant, ita legitur in Frobeniana optima editione. Is locus facit, ut μούρτιαν potius legendum suspicer: nam illud ὄς ἔοικεν Plutarchi hoc loco videtur referendū ad mutationem v Græcæ litteræ, in Latinam u, que in Sulla, murratum, & aliis nota est. & Plinius ita innuere videtur à myrto eam *Venerem* dici. Sed apud D. Augustinum profertur *Dea* Murcia sic dicta, quod præter modum non moueret, ac faceret hominem, ut ait Pomponius, murcidum, id est nimis desidiosum & inactuosum, lib. 4. de Ciuit. Dei, cap. 16. Apud Festum vbi vox *Murcidus* exponitur, mox *Murtia* *Dea* subiicitur, quamquam in litteris erratum ibi esse possit: aliterq; in *Antony Augustini* nobilissima editione legatur. Apud *Varronem* libro IV. de lingua Latina hæc sunt, que scripturam rursus faciunt ambiguam. *Intimus* *Circus* ad *Murcium* vocatus, ut *Proculus* aiebat, ab *vrceis*, quod is locus esset inter *figulos*. Alij esse dicunt à *murteto* declinatum, quod id ibi fuerit, cuius vestigium manet, quod ibi *facellum* etiam nunc *Veneris* *Murtia*. *Adam* hoc loco quod videtur non tam *soluere* *dubitationem* quam *tollere*. Apparet,

inquam

inquam veteres C & T litteras confundisse. quod nobis in pronũ
ciando hodie est vsitatũ. Nã hoc nisi concedatur, quid faciemus
Valerio Probo, qui Marcum: (neq; ynquam inuentus est, ac ne i-
ri quidẽ inuentũ quenuquam puto qui non pro C vel K scribat) à
Martio mense (cuius scriptur a litteram C vel K non potest ad-
mittere) dictum ait. Id genus per multa sum in controuerſis or-
thographicis atq; etymologicis. Sed in presentia satis. Proble-
mate sequenti ΝΥ, ΙΔΥ & restitui, qui à Plutarcho etiam alibi
citatur. ne Latinos & Græcos alios testes appellem.

461.9. De Numæ regis.] τὸν νουμᾶ. legebatur perridicule
τοῦ νομα. quod etiam interpres sensit, & miror ab iis non a-
nimaduersum, qui tot millia mendorum (vt ipsi aiũt) ieceerũt,
item pro ἐρεσι, legi ἐν εσι. & vbi legi ductus ipsa sensus perspi-
cuitate, ἀγαματίον δεῖ, legebatur ἀγαματίον τε. cum in
Aldino (si librarius notam infra agnouisset) recte esse postmodo
deprehenderim. Idem error est supra probatus. 16. In sequentem
questionem legebatur, οἱ ταυτὸ διάνημα, quod etiã interpretem
fesellit, cum sit perspicue falsum. Quis enim nescit à Calendis
ad Nonas, ab his ad Idus, inde ad finẽ mensis inæqualia esse spa-
cia? itaq; non dubito οἱ in ῖ mutare.

461.27. Lunæ conspectum.] πῶ δὲ πρῶτω φασὶ. Post
πρῶτω, deesse ἐπιφάνειαν, aut aliquid tale opinatus sum pri-
dem. Sed omnino nunc φασὶ in φᾶσιw muto vocem in hac re ma-
thematicis non ignotam. αἱ δευτέραι γὰρ φασὶν ἅπας τὰς ἐπιφάνειας.
Quod de Kalēdarum nomine assertur etymon, frigidius est quã
quod refutatione indigeat. quæ est enim tandem inter Calen-
das (sic scribo, ne vim videar intentare) clam & celare ana-
logia? Marcellus ex Varrone: Calendis calabantur, id est, voca-
bantur & ab eo Calēda appellata, quod est tractum à Græcis,
qui καλεῖν vocare dixerunt. Quid ergo causa est cur in Græca vo-
ce videntes littera Græca, originẽ testante (quod musici in suo
γ vt circa inuidiã licuit) ad Kalēdas Græcas relegemur cũ to-
ta antiquitate? qua littera K etiã alibi vsa est, vbi etymologia

Græca

Græca nulla videatur esse, vt in K pro Kasone seu Casone Fabiorum pronomine. Hoc addo, iube sententiam hic non extare citatam, sicut fuisse puro, ab autore integram. Quæ Macrobius habet Saturn. 1. 15. digna sunt cognitu: digniora, quæ Varro lib. quinto vt alios taceam. Hac animi causa scripsi, cum mihi ista recognoscenti veniret in mentem, amicum quendam meū aliquando, nescio sane vbi istas edoctum argutias, mihi hunc nodū soluendum proposuisse: Græci non vtuntur Kalendis: ergo non debent scribi Græca littera Kalendæ. quasi vero quia in Romanis Kalendis exprimendis vtuntur, non sit Græca ipsis assertoribus littera? aut K perinde atq; Y non liceat retinere originis testanda gratia? ne adijciam, Eiduum quoq; vocem à Græco re peti sermone.

462. 4. Morem hunc amplificauit.] $\alpha\epsilon\sigma\sigma\iota\alpha\gamma\epsilon\upsilon\omega\sigma\omega\epsilon\rho\phi\iota\lambda\epsilon\iota$. mendum esse nemo non animaduertat, sensu interim euidente fortassis $\alpha\epsilon\sigma\sigma\eta\gamma\epsilon\upsilon$.

462. 27. Sicut contra.] $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\tau\omega\alpha\delta\sigma\omega\epsilon\rho\alpha\upsilon\tau\delta$. lego $\alpha\upsilon\tau\delta$ τὸ. Mox ἢ χ τὸ τῷ δέμῃς.] Lego ἢ quartā. n. opinionē exponit, nisi fallor.

463. 18. Lucido & illultri.] $\tau\omega\delta\epsilon\phi\omega\tau\epsilon\iota\omega\phi$. ego δὲ iure me omisisse puro, non habens cur suspicer aliquid detriū ante hæc verba esse. Post $\beta\alpha\phi\eta\chi$, lego $\kappa\alpha\iota\beta\alpha\phi\eta$ potest enim inquinari albedo. Sed tinctura lanam albam non facit: nisi eam intelligas, quæ rudia lintea identidem madefacta, solis vi aquam, vnaque sordes exhalante, albedinem consequuntur.

465. 2. Vñ sunt peculiariter.] $\alpha\lambda\lambda\omega\varsigma\kappa\acute{\epsilon}\chi\epsilon\lambda\omega\tau\alpha$. improprie, vsurpatiuè. $\epsilon\kappa\iota\delta\iota\omega\varsigma$. Caius non omnium virorum prænomen est, neq; Caia mulierum, neq; Titius ciuium, neq; Stichus seruatorum. quod autem cuius adhibentur, fit vsurpatione quadam, sicut Dialectici & Mathematici suos terminos vocant $\alpha\beta\gamma$. &c. Hoc ergo est $\alpha\lambda\lambda\omega\varsigma\chi\rho\eta\theta\alpha\upsilon$. $\alpha\lambda\lambda\omega\iota\varsigma$ legebatur, quod loci vim obscurabat mendum.

465. 6. Cui Caiæ in sancti templo.] $\epsilon\upsilon\tau\omega\tau\omega\upsilon\delta\acute{\alpha}\gamma\kappa\lambda\upsilon\iota\sigma\tau\epsilon\phi\omega$. Interpres: In Sanctæ templo. & citatur in margine nescio

nescio cuius opera, Plinius. 8. 48. Vbi legatur M. Anci. Quod ego quidem si reperissem apud Plinium, non veritus fuisset mendici arguere, cum neq; M. Ancus vllus sit nobilitatus, neq; nomen Ancus, sed prænomen videatur: & Anco Marcio Romanorum regi diuinos habitos honores nemo facile animum induxerit vt credat. Verba Plinij liber adscribere, tum aliorum. Lanam (inquit Plinius) cum colo & fuso Tanaquilis, que eadem C. Caccilia vocata est in templo Sangi durasse prodeunte se, autor est M. Varro, & c. August. lib. de Ciuit Dei, 18. ca. 19, Sabini, ait, regem suum primum Sangum, siue (vt aliqui appellant.) Sanctum, retulerunt in Deos. Hic locus videtur cum Plutarchiano iunctus, multorum bonorum scriptorum locis explicandis inseruire. Est apud Sex. Pompeium: propter viam sit sacrificium quod est proficiendi gratia, Herculi, aut Sanco qui idem est Deus. Et annotauit quidam in margine, Ianum quosdam pro Sanco legere. inepte hoc quidem. Cultum fuisse Sabinis siue Sancum, siue Sanctum, etiam Lactantius 1. 15. docuit: & eadem esse vocabula ad modum est probabile, vt & hoc, ritum Sabinum, à Sabinis, præsertim Numa. fuisse ad Romanos propagatum. Iam Sanctum & Fidium idem omnino valere, & esse eiusdem Dei attributa, dubitari non arbitror. Qui Dionysium Halicarnasenseum citant, Sabinum gentis Sabine auctorem ab eo ex Porcio Catone aiunt perhiberi filium Sancii vel Sangi (c. & g. litteras eiusdem prolationis permutari nouum non est) demonis illorum locorum. In Greco male legi puto Σάπυς pro Σάργυς. nisi forte Σάβυς est legendum. Nam Sabum Sabinis gentilem eius fuisse, qui Sanctus Latinis fuit, colligi è M. Catonis Originibus potest. Silius Italicus libro octauo rem videtur explicare.

Ibant, & lati pars Sanctum voce canebant
Autorem gentis. pars laudes ore ferebant
Sabe tuas. qui de patrio cognomine primus
Dixisti populos magna ditione Sabinos.

Sed additur eundem à nonnullis vocari Δία Σίσιορ. quod est Iouem

Iouem Fidium. at is fuit Hercules, vt ex Ouidio liquet 6. Fasto-
rū. Querebā Nonas Sancto, &c. Varro lib. IV. Aelius Gallus dñū
Fidiū dicebat Dijouis F. Διδασκρον Castorem, & putabat hunc
esse Sanctum ab Sabina lingua, & Herculem à Graeca (Hinc
adeo sciri potest, quid sit me Hercle, & iurare per Fidium.)
Optimeq; id cum eo congruit, quod Sabini sunt habitū Lacedæ-
moniorum (hi autem toti erant, vt sic dicam, Herculei) coloni.
quod & apud Plutarchum in Romulo & Numa est, & apud
Dionysium Halicarnassem eadem pagina, nimirum libro se-
cundo. Cetera omitto, contentus me docuisse, Sanctum cum hic
tum alibi recte legi. Addo tamen, Propertium hanc lectio-
nem non modo confirmare, sed & rem explicare. Sic enim scri-
bit lib. IV. in elegia de Caco:

Nunc, quoniam manib. purgatum sanxerat orbem,

Sic sanctum Tatia composuere Cures.

Sangum alij dicunt: & Sanqualis porta, proxima ad i Sangi,
apud Paulum ex Festo legi debere puto. Sangus etiam apud Li-
uiū legitur, cum Semonis cognomento, lib. IIX. vnde apud Ovi-
dium dicto loco legendum, An tibi Semo pater, non Semipater,
docte obseruauit in Varronem Scaliger. In XXX. questione
quod legitur τὸν τάλαρον τάλασον, &c. legebatur etiam in
Aldino, τὸν τάλαρον τάλαντον ὀνομάζουσι, omnino perperam.
Quis vero pro τάλαντον, cum calathum significare vox ea de-
beat, non malit τάλασον legi, vt ad Talasii vocem sit aditus ac
commodatus? Litteram q̄ aliquando in σ mutatam non nesciūt
eruditi, cum praesertim Papisii & Fusij videm sint qui Papiij
& Furij, & honos pro honore, odos pro odore apud Plantum po-
natur. & Lasēs pro Laribus dictum Varro lib. 5. notauerit: cu-
ius generis etiam sunt lœbesum pro liberum, quasere pro qua-
rere apud Festum.

466.9. Obluionem fluium.] τῆς λίθης ποταμὸν. Inter
pres Lytham flumen, nescio quid secutus. Certe lectio nostra est
genuina. Sic enim in Liuiana epitoma LV. legitur. D. Iunius

Lusitaniam urbium expugnationibus vsq; ad Oceanum perdomuit: & cum fluvium Oblivionem transire nollent, raptū signi fero signum ipse transtulit, & sic vt transgredierentur milites persuasit. Idem nomen est apud Florum lib. 2. cap. 17. & apud Liviū Oblivionis mentio 4.22. Apud Strabonem libro tertio menda insedit. Meminit huius rei. & hanc opinionem D. Bruti refert Tullius lib. 2. de Legibus. In fine questionis huius τὰρον pro τὰρον manifestum est legi debere.

467.20. Reparare aut instaurare.] καὶ μήτε προσκωμῆν. Hoc verbum quī huc pertineat, non assequor, neq; tale quicquā habet interpres, qui resarcire vertit: an ex libro alio, & alia scriptura, an ex coniectura? Forte προσκωμῆν aut tale aliquid fuit. In questione quadragesima, 468.29. Aut alia quidē.] τὸ δεῖον ἢ τὰ μὲν μόνον τῶ ἱερῶν legendum omnino est. nam tertiam causam afferi liquet. & ἢ particula omīssa totum locum confundi necesse est.

470.1. Hunc contra situs est.] λέχεις, id est, oblique, πλάγιος. Loqui videtur de alicuius dei simulacro, cui Saturni imago opposita fuerit. λέχεις nihil significat, quod quidem recordari possum. & constructio non patitur hic verbum: neq; enim cum ἀνιέλετο cohereret. Sub finē prioris questionis Συλλάτοι malim Συλλῶι. Scribuntur enim Suilly. Mox pro Νουρδίας restituē Νουδίας. Non enim hanc vocē ignoravit Plutarchus. In problemate 44. pro εὐσεβῆς quin sit legendum ἀσεβῆς, dubitari non debet. male enim pietas cum periurio coniungitur. 471.5. Hortæ templum.] ὄστας aspirate scribendum, cum ab hortando dicatur. Sed Antistichum Labeonem, nobilem rerum Romanarum scriptorem, in Antistichum Laconem librarius nimis rudis mutarat. vel ex Gellio potuit esse notus. vocem κλεινύειν non noui, sed plane suspicor eam pro ἐλινύειν obrepssisse. Quae autem de Hora ab hortando dicta referuntur, Graecanica sunt, neq; lingua Latina consentanea. quod bona cum venia Plutarchi dictum velim.

472.6. Vt Ateius.] Legi enim ὡς Ἀτήιος. Scribebatur ῥήιος. ego Teium scriptorem nullū noui rerum Romanarum. nam nomen est Teius, non gentile (scripsisset enim ὁ ῥήιος) vt Anacreontis. Itaq; Ἀτήιος reposui. nam Ateius Capito, vt rerū Romanarum scriptor à Gellio (siue is Agellius est) citatur in non admodum absimili argumēto. 1. 12. qui hoc ipsum ex Fabio Pictore refert 10. 15. 472. 31. Quæstione duodequingagesima Cōsalia scripsi, non vt apud Varronem lib. 5. & alios legitur Consualia: Gracum secutus & analogiam. Sponsalia enim dicuntur, Vinalia, Vulcanalia, nō sponsualia, Vidualia, Vulcanalia. id obiter monere libuit. Quæst. prox. 472. 32. Ad puniendū factos.] $\omega\iota\upsilon\mu\omicron\iota$ δαίμονες: lego non $\omega\omicron\nu\mu\omicron\iota$, quod nihil significat, aut certe si significet, ad rē nihil facit. statim, Canum exuuiis.] $\delta\delta\ \chi\epsilon\ \nu\upsilon\gamma\ \chi\alpha\iota\ \nu\upsilon\gamma$ credo ex $\kappa\upsilon\nu\omega\nu$ esse factum.

473. 6. Aut quia venuste boni.] ἢ διὰ τὸ χενσὺς κομψῶς. Hic locus totus est deprauatus. adscribam quomodo emendem. ἢ διὰ τὸ χενσὺς κομψῶς λέγεσθαι τὰς τελευτῶντας, αἰνιτίζοντες διὰ τῆς εὐχῆς αἰώντου, &c. item $\gamma\epsilon\gamma\epsilon\phi\theta\alpha\iota$ οἴσσι, $\mu\epsilon\delta\epsilon\acute{\rho}\alpha$ χενσὺν $\omega\iota\epsilon\iota\nu$, &c. Me autem recte emendare, nihilq; temere mutare, cum ipsa loci sententia, tum quintum de rebus Gracis problema Plutarchi abunde demonstrant. κομψῶς autem, id est venuste ait lenia nomina rebus duris & abominandis imponi. quod genus ὁ $\omega\kappa\omicron\chi\omicron\iota\sigma\mu\delta$ etiam in Solone exposuit, & nos mortuos, miserosve aut leprosos simili figura appellamus gutt. Itemq; apoplexiam. Hæc si considerasset interpres, rectius expressisset sententiam. Idem pro $\mu\acute{\alpha}\nu\eta$ legit vt apparet $\mu\acute{\omicron}\nu\eta$, quod minime probo. Videtur autem ea esse, quæ apud Varronē lib. 8. & Macrobiū 1. 7. Satur. Larum mater dicitur, & à manando diserte Plutarchus deducit. In sequenti problemate.

473. 13. Ludis Capitolinis.] Ἰὺς Καπιτωλίους , lectio est incongrua. Legendū Ἰοὺς Καπιτωλίους , aut sacra intelligas triū phalia, quib; $\rho\acute{\omicron}\rho\alpha$ in Capitolium ducitur. Vide Plutar. Romulo, & Festum, aliosq; 27. Sp. Carbilio.] Grammatico infra

questione LIX. Quod aut problemate LV. traditur aliquāto aliter est apud Lium lib. IX. In 57. questione post ῥομανάλιν de est συκῆν aut aliquid tale. historia est nota. In 62. φητὶ ἀλίον scriptum puto vt & alibi sexagesimatertia. 476. 17. Nisi in sacris seruire.] βυλεῦεδαι δοκῶσι: omnino legendum est βυλεῦεδαι. Et in 65. 477. 1. Vbi etiam legitimis.] Legendum pro νόμοις haud dubie νομίμοις. In 67. pro λῆτον credo scribendum λιτόν, quod publicū, vulgare, ideog. etiam μεταλήσει tenuē, exile, non magni precij significet. Alioqui λειτοργῆς scribi notum est, & de voce ληϊτὸς seu λειτὸς (leuth) Plutarchus alibi. abundat autem hic alterum ἐν πολλοῖς.

478. 8. Furcam.] σῆεγμα. lege, non σῆεσα, quæ vox idem est quod βλίττει. Ego meæ emendationis autorem habeo Iulium Pollicem, libro Onomastici decimo, cap. XXXIV. Cum quo faciūt, quæ in Coriolano noster hac ipsa de re habet.

479. 2. Cum neq; victimam.] εἰ μήτε ἱερεῖα. omnino scribi vult constructio, non μήτις: & pro πάρωσις. lego πάρωσις. Questione proxima, ἀποροπαῖν καὶ μειλίας, lego μειλίχιας quod est blanda. Sic & interpres. Sed quod ἐνελπίδος bis legitur, mendo non vacat. Quæst. LXXV. pro ἐπερώων vsum lingue & regulas secutus scribo περρώων, & genitiuum ζῶα in datiuum ζῶα muto. In questione 78. pro ἀφείναι malim ἐφείναι.

481. 19. Locum adsignari.] ἔσσιαν. ne suspicari quidem possum in cuius vocis locum hoc monstrum surreperit. interpres omisit. Meminit moris huius Valerius Maximus lib. 2. cap. 3. inuitari prius, & post ne venirent orari consules scribens. Cæterum questio 81. sub finem plane mutila est. Questio. 83. ἐδοξεν ἀναρεῖδαι. Forte ἀνερέδαι. Res à Lio post Cænensem cladem exponitur Lib. XXII. sed aliquāto aliter. Interpres pro Butetio Verusium dedit, nescio quid secutus.

483. 27. Definiri non possunt.] ἀδύνατόν ἐστιν lego. Causa, inquit, cur à media nocte diem inchoent Romani, hæc est, quod ab ortu & occasu solis commode id nequit fieri: quod quale sit,

le sit, deinde explicat. ἀδύνατον ergo recte legitur pro δυνατὸν, quod interpres retinens, sententiam Plutarchi vitiauit.

484.15. Flaminicam.] vide A. Gellium lib. 10. cap. 15.

484.40. Spectaculis.] Ἰθὺς. Spectacula, ut & interpres habet, & rationi est consentaneum, non θεὰς. Caterum sponse certare ausim legendum esse πολλάκις ἄλση, pro qua voce ἄλλα nullo sensu est submissa. Sex. Pompeius lib. 10. Lucar, inquit, appellatur as quod ex lucis captatur. Et ibidem de Lucaribus festis. In priore κείνῃ puto legi pro κείνῃ. nihil enim huc Cures, à quibus dictos Quirites aliqui putarunt. Quiritis Iuno apud Stephanum in κείνῃ legitur κενία: male nifallor. In proximo problemate, φρατέας scripsi pro φατέας. & puto legendum φρακαλίους, ex Varronis lib. 5. Fortasse qui suam curiam ignoraret, saltem fornacem suam nosse putabatur, quæ laus in prudentem non cadit. Fornacalia Festus quoque, aut ex eo Paulus habet, ut & stulorum serias. Quest. XC. μάνλι & repono. historia est notissima, & τυραννίδι, διδόν, erat si ommissum à librario παρῆχουσι non animaduertente. & de inter δεδιότες οὐ redde. Historia de filio Licynnij est apud Apollodorum libro bibliothecæ 2. & Pindarum Olympis. Minuta alia prætereo, & c. Questione tamen 98. pro ἀεσπκόντων mihi ex sensu loci persuasi legendum ἀεσπκόντων: quam formulam fortasse non intellexit librarius, ideoque corrupit. Quest. 101. βάλνῃς vnicò λ. legendum. Sed quid Empedoclis citetur, non intelligo: nisi ὁ ποκείμενον materiam Lune significat.

489.32. Vt Tiberium.] ὡς τὸν βέρβριον. atqui nemo, puto, prænomen Verrij vnquam legit: neque si esset, duabus litteris scriberetur opinor. Interpres totum omisit. Ego pro βέρβριον, reponerē Τιτίειον. hoc enim prænomen ne cum Titio confunderetur, duabus litteris TI. scribi obseruatum est. Questione proxima, περὶ ἐλθεγὰς τῆς Βοιωτίας. interpres monstrose, quod pro Bœetiæ libertate pugnavit. Vide Strabonem lib. nono, vbi Plateas describit: & Stephanum περὶ πόλεων. Vide & infra

quaestione Græca 39. Quaestione CXI. 491. 29. Cum in morbo est. *Ἰεχομένους* legendum pro *Ἰεχομένους* sententia docet. & 492. 7. De tecto. *Ἰ ἀπὸ τοῦ ἐτέρας*, non *ὑπὸ*. quod satis ex *Pictoris* apud *Gellium* verbis constat Vincula per impluuium in regulas subduci, atq; inde foras in viam demitti. *Quaestione 112.* *ἔνα δένδρον* haud dubie significat vitem maritatum vel arboribus, vel etiam tabulatis, quo modo etiam *Græci* nonnulli interpretantur *Grammatici*. In noctibus *Atticis* error est loco iā ante citato. Propagines è vitibus altius subrentis non succidet. legendum è *Plutarcho*, succedet, neq; in solēs, præsertim in *Fabio* tam vetere scriptore, debet videri constructio verbi succedo cum accusatiuo: cum eam *Grammatici* doceant à præpositione, qua hic est sub, proficisci, quemadmodū villam prætereo, non villam eo dicimus: & tecta superuolare, non volitare. Sic *Liuius* de pugna ad *Trebiam*: Simul latebras eorum improuida præterlata est acies. & *Salustius*: *Dextra Adherbalem* adfuit, &c. *Μοχ Σάρον μὴ ὑπερβαίνειν*. quod ipsum ita planissime legitur 8. 7. *Symposiacorum*. in lib. de puerorum educatione est ζυγόν. Sed apparet diuersa esse symbola. vox scopas, κόρυμα significare fere *Grammaticis* dicitur. de allegoria hic non disputo. certe *Diogenes* non habet, & inter ea ipsa omisit, inter quæ *Plutarchus* loco *Symp.* citato memorat.

492. 38. *Bacchanalib.* aliisq; *Ἰοίς δὲ καὶ νυκτελίοις*. Interpretres, nocturnis sacris & *Bacchanalib.* fieri potest vt eadem vsus lectiqne ita tamen ex coniectura verterit. *Νυκτελίων* esse *Bacchum*, ne longius deducam, vel è *Virgiliano* potest dici *Culice*:

Venit Nyctelium fugiens Cadmeis Agæue.

Et inter nomina *Bacchi* *Νυκτελίου* est in libello de è *Delphico*. *Ἰοίς* cauda videtur esse alicuius vocis. de qua coniecturam ferre possem, sed infirmam. Viderint alij, & quid sit illud καὶ χαεῖν? *Hilares* interpretres, quid si legas ἀχαεῖν. *Ebriis*, qui pleni sunt vino facilius ignoscimus, quam garrulitate aut furiosa obturbatione importunitatem temulentorum vincuntibus. *Vbi* est οἱ

ταῖς ἀνθρώπων, omnino ñ est legendum. alia enim causa red-
ditur, quod interpretem fefellit. Porro νεκρία ἐστὶν infra
quæst. Græc. 37. memorantur.

IN QVÆSTIONIBVS GRÆCIS.

495. II. Quippe à Deucalione.] lege ἀτε γερωνέου legeba-
tur ἄ. ratio mea emendationis plana. Superiore problemate
deest lex qua citatur. quod & apud Demosthenem & alios saepe
fit. ibid. τὸ γὰρ ἐννοεῖν καὶ πάτερον suspectum.

496. 39. Deinde Cirram obt.] vitiose hæc leguntur. ἐν
Διόν Κίρρη καὶ ἀβλεύσαντες, Οἶνοκλον τὸν βασιλέα, τὸ, &c.
neg. sat is cõstat, quid legerit aut secutus sit interpres, erravit
quidem certe. Lege meo periculo, Εἰν δὲ τῇ Κίρρη καὶ ἀβλεύσαν-
τες Οἶνοκλον, &c. Tu vide infra questionem 26 & ibi reperies
mea castigationis fundamentum. quanquam ibi Onoclus legi-
tur pro Αἰών & παραύαιοι pro παραύαι ex Stephano. Ego
meas coniecturas in versione sum secutus, deq. his lectorem o-
biter monendum tamen putavi. Sed & illud εἰξάμενος καὶ
ἐκ τὸ μὲν, cum vouisset sacrificium, insolens est eodem proble-
mate. Expunge autem καὶ ante μετασφερόμενον: itaq. concin-
nior est structura, quam si eo relicto legas μετασφερόμενον. Por-
ro apud Hesychium per η̄ scribitur θαυηλὸς, ἀμνὸς. Hic sequen-
te questione per ἰῶτα. Ibidem παρὰ εὐμαίων] lege παρὶ ex con-
suetudine Græca.

498. 9. A mai eiectus.] ἐκ βραθέντα. Sic lego singulari nu-
mero: nam quomodo mare Nessum eiecerit eo locorum, aut qui
cadauer eius in mare peruenierit, vix video. & ἐρετριῶν metri
causa scribo in versu Archyta, qui est Heroicus. Vocem concisam
esse ex ἐρετριῶν, etiã Eustathius docuit. quid aut sit μάκων, ñ
nescio: fortassis nomen est alicuius in Ozolis loci. Eustathius in
Catalogum nauium annotauit Erannum olim urbem Phocidis,
dictam deinde Cyparissum. Fuerunt autem vicini Phocensium
Locri. Sed hæc alibi pertractabuntur.

499.23. Hyperæ fratrem.] ὑπερῆς ἀδελφόν. nominatiuus masculinus Ὑπερῆς non fert hunc genitiuum. Ὑπερῆς legendum aut Ὑπερῆων. nā virum fuisse satis constat ex sequentibus. Et Stephano, vnde ὑπερῆτος legendum apparet. Quaestione vigesima ἐβδόμῳ τῆς lege, non τῷ. Quaestione vigesima secunda. 612.

500.21. Cothus & Aeclus.] pro Arclo plane legendum est Aeclus. Id cum aliunde, tum ex septimo & decimo Strabonis libro liquet, huius initio, illo finiente.

500.35. Elafix.] Ἐλάσιοι aut hic ἐλάσιοι, aut deinde ἐλασίος legendum apparet. μιξαρχαγῆτας autem lego, quasi semideū diceret. gentilitatis Argiua autorem, non tamen caelitem. ἀρχαγῆτης is est, hinc Apollo Archagetes apud Pausaniam in Atticis. De aliterio, &c. in libro de oraculis desit is, pag. 236. Et in fine de curiositate vide. hic locus videtur mancus, ταῦτα ἀληθῆς referri licet. Inde quaestione XXVI.

501.20. Circa Aethiciā.] εἰς Αἰθακίαν. legebatur Αἰθακίαν. at supra quaest. 13. eadem de re legitur εἰς Αἰθίνας. Sed Et Stephanus de Urbibus Αἰθίαια scribit: ne alios citem. Rex Aenianū supra Oenoclus legitur. Οἶνοκλ. Fabula Tene satis est nota, etiam ex prouerbiis.

505.3. Filium Hippasum traderet.] ἵππασον τὸν ἦδν. Locus hic corruptus est, mea coniectura sic legeretur commode, τὸν ἦδν διασπασάσθαι. κληθῆναι δὴ τὰς μ.α. αὐτῶν δυσειματῆντας ὑπὸ λ.κ. πένθους, φόλοῖς. αὐτὰς δὲ αἰολείας οἶονόλοας. κ. &c. Melius proferret, qui melius reperiet. interim integra omnia sumto pro Αῤῥσίονω lego Αῤῥσίονω, pro ἐλλυδίω ἐλλυδίω. Agrionia esse Bacchi sacrificium apparet, qui Agrionius in vita Antonij dicitur. Vide caput primum libri octavi symfiacorum. Quaestione 40. ἐτήρει. sensus vult ἐτήρειτο Ante quaest. 39. νομιζόμενός περὶ τὰς ἐλ. & θέρας. Et λέγεσθαι μὲν. lege pro τῆς Et λέγεται. ἔσχηκεν pro ἔσχημέναι.

509.36. Ab equiseas conscendi.] τὰς ἐνόδας ἵππωνος. ἐνόδας omisit interpretes, Et quid sit, sane non cerno. 43. non est inte-

est integrū. & quid est μεσοπολις. In 45. pro μυλαέων lege meo periculo μυλασείων. Sed profectò satis fœdatur videtur 49. quæstio. Ego Zepatum istum Bitynorum accipio regem, & Thracæ putò Chalcedonijs auxilio fuisse. Res esto exposita omnium iudicio.

IN LIB. DE ORACVLO-
rum defectu.

512. 24. Apud Deum.] ὅτι τῷ θεῷ. Aldus δεῦ. quod nihil est. Hic liber in manuscripto non inerat. eiusq; me quod facile obseruabit lector, mirificè torfit qualis qualis inter conuertendum etiam emendatio. neque dissimulo me Turnebiana lucubratione quâ confirmatum quâ instructum. Certè tamen non omnia ei debentur, quæ nos procudimus. quod eruditus lector facile sentiet. Oraculi primus versus stabit, si pro ἦν γῆς, legas: ἐστὶν γῆς, aut λῶ γαῖης.

513. 8. Quod probabile fit.] ἕτερον τῷ περαγ. Turnebus pro ἕτερον legendum putabat ὕσερον. & suprâ quinq; versibus, καὶ τῷ πλείονα, non τὸ. ego nihil conuellere ausim. & τὸ videtur melius, quàm alterum, coherere. Sed certè quod sequebatur γελοῖον ἀφένθη, ridiculo errori librarij debebatur. itaque φάνθη aut φήθη repositu est opus.

513. 23. Sanè vos quoq;.] Scribendum. Καί τοι καὶ ὑμῖν, legebatur ἡμῖν. Sed dubium non est, quin Grammaticos compellet Cleombrotus, quorum ars nulla erit. Si non ex minimis saepe de maximis iudicium & coniectura fiant. Μοι δφέλλεδρ lege pro συμβάλλεδου. ac rursum pro ὠφέλλεδου. & non τῶτο, verum τὸ. Emendationis nostre ratio (quod ante nos publicauit Turnebus) constat ex verbis Homeri Odyss. γ. 367. quæ adscripti, & ab Eustathio ita, vt hic, exponuntur.

Ἐμὶ ἐνθα χεῖρός μοι ὠφέλλεσαι. ἐπὶ νεόν γε

Ὀυδὶ ὀλίγον. —

Mentio ξυρῆ est Iliad. κ. 173. Noctem δολῶ inuenies cùm alibi

tum ibidem. 394. Sed ἐμφόεδα scriptum est perperam pro ἐμφόεδε. quod & Turnebus monuit. Sequentia ita sunt dispu- cta in Græco, vt non quiuis fuerit se extricaturus facile autem castigabuntur è versionibus.

514. 1. Aliud ergo quærendum est.] ὡς ἄλλο π λαγόν-των. non nescio hoc Atticè dici, pro λεγέτωσαν, vt μετρίων apud Platonem, πινόντων apud Poetam, & alia sexcenta. Sed non coheret cum βυλόμεθα, & ab utroq; discrepat ποίσι. for- tasse legendum βάλουα & ποιέιν. Sensus est hoc argumenti è paruis indicijs non debere statui de rebus magnis, nihil valere: alijs rationibus refellendos Ammonis sacerdotes, qui annos sub- inde decretere dicant. Post τὴν μόνον τῶτον.] lege μόνον. qua- ritur enim iam cur omnibus sideribus suos motus seruantibus, solus sol cursum non teneat: sed celerius iam quam ante suum spaciū conficiat. Mox μέτρον ἐλάει τὴν scribendum, pro μέ-τρον ἐλάει τὴν. audacter fortassis pronuncio, quando ne Tur- nebus quidem videtur à priore scriptura discessisse. Ego autem nullum sensum in ea video, & δεῖται cum μέτρον construi non potest: sed cum ἐλαγόντων congruit, quod verbum porro da- tiuum instrumenti requirit. Hoc dicit: Non opus esse vt Am- monis sacerdotes olei sui mensura obseruent qua fiant in celo: esse ea euidentiora multo, quam ista vt obseruandi ratione in- digeant. τὰ δ' ἄλλα.] hæc verba si non sint (esse autem con- tenderim) mutila, hoc volunt, mutuo & vicissim Solem à Lu- na, Lunam à Sole obscurari, sunt q; accipienda vt concise & quasi κατ' ἀποσιώπησιν ob indignationem propter absurdi- tatem opinionis prolata.

515. 8. * Oportebat Ammonij.] εἰ δὲ τοῖς Ἄμμ. Hoc mo- do, inquit, Ammonij, non annorum ficticio decremento, debue- rant rationem reddere cur hodie minus olei conflagraret, atq; flamma absumsit olim. Asteriscum curauit signandum, quia a- liquot verba excidisse apparet. aut fortassis tantum ὅτως οὖν, vt παρ' ἐν ante λεεαδία.

515. 28. Vtrūq; tunc consuluit.] Ἀμφιάρεω, ἀπειρε-
 ράθῃ. [Fædum est hîc mendum, sensu, quod & Turnebus placuit,
 non ita obscuro. Nomen eius, qui consuluerit vtrung, oraculū,
 excidit. eum fuisse à Mardonio aut Xerxe aliquē missum, nō vi-
 detur esse in operto. vt fortassis sic sit legendum Ἀμφιάρεω. Ἀ-
 πειρεράθῃ (forma passiva verbum significare actiue, vsitatis si-
 mī esse politis scriptorib. eruditi norunt) μὲν ὡς εἰκην ἀφοτέ-
 ρων ὁ Μαρδόνιος. ὁ μὲν οὖν τῷ ἐν λεβαδία μαντεῖν πρ. φων. Ἀ. ἰ.
 χε. τὸν πρὸς τὸς βαρβάρους χρισμὸν ἐξ ὧς ἐμυθ. ξ. ὀσίων. (Sic e-
 nim pro ἀγίων doctē restituit ex fine libri & nona questione
 Græca autoris Turnebus. atq; addere libuit eorundē ὀσίων val-
 de esse euidentem mentionem in lib. de Iside & Osiride pagina
 Basilienfi 340.) τῶν παρόντων ἐκείνων. ὡς τῷ ἐν θ. λέγοντι (aut
 σημειώνοντι) ὅτι τοῖς βαρβάροις, &c. Ita vtcung, cohererent.
 Ego in medio relinquo. Nihil annotaui de ijs, quæ in sequētibus
 partim falsa, & erant nō pauca, emendate scribi possunt. si quis
 nostram sequatur versionem.

518. 27. Sola Megarenf.] ὅσους ἡ μεγαρέων. Sic & Aldus
 impresserat ὅσων. Sed librarius calligraphia aut tachygraphia
 compendio non satis attendens ὅσων expresserat, ὅσων. erat v-
 trobig, Πλαλαίας, quod ferri vtcung, potest, scribēdum potius
 Πλαλαϊάς. Mox ἀκριβῶς παράχοιμι τῆς εὐρεσιλογίας.] Suspe-
 cta mihi est vox παράχοιμι. equidem ei plus satis ora-
 tionis suppeditare possim, Turnebus: nescio quid secutus.
 εὐρεσιλογία quid sit, docui in Plutarchi de poetis audiendis li-
 bellum quadam annotans. Mihi videtur hoc dixisse Ammonius,
 hoc sibi commentum admodum probari. Sed & sequentia ἐπι-
 χεῖν τε, menda non carent. Infra vbi asteriscum alleui 519. 32.
 ante χαλαμυγνὺς decessisse vnum atque alterum vocabula, vel
 structura immutatio argumento est. Hoc quoque annotan-
 dum duxi, vbi legitur mox ὁ νῦν ὕλλω κὶ φύσιν χαλῶσιν, apud
 Eusebiū, qui hunc locum nominatim hoc ex libro adducit libro
 ἐναγρ. περὶ παρασχ. ε. pa. 109. legi κὶ ὕλλω χαλῶσιν. quod malo.

vt &

vt & μάγων τῶν παρ' αὐτῶν. Catera lector diligens conferat. adhibitoq; iudicio, & nostrae versionis filo hunc locum corrigat.

520. 16. Genios multos ac bonos.] δαίμονας πολλὰς καὶ καλὰς. Ex Eusebio didici hic lacunam esse, qua complanari possit. Eius igitur appono lectionem. haud dubie genuinam. εἴτα δαίμονας, εἴτα ἡρώας, τὸ δ' ὅτι πᾶσιν, ἀνθρώπων. ἐξ ὧν εἰς τοιοῦτον τῶν μέλαθρον, Ἐμὲν χυσοῦ γένος εἰς δαίμονας πολλὰς καὶ καλὰς, τῶν δὲ ἡμιθέων εἰς ἡρώας ἀποκριθέντων. quod aliqua to post legitur ἀναλυόμενος, non fero. malim ἀναδυόμενος. nihilo insolentiore structura.

520. 40. Longius ne Pindarus quidem.] πλεόν δ' ἐδδ. πίνδ. haec in impressis sunt, diuulsa voce ἔδδ. πλεόν ἢ ἔ, πίνδαρος δὲ. neq; ac quicui hic vel cōiectura illustri, vel Turnebi etiā, quanquam summa apud me autoritatis versioni: sed ἡς etiam, qua habet scholiastes in Apollonij Alexandrini ἀργοναυτικῶν β. annot. 23. qua huc pertinent. Cui loco asteriscum deinde appinxit, is corruptior est, quam ex coniectura restitui vt posse videatur. idem Turnebus homo multo quam ego vnquam sperem me fieri posse doctior sensit. Cuius probō σοχασμὸν, vt pro ὅτι τὸς ὑπερ. legatur ἐπ' ἐνιαυτὸς ὑπερβάλλοντα. Ὁ δ' ἐνιαυτὸς, &c. nam περὶ εὐχῶν pro Aldino περὶ εὐχῶν iam tum noster codex habebat. Reliqua ex Eusebio rursum corrige.

521. 39. Quinquies trianguli in morem adsumtus.] ταῦτα ἢ πεντάκις τριγωνιδένια. Hic locus deprauatus est. Nā τριγωνίξιν quidē in hoc argumento est progressione (vt vocant) arithmetica instituta, cuius initium sit vnitās, ceteri deinceps ea proximū quisq; excedētes, vltimus ille de quo agitur numerus (vt haec 40.) omnium summam indagare. At summa huius trigoni est 820 cuius quincuplū 4100. non 9720. Iam neq; proportione aliqua nobili ad fines hi numeri sunt: neq; quinta pars ē 9720. vt pote 1944. vel trigonus est, vel quadratus etiam. sed sextans eius aut fescuplum, quadrata sunt. Itaq; haec ratio non constat: incuria haud dubie librariorum. Ego hunc locum, &

alia quadam etiam aliorum annotavi, per ocium & numeros è professo tractans accuratius consideraturus: neq; despero de re-
stitutione. Interim amplius.

522. 24. Corpus mixtum.] μικρὸν δὲ σῶμα. Turnebus le-
git μικτὸν ὃ σῶμα, καὶ μίμημα δαιμόνων: siue μικρὸν legas, siue
μικτὸν, mihi senarius iambicus videtur adduci à Plutarcho. &
δαιμόνων lego. locus est lacer.

523. II. Ut enim inter homines.] εἰσὶ γὰρ ὡς ἐν ἀνθρώποις.
Citantur hac verba ab Eusebio. Sed ante ea citatur alia perio-
dus, quasi in ijs quæ inter hunc locum, & pagine huius versum
quartum post σέβειται comprehensa. quæ tamen altera de-
mum pagina sequitur. Hoc obiter addo, ἀγνὸς ἦσθαι apud
Hesiodum ἀ ἔργ. 125. hodie non legi, sed ἐθλὸς. Μοχ, ἐν-
διεπασμέναι.] hanc lectionem Eusebiana διεπασμέναι præ-
fero.

523. 23. Et conclamationes bellicæ.] μανίαι' ἀλαλατ'
ὄειν. legebatur ἄλλαι, & sic etiam apud Eusebium. Sed ante
nos Turnebus ex 7. συμποσιακῶν auctoris emendationem hanc
attulit. Verba sunt Pindari. idq; liquet etiam ex Plutarcho i.
Sympos. 5. vbi idem error hæserat. ἀλαλή confusum significat
clanorem, qualis in prælio. Eustathius vocem ἀλαλητὸς expo-
nens, ad versum 393. Iliad. ε. ἀλαλή, inquit, παρακίεθ' δοκί,
ὡσπερ ἐστὶ στρατιωτικὸς ἀλαλαγμός, ὃν ἀλαλὰν λέγουσιν οἱ Δω-
εῖαις, βολῶ δ' αὖτ' ἀπὸ μάχης. Χρῆσις δὲ αὐτῆς ἐν τῷ κλυθ' ἀλα-
λὰ πολέμου δυνάμει, ἐγγεῖον παρομοίον.

Ῥοῖτ. Τελείν.] Eusebius τελείων. Sed cetera nos melius, μά-
χην pro μάχην restitue, sensum secutus. probatum idem Tur-
nebo pro ἀρχόμενοι & φυλάττοντες reponere ex Eusebio ἀπαρ-
χόμενοι & σφάττοντες. & pro ὀποσειόμενοι ex eodem ἀφοσιό-
μενοι, quæ vox est huius rei vernacula. Ἐνίων δὲ rectius est quàm
Eusebii lectio ἐν τοῖς δὲ. Paulo Ῥοῖτ καὶ ἔτε Αἰχουλῶ. legit Tur-
nebus ἔτος. Ego κελῶς aut ὀρθῶς vel aliquid tale putò exci-
disse.

524. 28. Tum patrimus.] *μη αὐλα δὲ. nescio quid hoc sit, si est integrum, nisi forte significat, Nonne aut hoc varium & mirum est. ut post* *δυσῶν τὸ ἰερῶν* *ponatur nota interrogationis. Huc pertinet septerij descriptio in Hellenicis, probl. XII. de alastrore quest. XXV. Paulo ante* *παρῶν ὁ συζηταφῶς* *per parent hesin lego, post* *παρῶν* *inserto γὰρ.*

524. 40. Scelerum vitiores.] *ἐπεξίοντες, non res. quod sensus facile docet, & hoc modo sepiissime erratum est. Post, ἵνα μὴ τὸ ἐμπε. legebatur μοι perperam. versus ita videntur habuisse:*

— *κορυφαῖς ἐτέρας ἐτέρας αἰσῶσιν* *(ἀπῶν.*

(malim *αἰσῶσιν.)*

Μύθων, μήτε λέγειν ἀτραπὸν μίαν—

525. 24. Ex versibus Empedoclis.] *ἐπῶν τῶν ἐμπεδοκλ. Extant ij versus in lib. Plutarchi de Iside & Osfride.*

525. 39. Secum commentaretur.] *διανομμένον πρὸς αὐτὸν. Aldus legit αὐτόν. quam scripturam nondum inspecto codice ego tenueram. Sed Eusebius me sententiam mutare com pulit, qui ita legit, διανομμένον, πρὸς αὐτὸν ὁ φίλιππος, omisso π. ex quo apparet narrationem de morte genij esse Philippi, quod & sub finem exprimitur. apud eundem male legitur ἐυλόγων pro ἐυλόγων. de qua voce memini aliquid annotare in Paulum Plutarchi. ἢ δὴ λ.]. ἢ Eusebius non habet. Si retinemus, interrogatiua est oratio. sed μὴ malle quam ἢ legere. variant & alia quedam. ego prater mendosa nihil mutō.*

527. 20. Neq; impedire.] *μηδὲ κωλύειν. legitur vnus litera mendo κώλυσιν. ante pro ἀναλήψις ipsa oppositio vocum monet ἀναλάμψις legendum.*

528. 4. Nihil secum trahit.] *ἂδὲν σωεφέλκεται lego, non πολλά. Sed ipse etiam Turnebus legit non πολλά, quod ipse ex inciso priori huc perperam insertum puto. sed ἂδὲν, quod probo. inserto etiam copulam inter duo vocabula, que non se habent vt adiectiuum ad substantiuum, sed diuersa sunt. non enim*

omne

omne ἀνύπαρκτον, statim est ἀδύνατον, & ex philosophia notum est non idem esse falsum & impossibile. & alterum εἶναι ut abundans expūgo. Obscura sunt hæc, τὸ περιήλικον τοῖς ἀναγρεπτοῖς, si tamen recta. puto autem locum esse inutilum. quid sint ἀναγρεπτά, paucis post lineis licet plane intelligere. deinde 37. ἀδενὲς λέγομεν, legimus pro ἀδενὲς λεγομένα. quod vitium ab oscitante ortum librario sententiam disputationis secutus sustulit Turnebus. Cui in eo quoque subscribo, quod pro θεῶν reposuit ζώων.

528. 34. In æquiores auditores.] ἐν ἐμμενέστέροις ἀκροατέων. forte ἀκροαταῖς. aut (absq; ἐν) ἐμμενέστέρων ἀκροατῶν. ἢ ὁρῶ. [videtur deesse aliquid. ut πῶς ἢ καλὸν ὑμῖν quid si scriptū ἔκ δὲ κῶ? μιλύρα autem etymologia non fert, sed μιλύρα. infra ἡδισον ἢ Δελφῶν.] Eusebius habet πλάτων, quod magis probō. Citans hæc lib. περὶ παραχρῆστος, fol. 112. Πύθωνα.] rectius hoc, quam Πύθωνας, quod est apud Eusebium. Ex quo & alia corrigere licet.

529. 31. Arfalo.] Ἀρφαλον. hos Eusebius legit Ἀρφαλον, Ἀρφαλον, & Τόσιον. Mox Ἀρφαλον.

529. 33. Scirorum deorum.] σκληρὲς θεὸς. Turnebus seuos deos reddidit, perhibuitque in eorum nomen execrationes fuisse conceptas. Apud Eusebium non legitur σκληρὲς, sed σκιρὲς, quam lectionem non puto parvi pendendam. Cur eos seuos vocarent Lycij Deos, quos neglecto Saturno posthabitoque colere cœpissent? & quos ut suarum quibus alios agerent dirarum quasi executores esse vellent? sic enim accipio χετῆραν δὲ τῶν (τῶν) legebatur, sed Eusebiana lectio melior est, cum de omnibus agatur τοῖς περὶ τὸν Ἀρφαλον ποιεῖσθαι. Cur popularibus suis & ducibus ab alienigena interfectis hoc tituli ponerent? Et ἀπὸ τῶ σκιρῶ cum etiam inuenerit Minerua cognomentum, mensisque apud Atticos σκιροφορέων, non puto temere hoc vocabuli hinc amouendum. Non fortasse de nihilo sit, putare eos fuisse
 γυρσεος

gypseos positos, id est, vt rudius loquar, statuas eis vel imagines
 e sciro (sive gypsum est. sive marmor, nihil hic ad rem) positas,
 & diuinos honores decretos. Sed hoc alibi, vti spero. Mox pro
 θεολογημένων legitur apud Eusebium μυθολογημένων, quod
 probari potest: nam agitur de demonibus, quorum res fabulosis
 videbantur in texta narrationibus. Ego tamē nostram lectionē
 melius ad ea quae sequuntur, quadrare iudico. itaq; relinquo mo-
 nuisse contentus. *Αἰτιοῦσι*] *Αἰτιοῦσι* Eusebius. *καὶ θεῶν*] hoc multo est,
 quam *ἐν θεῶν*, concinnius.

530. 7. Ad Platonem pertinerent.] *μη τὰυλα περσῆκει.*
lege non περσῆκειν. sed ex superioribus constat huius emenda-
 tionis ratio. proxima enim pagina dixerat Cleombrotus, καὶ
 Πλάτων παρέχε αὐτῷ τὸ ἐνδόσιμον. Sed profectō legēdum pro
 μη τὰυλα puto πῆ τὰυλα. Et vereor, ne Cleombroti oratio de no-
 minibus deorum & geniorum sit mutilata. Versu abhinc sexto
 locus est mutilus, quē restitui sic posse existimo, ὡς ἐξεν ἢ Πλά-
 των ἢ ὁθεν (pro ἐξ ἢ accipiendum, malim quidem ὅτε. *σωμαζέειν*
 (σω facile in ἐυ abijt.) &c. cur pro ταῦτ' ἐφω παεί τ μ. &c.
 ἐφω legerim, quis non videat? Quinto post versu. 531. 8. En
 contemplator.] *εἰ τις θεητῆρ καὶ ἐπικλ.* lege, etiam in Aldi-
 no est *θεητῆρ*, adeoq; Turnebus venatorem verterat. Ego Ho-
 meri codicem nullum vidi, qui non haberet, quod reposui, *θεη-*
τῆρ, ne afferam rationem cur *θεητῆρ* sit alienius. Eustat huius
δαυμασικὸν τῶν τόξων interpretatur. & verbum *θεῖται* alibi
 est apud Homerum,

τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θευῶτο.

Odyss. β. 13. atq; aliās. versus de quo agimus est non procul à fine
 libri XXI. eiusdem operis. Paulo post *Ἰσπυς ὁ Πύριν*. Sic &
 Aldus, & Turnebus. nos *ἰσπυς*, male. sane ita diserte per y-
 psilon à Suida scribitur, vt series literarum in scripturā nullo
 modo recipiat. & Hippius apud Plutarchum nostrum aliosq; fre-
 quenter nominatur. Inde ἕτως κατέλαβε τὸν λόγον. reponit or-
 κατέλαβε. quod hic quidem nihil puto posse. Verum sensum esse
 arbi-

arbitror, Platonem nulla probabili confirmatione munitam suam sententiam proposuisse. idem legisse videtur Turnebus, quanquam diuerso sensu, qui euertere vsurpauit.

531. 38. Sibi inquit videri.] in Græco ἀὐτὸν ἐστὶν vitiosum: legi αὐτῶ. quinto post versu, sententiæ, ibidem ridiculum est δὲ αὐτῆς: quod non ita procul abest à scriptura διαβολίας, quam credo esse posse veram. certè sententiam vocabulum significare debet, quodcumq; tandem sit.

532. 18. Fieri enim sic quoq; potest.] καὶ ὅσον ἐστὶν. nulum hæc verba sensum gignūt. legerem libenter εἶόντ' ἐστὶν. ita vnica litterula subleuaret loci incommodum. Μοχέπεται τῷ θεῷ.] Aldus τὸ τῷ θεῷ habet. Turnebus omisit. Videtur mihi à multitudine Deorum ad affirmandam mundorum multitudinem ratio duci. aliquot post versibus, lego ὁ μὴ κοινῶς ποῖον, ἰδίως ἐστὶν. ὁ δὲ κόσμος ἢ λέγειται κοινὸς εἶναι, ποῖος ἢ. ὧς τοίνυν, &c. & precedente versu pro ἰδίως μὴ λόγος, lego ἢ μὴ λόγος, &c. non satis intelligo Turnebus quò respexerit. Meā sententiā exponam, qui melius aliquid habebit, proferat: cedam cum bona gratia. Omnia eiusdē speciei indiuidua (vt logicè loquar) habent quippiam inter se ratione formæ commune, & tamen suas ποιότητας quasdam, sua accidentia, quæ simul omnia in alio nō insint, atq; hac ratione ipsa inter se differunt: verbi gratia, omnes homines habent communem naturā, neq; tamen vllus homo prorsus cū altero idē est: vt plurima cōmunia habeat, habet tamē peculiare aliquid, quod eum ab alijs distinguat omnibus. Mundus ergo, cum ipse etiam sit qualis, etiam habere dicatur certa sua quedam accidētia, videtur ijs distingui ab alijs mundis. Logicum est hoc argumentum, quàm firmiter, non disputo. esse quidem hanc loci huius sententiam, emendationemq; verā opinor. Paulo post pro ὁ πολεῖ πομένω restituo ὁ πολὺ πόμεινον. perspicuum. ἐχέσον λόγος] legebatur λόγον. Sed haud dubiè de forma materiam determināte loquitur. ἐνφορον autem Græca vox vt sit, nō video. forte παρὰφορον: aut, qua voce infrā vtitur,

φοσιδον. pro ἐν φορεᾷ potuit esse scriptum. φυσικὰς ἐχούσα] lege; non φυσικὰς. Χώρας ὑπάρχειν] videtur addendum, πῶς δ' ἔχεται aut aliquid tale. nam & Turnebus suppleuit. pro ἐφ' ἑν tertio post versu ἐφ' ἑαυ ipsa sententia reponere iubet.

537. 10. Atq; vt extorqueat.] Εἰ ἢ καὶ βιάσασθαι. Locus valde corruptus. Βιά κινέμενον, Aristotelem vi cō adactum vt fateatur inane esse. Sic interpretere oportet si, quod vix credo, rectè verba habent. Sed pro ἀπειρον τολμῆσαι quod nihil est, suspicor scriptum ab autore, ἀπορον τὸ νοῆσαι: hæc verba prope omnino absunt à recepta scriptura, & sensum hunc exhibent. Si etiam extorqueatur Aristoteli esse inane: tamen adhuc intelligi non poterit, quæ causa sit cur corpora naturalia suum quodque locum petat. Iudicent docti, qualis hæc sit mea coniectura; aut potius rectius aliquid depromant.

535. 23. Loco cohibere.] καὶ τὸν τόνον. firmitatem Turnebus. ego quid hîc τὸν & faciat, non assequor, & subtilius video posse, quàm verius defendi. τὸ πῶς si legas, consentanea disputationi instituta erit lectio. Paulo antè pro ὀνόσει vide an legas νόσειν, quod cur opinionem vertam, ipsa disputatio monere te potest.

536. 24. Quomodo simulacra.] ὅπως ἀγάλματων. forte ὅπως τὰ ἀγάλματα ταῖς ἐαυτῶν παρῆς. nisi ἀ ἐκείνων ἐπεσπασμένους, lego ἐκείνων.

538. 36. A tenuissimo & simplicissimo.] τὸ ἀπλόταλον καὶ ἀπλόσταλον. inepta me hercle lectio. forte τὸ λεπτόταλον, vt paulo antè.

539. 40. Signum est.] ὅτι σῶμα, malim σῆμα, sicut deinde vocem ἐκόνν usurpauit. Nam cubo ἢ σῶμα, seu σερεδόν, per accidens, & nō οὐκείως tribui istam comparationem stabilitatis, è doctrina Analytica est potum. Paulo post ὀκτάεδρον τῆς αἰσῆ. lege τῆς ταύτης. alioquin nullam elicies sententiam.

540. 17. Infinitas.] ἀπειρία κέκληται, legebatur ἀπειρία. Notum est vel ex Pythagoricis systochijs meam lectionem esse verio-

veriozem. & pro $\epsilon\epsilon\delta\upsilon\nu$ reponatur $\kappa\epsilon\delta\upsilon\nu$. nihil enim tam discrepans ab infinito videtur esse atque est τὸ $\epsilon\epsilon\delta\upsilon\nu$. inane autem & infinitum cognata essent, si essent.

541. 34. Multæ autem quinque.] $\pi\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon$ συχνα. deest aliquid. Caterum mulierem quinque fetus edere vno partu frequenter, est etiam in problematis Romanis capite secundo.

542. 26. Plenius similitudine.] $\epsilon\iota\kappa\acute{o}\nu\iota$ τὸ συμβαῖνον. Locum hunc miserè sedatum Turnebus ex eo autore vnde erat desumptus, affabre restituit. sunt enim hæc è Timæo Platonis deprompta fol. Basil. 486. $\pi\omicron\lambda\omicron\chi\acute{\alpha}\nu\omicron\nu$ autem, non vt habetur apud Platonem $\pi\omicron\lambda\omicron\chi\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$, Suida secutus lexicon, qui, scripturæ serie literarum cōprobante, ait $\pi\omicron\lambda\omicron\chi\acute{\alpha}\nu\omicron\nu$ esse $\pi\acute{\alpha}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha$ ἢ ὁ σὶ τ Θ $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\rho\epsilon\tau\alpha$. Pollux lib. 5. c. 4. τὸ $\pi\omicron\lambda\omicron\chi\acute{\alpha}\nu\omicron\nu$ cratem ad venationem adhibitum vocat, si tamē rectè legitur. pro $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$ ἔχειν $\pi\epsilon\iota\nu$ ὃ π , est vitiosè $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\iota\varsigma$ οἱ $\pi\epsilon\iota\nu$ ἐ π . Pro $\acute{\omega}\varsigma$ ἔχειν τὸ $\pi\acute{\alpha}\nu$ $\epsilon\iota\kappa\acute{o}\varsigma$, apud Platonem est $\acute{\omega}\pi\alpha\epsilon\rho$ $\epsilon\iota\kappa\acute{o}\varsigma$ ἔχειν $\acute{\alpha}\pi\alpha\nu$, ὅταν $\acute{\alpha}\pi\eta$ πῖνός $\delta\epsilon\iota\delta\varsigma$. In Aldino post $\epsilon\iota\kappa\acute{o}\varsigma$ erat $\epsilon\upsilon\delta\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\epsilon\sigma\iota\nu$, quod omisit nostra editio, cum appareat scripsisse Plutarchum $\acute{\alpha}\nu$ $\delta\epsilon\delta\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\epsilon\sigma\iota\nu$ $\pi\epsilon\epsilon\iota$ $\phi\acute{o}\varsigma\iota\nu$.] Calligraphia (puto) hoc $\pi\epsilon\epsilon\iota$ suggestit, lego $\kappa\alpha\lambda\acute{\alpha}$. Paulo infra $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\nu$ φύλλον.] hoc nihil est. fortè φύλων, vt legisse videtur Turnebus. infra $\acute{\alpha}\lambda\omicron\gamma\omega\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha\nu$ legi. nam legebatur perineptè $\acute{\alpha}\nu\omicron\lambda\omicron\gamma\omega\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha\nu$. fortè particula $\acute{\alpha}\nu$ etiā premissa verbo $\acute{\alpha}\lambda\omicron\gamma\omega\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha\nu$ id mendum peperit.

543. 17. Heic quoq; Academiæ.] $\kappa\epsilon\upsilon$ τῆς Λ $\kappa\alpha\theta\eta\mu\iota\alpha\varsigma$. Quid sim secutus, liquet. certè locus mutilatus restituetur suæ integritati, si legas $\kappa\alpha$ $\nu\lambda\acute{\alpha}\upsilon\delta\alpha$ τῆς, &c. & hanc sententiam versio Turnebi probat.

543. 37. Differre videtur animus.] $\delta\iota\omicron\kappa\epsilon\iota$ $\psi\upsilon\chi\acute{\iota}\omega$. locus mancus. fortè $\delta\iota\omicron\kappa\epsilon\iota$ $\psi\upsilon\chi\acute{\eta}$ $\pi\epsilon\acute{\rho}\epsilon\varsigma$ $\psi\upsilon\chi\acute{\iota}\omega$. Sed verba $\pi\alpha\epsilon\rho\acute{o}\nu\tau\iota$ $\beta\iota\omega$ $\pi\epsilon\rho\sigma\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\nu$ aliquid desiderat. Versu autem altero $\epsilon\mu\pi\omega\iota\upsilon\sigma\iota$ omnino legendum erit, non $\delta\eta\pi\omega\iota\upsilon\sigma\iota\nu$.

544. 30. Sicut enim Sol.] $\kappa\alpha\lambda\acute{\epsilon}\pi\theta\omicron\nu\tau$ Θ . $\acute{\omega}\pi\alpha\epsilon\rho$. Que in medio

interiecta sunt horum verba, non sunt Plutarchi, sed lectoris: qui cum sibi summam eorum, quae hic disputantur, annotasset, σημείωσις illa librariorum incuria, quod non est infrequens, in textum irrepsit. itaq; ergo totum isthuc expungito.

545. 5. De Arna datum.] $\alpha\epsilon\epsilon\delta$ $\text{A}^{\nu}\nu\text{s}$. Sic legendum, non $\text{A}^{\nu}\nu\text{s}$. Est autem Arna Thessalia vrbs, colonia $\text{B}\omega\text{t}\omega\text{r}\acute{\upsilon}$, de qua oraculum:

$\text{A}^{\nu}\nu\text{s}$ $\chi\eta\sigma\acute{\epsilon}\upsilon\sigma\alpha$ $\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota$ $\text{B}\omega\iota\acute{\omega}\tau\iota\omega\text{n}$ $\alpha\upsilon\delta\epsilon\alpha$.

Eustathius in principiū $\text{B}\omega\text{t}\iota\epsilon$ Homeri, & Stephanus in $\text{A}^{\nu}\nu\text{s}$, ibiq; nos plura. forte ex eo oraculo est, id quod hic Plutarchus citat. Simile est in oraculo Delphico Lydis dato apud Herodot. $\kappa\lambda\epsilon\iota\sigma\iota$. η $\kappa\omega\phi\delta$ $\xi\upsilon\nu\eta\mu\iota$, η δ $\phi\omega\nu\epsilon\upsilon\text{v}\tau$ $\alpha\lambda\acute{\omicron}\omega$. Meminit B. Tertullianus de Oratione.

545. 21. Optimus is est.] $\text{M}\acute{\alpha}\nu\tau\iota\varsigma$ $\delta\epsilon\iota\varsigma$. Tullius aliter reddidit, si quis cum malit audire:

Bene qui conijciat, vatem hunc perhibebo optimum.

Noster cum sequentibus melius coherere videbat ur.

546. 11. Hæc est enim illa Heracliti.] $\alpha\upsilon\tau\eta$ $\gamma\delta$ $\xi\eta\sigma\acute{\epsilon}\alpha$ $\psi\upsilon\chi\eta$. Talis, inquit, est ea anima, quam siccam Heraclitus vocat, & prestantissimam dicit. Planè ita locutus est in Romulo, $\alpha\pi\omicron\delta\epsilon\omega\sigma\iota\nu$ $\tau\text{r}\alpha\kappa\tau\acute{\alpha}\varsigma$. $\alpha\upsilon\tau\eta$ $\psi\upsilon\chi\eta$ $\xi\eta\sigma\acute{\epsilon}\alpha$ $\delta\epsilon\iota\varsigma\eta$ $\kappa\alpha\theta'$ $\eta\sigma\acute{\alpha}\lambda\kappa\epsilon\iota\omega\text{n}$. Heracliti nempe fuit sententia, animã siccam esse optimam. Itaq; hic quidem Turnebo minimè assentior, qui Galeni locum citãs in quo deprauatè $\alpha\upsilon\gamma\eta$ pro $\alpha\upsilon\tau\eta$ scriptum est, in dubium vocat nostram lectionem, & è Galeno putat castigandam. idemq; etiam mendum in sedit libri octauī de prepar. Euang. Eusebii fini. Ceterum nõ multo antè vox $\alpha\phi\omega\sigma\eta\tau\alpha\iota$ est suspecta. Et mox $\pi\text{-}\nu\acute{\alpha}\varsigma$ $\alpha\upsilon\omicron\iota\gamma\epsilon\iota$. Si legas $\alpha\upsilon\omicron\iota\gamma\epsilon\iota\nu$, & distinctionem quæ est ante $\epsilon\iota\text{-}\kappa\acute{\omicron}\varsigma$ $\xi\epsilon\iota\nu$ in coli notam mutatam his ipsis verbis postponas, locū (puto) correxeris. Illa autem η $\mu\iota\chi$ η $\alpha\epsilon\varsigma$ $\alpha\epsilon\varsigma\alpha\varsigma$ omnino sunt vitiosa, & quomodo Turnebus legerit, diuinare non valeo. pro $\omega\lambda\acute{\upsilon}\pi\upsilon\sigma\omega\text{n}$ quidem non dubito quin legendum sit $\omega\lambda\acute{\upsilon}\text{-}\omega\sigma\omega\text{n}$. $\xi\sigma\phi\eta\zeta\epsilon$ autem pro $\xi\sigma\phi\upsilon\zeta\epsilon$ quod propè abest, neque hoc quadrat,

quadrat, reponerem: & mox ἐπέχει, ubi legebatur sensus detrimento ἀπέχει. Quod ad versum Empedoclis attinet, κρόκον νix puto genere feminino vsurpari. Quid si sic?

Βύσφ θ̄ γλαύκοιο κρόκον χαλαμίσγειαι ἀνδ̄θ̄.

547. 15. Exhalent.] *Sensu ducti ἐκφέρεται, & πρῶσι πειν legimus, pro ἐκφέρεται & πρῶσι πειν.*

547. 26. Aliquanto pōst tempore.] *Διὰ χρόνον ἐπιφανομένην, mendosè. Διὰ χρόνον legendum, quod Atticè significat, longo pōst temporis intervallo. & ἐπιφανέμεναι aut aliquid tale structura requirit. in Aeschyli versu αὐτὸ θηκλον lego. non enim α pro η hic agnosco. ἐν Καρύσφ πείρας, Vena. Turnebus nescio an rectè, & cur. Ipse lego πείρας. Vide ad hūc locum historiam xxxvi. mirabilium Apollonij nostri. ἢ οὐ πάντων. οὐ ἀβύδα, aut τοι fuit.*

548. 23. Pulcra si dijs placet.] *πῶ χαλῶ δὴ χαλῶ. Vide tur legisse Turnebus, Διὰ πῶ χαλῶ, &c. & pro ἢ φυσιολόγον, φυσιολογία, nisi subaudias φιλοσοφίαν. nam, quod ex Lucretio, Cicerone, Plutarcho, alijsq̄, notū est, Epicurei freti sua philosophia animos hominum religionis iugo liberabant. Locus est vitiosus. infra τί μαθόντες. malim παθόντες.*

549. 32. Siue tremat victima.] *ἀντε ποιῆται τὸ ἱερέιον. tremat, concutiat: mendum. fieri potest vt sit ποιῆται. Paulo antè ἰτείδων χλασάσεις, constitutiones significat, id est, vacuitatem variarum & turbulentarum affectionum, quas ei Enthusiasmus iniecit. vide infra. εἰ ἐν τοσούτοις. εἰ deest, & pro ἡμῖν, restituē ὑμῖν. infra. ὑποκράνηειδιον, non ἐπικράνηειδιον: Turnebus ex notissimo Herodoti loco, qui est libro primo. Ex quo, & re ipsa apparet pro φύσις legendum βέσις.*

551. 3. Sinopidi rubricæ.] *Σινωπίς, Rubrica sinopica, de qua Plinius & alij, non Σένωπις. Illud autem σιδῆς δόξαν, palam est falsum, malimq̄, cum Turnebo τεχνίτης aut γεωφῶς. nam σιδῆς plane inculcatū est ab eo quod sequitur. Feci autē has orationes interrogatiuas sicut sunt. Homeri de stomosilo-*

cus est Odyf. 1. 393. Sunt sequenti pagina multa mendosa. Sed connerare coniecturis lectorem nolo. In mea versione liquet, quid legendum suspicatus sim. Secutus est suos vel codices, vel sensus Turnebus. cui me non oppono, sed libertate mihi concessa ut or. & iudicium eruditorum facio.

553. 26. Interpestius & turbulentus.] ἡ ἀρχὴν ἡ ταραχὴν. Hec substitue, ut affinisissima mendosis, & à sententia alienissimis istis ἀρέτων καὶ ταραχὴν. atque ita legisse Turnebum apparet. & pro ἐνδον λῶ, quod nihil significat, ἐνδον.

554. 1. Mente captam.] ἔμφορα. Turnebus ἐμφορα se in manuscripto libro ait legisse, quod est mente ab alienata. non iubeo quenquam nostram mutare lectionem, quam tantus vir retinendam iudicasset, sed tamen mihi ἐμφορα huic narrationi videtur magis congruere. sequatur quisq; quod volet.

554. 12. Omnia debilitantur.] ὅφ' ἔ, legitur λῶ. Sed haud dubie rectum est, quod expressi.

IN LIBRVM DE EI APVD

Delphos.

554. 30. Nolo tibi dare.] ἔβλομαι. nō scribo cōmentarios. Sed quando hodie docti in eo sunt, ut quæ ex Græcis poetis Latini transtulerunt, aut saltē similia eorum ipsi luferunt, exhibeant: horum versiculorum paraphrasin de quinto epigrammatū Martialis libro quasi condiendarum annotationum causa, & fastidij superiore libro concepti amolendi gratia, adscripsi.

Odi dolosas munerum, & malas artes.

Imitantur hamos dona: namq; quis nescit

Auidum vorata decipi scarum musca?

Quoties amico diuiti nihil donat,

O Quintiane, liberalis est pauper.

Illud hic propter rudiores annotare libuit, literã ε à Græcis non modo ε ἄλδον fuisse appellatam: sed etiam ε̄, quod non tantum hoc in libro occurret, ut ε̄ aliquoties dicatur litera, sed etiam

apud

apud Eustathium ad initium Iliad. inuenies causam explicatam. quam Nigidio Gelliano positis opponere. 19. 14.

555. 22. Eorum memoriam.] χ τῶν λόγων αὐτῶν. huic loco deest verbum ἀναμνηθεῖς aut aliud simile. infra versu sexto, τὸ φιλοσοφεῖν ἐστίν. potest hac lectio tolerari, sed malletm εἶναι, si libro autore id possem. nam scriptus codex noster hoc quoque libello caret.

556. 24. Quæ non dici abs re.] ἀπὸ σκοπῶ. hoc requirit Græca lingua ratio, à Budeo & alijs copiosè exposita. nos habebamus ineptè ἀποσκοπῶ. Sed & Aldus veram lectionem expresserat.

557. 10. Si victoria sint potituri.] εἰ κινήσειν. Sic etiam Aldus. nos habebamus κινήσειν, malè traiectis literis. Notum est, multis oracula data, querentibus vtrum Olympico aut alio certamine victoriam essent adepturi. Naogeorgus legit, εἰ κινήσειν, an sint conceptura. quæ lectio vt nihil habeat absurdi, ita vnde sumpta sit, nescio. certè cur prior ob coniecturam loco moueretur, causa fuit nulla. pluresq; aded existimo viros de victoria, quàm de fœtu concipiendo fœminas consuluisse. Idem ἐν πολέωσ paulo antè ineptè vertit, è confessu Amphictyonum, cùm fuerit vertendum, è trinitio petitum. quomodo πολαίκα ἀ- libi etiam vsurpat Plutarchus in Pyrrho. Et in libro de facie in globo Luna, δαυμαλοποιῖ πνθ ἀποσκευῶ χ πολαίαν κατανωπισόμενοι. 781.

557. 21. Si mihi manum.] Archilochi versus accepi vt finem senarij & integrum de quo non pugno. Eorum quæ sequuntur sententia est, in eisdē particula oprandi, & non significatiōnem mutare, sed ita appositum esse, quomodo διω seorsim positum, implet locum potius, quàm significatiōni aliquid addit. Cuius exempla duo ponit ipse, σῶφρονθ ἄμα τέλων διω δαινόμενα. Σῶφρονθ nomen est proprium poetæ Sophronis: cuius extra Plutarchum mentio apud Stuidam, Zexas, Stobæum, & maximè apud Athenæum. Homericæ sunt Menelai ad Eu-

phorum Iliad. ζ. 29. à librario vitiatā. Interpres cum se nō expedit, vsus est hoc compendio, vt prateriret re dissimulatā. Quinq; post versib. Αλλ' ὅπ μὲν, ἔφην, non ἔφλω. nam haec Theonem loqui, non Plutarchum, constat ex sequentib. rursum post aliquot versus μόνῳ ἔχων ἐννοίαν, noster μόνον. Aldinus μόνον, sed μόνῳ requiritur.

558. 21. Quæ praterierunt.] πῶς τ' ἔοισα. non πῶς ὄτ' sed πῶς τε. Ἐ qua antè. Explicat Homeri de Calchante versum, Iliad. a. 70.

Ὅς ἦδη τὰ τ' ἔοισα, τὰ τ' ἔσόμενα, πῶς τ' ἔοισα.

559. 9. Quippe qui statuamus. E. i.] ἡγμέμενος δέ. Aldus ἡγμέμενος ὡς ᾗ. noster ἡγμέμενος δὲ ὡς. Sed nostra lectio plana est, Ἐ vñā emendauit ex Aldina litterā. Sed Ἐ in sequentibus ποιῆι, ἀρχῆ, ποιῆσαι lego, pro ποιῆν, ἀρχῶ, ποιῆσαι. qua mutatio est Grammatica. scribo Ἐ ἐπωνόμασαι pro ἀπωνόμασαι, vocabulo insolente. Talia sunt etiam ἐπ pro ἔει, Ἐ ἄγονῳ pro ἀπόγονῳ restitūēda. qua quidem vox ipsi sensui repugnat. nā par ἄγονῳ ἐτέρες dicitur, quatenus cum pari compositus impari procreare nequit. imparium autem duorum ἀπόγονῳ Ἐ se par omnino solet: nascitur enim duobus cōpositis imparibus, in quibus τὸ γόνιμον eo nomine inest.

562. 3. Ego prateriens.] παρελθὼν. Hoc requirit sensus, respuit παρελθὼν. quod se fellit interpretem. Caterum Platonis sententia hic mutilata refertur de quinq; mundis: de qua satis prolixè disputatum est in libro de defectu oraculorum, inde repetet lector. sed Ἐ superiora de Baccho Ἐ Apolline vitiatā sunt. Mox κόσμον καὶ.] Scribendum κόσμων.

563. 4. Tactuiq; renitentem.] παραχρῆν διτλὸν ὄγκον ἔχων ἀπίπτων. nescio quid sibi velit hic διτλὸς ὄγκῳ, ac superiore versu ὅπ μὴ δεῦρο. illud μὴ ociosum, aut vitiosū iudico. Ἐ mox pro τὸ ἀψυχον, credo τὸ ἔμψυχον scribendum: Ἐ paucis post versibus, ἐξικωμέην Gracum non videtur, fortè ἐξικωμένον. nā ἔχοντες τῷ ἀελθῆς pro ἔχοντες scribendum fuisse liquet.

564. 5. Cum

564. 5. Cùm comperisset.] Πυθόμεν & φησὶ. Locus hic mihi admodum est suspectus. Sententia quidem hæc est, Platonem cum in Sophista, tum in Philebo ita de quinq; rerum principijs disputasse, ut à se eam rationem excogitatam velleret videri. Idem autem ei quod Anaxagora euenisse. Nam ut is deprehensus est vetustam de Luna illuminatione rationem sibi falsò arrogasse: ita multo ante Platonem tempore quendam perspexit a quinque principiorum ratione. E apud Delphos consecrasset. Is hic vocatur (si rectè tamen legitur, quod non credo.) Πυθόμεν & proprio nomine. pro φησὶ, aut φησὶ, aut φησὶ apparet legendum. Sed δὲ ε̄ falsum est. & vnicum fuit ligneum, de quo disputatur, ut ex hoc ipso libro patuit. forte διὰ τὸ τοῦδε. Et pro ὅτι τῶτοις ἐφθ, legendum ἐφθ, vel sequentia docebunt. quæ de sortitione dicuntur, confusa sunt, vtcunque sensu se prodente.

565. 10. Perpeffionibus & mutationibus obnoxia.] παθητῶν ἢ μετακλητῶν. sic omninò legendum est. Legebatur παθημάτων μετακλήτων, perperam. Itaque ex Eusebio corriges, atque omiffa repones. is enim lib. XI. περὶ παρ. totum hunc locum ex professo ad verbum refert. Paulo supra τὸ τῷ ἐν περὶ σαζόρδσιν. Euseb. τῷ ᾱ. Μὴδέποτε λέγειν.] & in Aldino, & apud Euseb. λέγειν rectè est, non λέγειν, quod librarius submittens, vitium loco obtulit. Talia multa inuenias in libris recentibus, deprauatis, & quasi deficiente industria degenerantibus à bonis exemplaribus. ἵσαδου quoque repono pro ἡτῶδου ex Eusebio. Sed & alia quadam inde transtulimus, mirificè deprauata, & in quibus olim emendandis quanquam cōiecturis verum pænè eramus assecuti, tamen codici Eusebiano maluimus omnia accepta ferre. quippe hoc tutius.

566. 15. Priùs elanguescentibus radiis.] Scribendum ὄσπερ αἰγὴ βυλομένοισι. legebatur ἀχμῆ quod in αἰχμῶ cuspidem mutat Naogeorgus, & in securim Ferronus interpret, & ridiculam fecerant sententiam, atque hunc miror Eusebii

sebij locum, quem citat, non contulisse cum codice Plutarchiano. Sensus verus ita habet: Sicut (inquit) nimis remotam rem inspicientibus necesse est prius visus radios evanescere, quam rem perfectè videant: ita in ipsa temporis consideratione eius noticia nos effugit, reliqua etiam monstròse erant corrupta.

567. 2. Extratempla degentes.] ἔξω διατέλεισθαι, mirum extra templa domi sua priuatim degentes. legebatur in Aldino ἔξωδία τελεσθαι, itaq; illa multa mendorum millia fuisse corrector, vt hoc praterierit. quod interpretes in iocularium vt incidere errore fecit. Vertit enim exodia terentes alter: alter, exitum sibi procurantes verè decepti à se aut librario fallacia compositionis ac diuisionis. Tertia sursum linea Ἰνὶ⊕ scribendum pro Ἰνὶ⊕, quod nihil est. Sagittarium, hoc est Apollinem, Ἰνὶον vocari, vel ex Suida collectaneis disci potuit. vide Eustathium in Iliad. o. ad versum 365.

Ὡς ἴα τὸν ἦν ποίεσι πολλῶν χαμαίων ἃ οἶζω.

Notum est Ἰ⊕, in, &c. solum significare: neque nostrum est id huc coactis exemplis docere. Locus Homeri est Iliad. δ. 141. de sauciato in confusione fœderis Menelao.

Ὡς δ' ὅτε πῖς ἐλέθαντα γυνή φοίνικα μιῶν.

566. 15. Rursumque seipsum dissipet.] ἄμα πᾶσιν. verba hæc non coherent, neq; mendo carent. Refutat autem ea, quæ suprâ disputabatur de Apollinis in ignem, & alias res mutationibus fatalibus, ob quas etiam Dionysus diceretur. pro χατατένοιας εἶσι, ἃ legerim libenter ἃ χατατένοιας εἶσι. ταύτη πειρὶ τὰ ὄλα.] Sic legendum, non ταύτω. Sed & σωπιδεμένη & διαχομένη non sunt recti, verum tertij casus. Sub finem φωνῶ ἐφινεπθίσιν] confusa hæc sunt, & (vt puta) manca.

AB AVTORE ADIECTA.

Fol. 701. Versu 27. Versus non sunt integri. mox Apollini irasci.] lego ὀπιλήψαι δὲ τῷ Ἀπόλλωνι χαλεπῶ. Versus autem sunt

sunt Aeschyli, & extant in sine 2. $\omega\lambda\iota\sigma\tau\epsilon\iota\omega\nu$ Platonis. Quod autem dicitur de sacrificijs tibia carentibus, id autor noster Minoi acceptum fert in salutaribus praeceptis.

27. 36. Aëris quandam purgationem.] ἀέρος πνέ-
μα ἀκαθάρτου, & τῶν ὑπερόδων, legendum duxi. & scriptum conie-
cturam meam comprobare deinde comperi.

28. 36. Non copia auri.] Videtur mihi dialogismus esse
cuiusdam opulentum ob diuitias predicantis beatum, & gra-
uiter respondentis diuitis. Melius autem sic expressissem: Te co-
pia auri gaudere, haud istos decet. Posteriores senarij sunt mu-
tuli.

Fol. 703. Vers. 16. Condimentum enim animi sunt salubria di-
eta atque praecepta.

FINIS ANNOTATIONVM

Tomi primi.

RERVM

